

Tartalomjegyzék

EGY
KETTŐ
HÁROM
NÉGY
ÖT
HAT
HÉT
NYOLC
KILENC
EPILÓGUS

M. C. Beaton

Agatha Raisin és az elültetett kertész

A fordítás alapjául szolgáló mű:

M. C. Beaton: Agatha Raisin and the Potted Gardener

Copyright © 1994, 2010 by M. C. Beaton Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2011

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2011

Felelős kiadó: Kepets András Szerkesztette: Szűr-Szabó Katalin András Felelős szerkesztő: Greskovits Endre

ISBN 978-963-254-505-9

A szerző köszönetet kíván mondani Nic Dickernek a batsfordi Kertcentrumból, amiért segített összeválogatni a virágokat Agatha „instant” kertjébe.

Jane-nek szeretettel

Agatha Raisin

AGATHA RAISIN, lánykori nevén Agatha Styles, egy birminghami munkásnegyedben született. Mindig is szeretett volna még legalább két keresztnevet – a Caroline vagy az Olívia például megtette volna. Szülei, Joseph és Margaret Styles mindketten munkanélküli szeszkazánok voltak. Segélyeken és alkalom szülte bolti lopásokból éltek.

Az iskolában Agatha hamar leküzdötte kezdeti félszességét, és rámenős, agresszív modort vett fel, amivel elijesztette a többieket.

Tizenöt éves korában a szülei úgy döntöttek, ideje, hogy Agatha pénzt hozzon a konyhára, és az anyja egy tésztagyárban talált munkát neki: a futószalagon mozgó kekszes dobozokat kellett ellenőriznie.

Amint sikerült elegendő pénzt félretennie, Agatha elhúzta a csíkot Londonba, ahol pincérnőnek állt, és esti iskolában kitanulta a gyors- és gépírást. Csakhogy beleszeretett az étterem egyik vendégébe, Jimmy Raisinbe. Jimmynek fekete sörénye, égszínkék szeme, és ellenállhatatlan vonzereje volt, a pénzt meg két kézzel szórta. Ő beérte volna egy viszonnal is, ám a szerelemittas Agatha ragaszkodott a házassághoz.

Albérletbe költöztek a Finsbury Parkban, ahol Jimmy pénze, amiről soha nem volt hajlandó elárulni, honnét szerezte, szép lassan elfolyt. A férfi meg ivott. Agathának rá kellett döbennie, hogy cseberből vederbe pottyant.

Agatha rendkívül becsvágyó teremtés. Egyik este, midőn hazaérkezve holtrészegen, az ágyon kiterülve találta Jimmyt, összepakolta a holmiját, és lelépett.

Titkárként helyezkedett el egy PR-cégnél, ahol hamar elkezdett feljebb kúszni a számléltrán. Sikereit a rámenősség és a hízelgés együttes alkalmazásával érte el. Szorgalmasan gyűjtögette a pénzt, míg végül saját vállalkozásba fogott.

De Agatha mindig ábrándos természet volt. Sok-sok évvel korábban, még gyermekként, egyszer elvitték a szülei egy varázslatos kirándulásra. A Cotswoldsban béreltek házat egy hétig. Agatha sosem feledte azt a csodás kirándulást, és a vidék szépségét.

Így amint felhalmozta a megfelelő summát, idejekorán nyugdíjba vonult, és házat vásárolt a Cotswoldsban, Carsely falvában.

Először akkor csapott fel detektívnek, amikor csalt a falu pitesütő versenyén, ahová bolti pitével nevezett be. A bíró mérgezésben elhalálozott, és a megszegyenült Agathára hárult a valódi gyilkos leleplezése. Kalandjait első Agatha Raisin regényemben, az *Agatha Raisin és a spenótos halálpité*ben írtam meg, melyet további kötetek követnek. De legyen bármily remek nyomozó, Agathának a szerelemben nincs szerencséje. Rátalál-e valaha a boldogságra álmai férfiújával? Most majd kiderül!

EGY

AZ ENYHE, LATYAKOS TÉL lassan tavaszba fordult, amikor Agatha Raisin egy hosszúra nyúlt vakáció után komótosan autózott hazafelé Carsely falvába. Elhitette magával, hogy pompásan mulatott a holt falutól távol. Megjárta New Yorkot, azután a Bermudákat, azután Montrealt, onnét rögtön Párizsba vitt az útja, és tovább, Olaszországba, Görögországba, Törökországba. Tehetős nő létére Agatha nem volt hozzászokva, hogy vagyonokat költsön magára, ezért némi büntudat gyötörte. Azelőtt többnyire exkluzív társasutazásokra fizetett be, most viszont egyedül vette nyakába a világot. Carsely felélesztette bátorságát a barátkozáshoz, ő legalábbis így hitte, mégse hozott haza mást, mint egybemosódó hetek emlékét, amelyeket szállodai szobákban vagy a turistalátványosságok makacs, társtalan ostromlásával töltött.

Persze semmi esetre se ismerte volna el, hogy mindvégig magányosnak érezte magát, ahogy azt sem vallotta volna be, hogy távolmaradásának bármi köze lenne a szomszédjában lakó James Lacey-hez.

Annak az esetnek a végén, amire ő csak „utolsó ügyem”-ként szeretett gondolni, Agatha túl sokat ivott a helyi kocsmában egy falubéli nővel, és mikor hazament, trágár jelet mutatott a háza ajtaját támasztó Jamesnek.

Másnap kijózanodva és megbánással telve alázatosan megkövette a jóképű agglegényt, és bocsánatkérését hallgatólagosan elfogadták. De a barátságuk felszínes ismeretséggé langyosodott. James váltott vele néhány szót, ha összefutottak a kocsmában vagy a boltban, de már nem ugrott át hozzá kávézni, és ha az előkertjében tevékenykedve észrevette Agathát az utcán közeledni, menten berohant a házba. Így hát Agatha külföldre vitte sajnó szívét. Carsely áldásos befolyása nélkül feltámadt a régi énje, más szóval újra tüskés, agresszív és rosszmájú lett. Macskái kosárban utaztak a hátsó ülésen. A hazaúton szedte fel őket a macskapanzióban. Annak dacára, hogy még mindig férjes asszony volt – noha évek óta színét se látta a férjének, nem is akarta látni, azt is kitörölte a fejéből, hogy a férfi létezik –, tipikus falusi vénkisasszonynak érezte magát.

Carsely falva csendesen heverészett a bágyadt napsütésben. A kéményekből füst kígyózott. Agatha végighajtott a főutcán, a tulajdonképpeni Carselyn, ami ezenkívül csak egy-két mellékutcából meg a külterki lakótelepből állt, és éles kanyarral befordult a zsúpfedeles házának otthont adó Orgonás-dűlőre. James Lacey a szomszédja volt. És füstölt a kéménye. Agatha szíve megdobbant. Mennyire szeretett volna megállni a férfi háza előtt, és kurjantani egyet: „hazajöttem”, de tudta, mi történne: James kiállna a lépcsőre, komoran végigmérené, udvariasan mormogna valami olyasmit, hogy: „jó újra látni”, és már iszkolna is vissza a házba.

Kezében a cicák, Boswell és Hodge kosarával, Agatha bement a házába. Mellbe vágta a tisztítószerek és a fertőtlenítő szaga, annak ékes bizonyítékeként, hogy ügybuzgó takarítónője, Doris Simpson szabad kezet kapott, mialatt ő oda volt. Megetette a macskákat, és kiengedte őket, aztán behozta a bőröndöket a kocsiból, megtöltötte a szennyeskosarat, és kirakodta a Carsely hölgyeinek szánt apró ajándékdobozokat.

Mrs. Bloxbynak, a lelkész feleségének mutatós selyemsálat hozott Isztambulból. Ki volt éhezve az emberi társaságra, ezért úgy döntött, átsétál a papiakba, és odaadja neki.

Közben lement a nap, s a papiak sötétnek és kihaltak tűnt. Agathát egyszerre balsejtelem fogta el. Igaz ugyan, hogy nem tudott rossz szájíz nélkül Carselyre gondolni, de elképzelhetetlennek találta, hogy a kedves lelkészné ne legyen többé. Lehetséges volna, hogy a

lelkészt másik egyházközségbe helyezték, mialatt Agatha utazgatott?

Agatha zömök, középkorú nő volt kerek, meglehetősen házsártos ábrázattal és apró maciszemmel. Barna, erős haját rövidre vágta – ezt a frizurát még a 20. század elején találták ki, de Agathánál azóta se ment ki a divatból. Szép volt a lába, drágák a ruhái, és senki se gondolta volna, ha megpillantja őt reménykedve ácsorogni a papiak küszöbén, hogy egy baráti arc látásának bátortalan vágya bújik meg a többretegű páncél alatt, amit Agatha hosszú évek munkájával növesztett magára.

Bezörgetett, és megkönnyebbült, amikor odabentről lépések zaját hallotta. Nyílt az ajtó, és mögötte Mrs. Bloxby mosolygott Agathára. A lelkésznek finom vonásai voltak, őszbe vegyülő barna haját ódivatú kontyban viselte.

– Kerüljön beljebb, Mrs. Raisin – mondta a rá oly jellemző, az egész arcra kiterjedő mosolyával. – Épp teázni készülök.

Agatha, aki már el is felejtette, milyen az, ha kedvelik az embert, Mrs. Bloxby kezébe nyomta a csomagot, és mogorván mondta: – Ez a magáé.

– Nahát, igazán kedves! De jöjjön csak be. – A lelkész né előrement a nappaliba, lámpát gyújtott. Agatha úgy zötytyent le a pamlag párnái közé, mint aki révbé ért, Mrs. Bloxby meg közben rádobott egy fahasábot a hamvadó tűzre, és a piszkavassal életre mocoogtatta a lángokat.

Mrs. Bloxby kibontotta a csomagot, és lelkesült sikkantással fogadta az aranyban, vörösben és kékben tobzódó selyemsálat. – Milyen egzotikus! A vasárnapi misére veszem fel, hogy az egész egyházközség engem irigyeljen! Jöhet a tea és a sütemény? – Kiment, és Agatha hallotta, ahogy szól a lelkésznek: – Drágám, megjött Mrs. Raisin! – Valami dűnyögés volt a válasz.

Úgy tíz perccel később Mrs. Bloxby egy tálcával tért vissza, rajta tea és sütemény. – Alfot nélkülöznünk kell. A prédikációján dolgozik.

Agatha magában epésen megjegyezte, hogy a lelkész valahogy mindig nagyon elfoglalt, amikor ő látogatóba jön.

– Hát akkor – mondta Mrs. Bloxby –, meséljen nekem az utazásairól.

Agatha elhencegett a helyekkel, amerre járt, és remélte, hogy kifinomult világotató benyomását kelti. Aztán, a vajás süteményével körbemutatva, pökhendien megjegyezte: – Gondolom, errefelé semmi új a nap alatt.

– Akad azért néhány apróság – felelte a lelkész neje. – Van egy új lakónk, Mrs. Mary Fortune, valóságos áldás a közösségünknek. A néhai Mrs. Josephs házat vette meg, és igazi édes otthonná varázsolta. Kiváló kertész.

– Mrs. Josephsnek nem is volt rendes kertje – mondta Agatha.

– Egész nagy az előkert, Mrs. Fortune már be is ültette, és a konyha mögé építtetett egy melegházat, ahol trópusi növényeket nevel. Egyébként a konyhában sincs párja. Félek, az ő süteményei kenterben verik az enyéimet.

– És Mr. Fortune mivel foglalkozik?

– Nincs Mr. Fortune. Elváltak.

– Hány éves?

– Nehéz megmondani. Rendkívül csinos asszony, és nagy segítség kertbarát társaságunk összejövetelein. Ő és Mr. Lacey szerelmesei a növényeknek!

Agatha lekonyult. Azt a reményt dédelgette magában, hogy talán hiányzott Jamesnek. Erre kisül, hogy az ezredest pompásan elszórakoztatta valami ellenállhatatlan, kertmániás exfeleség.

Mrs. Bloxby nyájas hangján tovább fecsegett az egyházközség ügyeiről, de Agatha agya ebből már nem sokat fogott fel. Agatha érdeklődése James Lacey iránt legalább annyira a

versengésről szólt, mint amennyire a romantikáról. Mivel megvolt a magához való esze, akár el is fogadhatta volna, hogy ő egy fikarcnyit sem érdekli James Lacey-t, csak hogy az új jövevény pusztá említésétől feltámadt benne a harci ösztön.

– Ma már nem kapunk vacsorát? – hallatszott a lelkész hangja a ház végéből.

– Mindjárt – kiáltotta Mrs. Bloxby. – Volna kedve csatlakozni, Mrs. Raisin?

– Így elszaladt az idő? – szökött talpra Agatha.

– Köszönöm, de most nem.

Agatha visszasétált a házába, és beengedte a macskákat a hátsó kertből. Nem látszott sok a kinti világból, mert már leszállt az éj. Agatha tavaly ültetett egy-két bokrot és virágot, ő ugyanis „instant” kertész volt, aki a kertkészen vásárolt növényeket kedvelte. Ha viszont ringbe akar szállni, vérbeli kertésszé kell válnia. Az igazi kertészeknek melegháza van, és magról nevelik a növényeket. Továbbá a kertbarátok társaságához se ártana csatlakoznia.

HOGY FELMÉRJE VETÉLYTÁRSÁT, Agatha másnap elhajtott Moreton-in-Marshba, vett egy tortát a cukrászdában, majd visszatért Carselybe, és az új jövevény „édes otthona” felé indult, mely a falu csücskében álló jelentéktelen viktoriánus sorházak egyike volt. Ahogy kinyitotta a kertkaput, kellemetlenül feltolult benne az emlék: amikor legutóbb belépett ezen a kapun, és bement a házba, Mrs. Josephset, a könyvtárost holtan találta odabent. A ház elejét azóta kibővítették egy csaknem tiszta üveg tornáccal, és virágokkal meg nádbútorral zsúfolták tele.

Kezében a tortával, Agatha megnyomta a csengőt. Az ajtót nyitó nő látványától Agatha végképp elszontyolodott. Kétségtelenül szemrevaló asszony sima, ráncatlan arccal, s a tetejében szőke és kék szemű.

– Agatha Raisin vagyok. Az Orgonás-dűlőn lakom, Mr. Lacey szomszédjában. Most jöttem vissza a vakációról, értesültem róla, hogy ön ideköltözött, és ezt a tortát hoztam.

– Jaj, de kedves! – ragyogott Mary Fortune. – Kerüljön beljebb. Természetesen hallottam már magáról, Miss Marple. – Volt valami a hanghordozásában, meg a méricskélő pillantásában, amiből Agatha azt a következtetést vont le, hogy nem annyira nyomozói képességei, mint inkább a kora miatt hasonlítják a híres kitalált karakterhez.

Mary bevezette őt az elragadó nappali szobába. A falakat könyvespolcok szegélyezték. Zölden burjánzó cserepes növények, vidáman pattogó tűz és a házi sütés ínycsiklandó illata. Agatha szinte látta Jamest, amint lábát kinyújtóztatva ejtőzik itt. – Felírnám a telefonszámát – mondta Agatha, kikattintotta öblös retiküljét, és elővette a noteszét, egy tollat meg a szemüvegét. Cseppet sem érdekelte Mary telefonszáma, csupán ürügyet keresett, hogy feltehesse a pápaszemét, és megnézze, csakugyan olyan ráncatlan-e a jövevény arca, amilyennek látszik.

Mary lediktálta a számát, és Agatha a szemüvegén keresztül felsandított rá. Lám, lám, gondolta Agatha. Lelepleztelek! Ezt nevezem én ráncfelvarrásnak! A bőr szinte ráfeszül az arcára. A haja festett, de profi keze munkája, hidrogénezés helyett csak melírozva van.

– Úgy hallom, tagja a kertbarátok társaságának – mondta Agatha, miközben levette és visszatette a szemüvegét a tokba.

– Igen, és büszkeséggel tölt el, hogy tehetek valami a faluért. Mr. Lacey nagy segítségemre van. Ön is ismeri Mr. Lacey-t, hiszen a szomszédja.

– És közeli jó barátom – mondta Agatha.

– Igazán? Talán kóstoljuk meg a tortát, amit hozott. – Mary felállt. Zöld szvettert viselt zöld nadrággal, és tökéletes volt az alakja.

Ekkor megszólalt a csengő. – Emlegetett számár. Ez biztosan James lesz – mondta Mary. – Gyakran be szokott nézni.

Agatha lesimitotta a szoknyáját. Rádöbbsent, hogy elmulasztotta kifesteni magát. Tudta,

hogy léteznek nők, akiknek nincs szükségük sminkre, ám ő nem tartozott e szerencsések közé.

James Lacey lépett a szobába, és mintha csalódottság villant volna a tekintetében, amikor megpillantotta Agathát. James Lacey szép szál ember volt, jó ötvenes. Dús fekete hajában csak elvétve mutatkoztak ősz szálak. Szeme ugyanolyan kék volt, mint Maryé. Arcon csókolta Maryt, Agathára mosolygott, és azt mondta: – Isten hozta. Milyen volt a vakáció?

– Mrs. Raisin tortát hozott nekem – vágott közbe Mary. – Főzök teát, addig csak beszéljessenek.

James úgy mosolygott Maryre, hogy nem nézett rá egyenesen, mintha nagyon szeretne ránézni, de túl félénk hozzá, akár egy kisiskolás. Ez az ember szerelmes, gondolta Agatha, és legszívesebben elfutott volna.

Derűs csevegésre kényszerítette magát a vakációjáról, és azt kívánta, bár lenne pár izgalmas sztorija, de az egész utazás alatt alig szólt valakihez, és az ő társaságát se nagyon keresték.

Visszajött Mary, tálcát egyensúlyozva. – Csokoládétorta – jelentette be. – Most aztán jól meghízunk.

– Magának emiatt nem kell aggódnia – évődött vele James.

Mary rábalsalygott, amit James félszeg kis mosollyal viszonzott, aztán gyorsan elbújt a tortaszeletében.

– Azon gondolkoztam, hogy csatlakozom a kertbarátok társaságához – mondta Agatha. – Mikor szoktak összejönni?

– Jamesszel ma este is gyűlésre készülünk, velünk tarthat, ha van kedve – mondta Mary. – Fél nyolckor lesz az iskola nagytermében.

– Nem is tudtam, Mrs. Raisin, hogy érdeklí a kertészkedés – jegyezte meg James.

– Miért ez a távolságtartás? – fürkészte Agatha maciszeme a férfit. – Eddig mindig Agathának szólított.

– Hát akkor, *Agatha*, maga előnevelt növényeket szokott vásárolni.

– Időm, mint a tenger – mondta Agatha. – Szeretném tisztességesen csinálni.

– Majd segítünk – szívélyeskedett Mary. – Ugye, James?

– Hát hogyne.

– Miért döntött úgy, hogy Carselyben telepszik le, Mary? – Agathát kezdte szorítani a szoknyája, ezért félbehagyta a csokoládétortáját, és eltolta a tányért.

– A Cotswoldsban autóztam, és megtetszett a falu – válaszolta Mary. – Oly békés és csendes. Csupa kedves ember.

– Tud róla, hogy meggyilkoltak valakit ebben a házban? – kérdezte Agatha, aki az általa megoldott bűnesetre akarta terelni a beszélgetést.

De Mary csak legyintett. – Hallottam a dologról. Nem számít. Ezek az öreg házak biztosan sok halált láttak. – James felé fordult, és a kertészkedésről kezdett beszélni. – Átültetem a palántáimat – mondta.

– Hogy mit művel, amikor senki sem látja, az csak magára tartozik – mondta Agatha, és jóízűen felkacagott.

Némi fagyos csendet követően Mary és James folytatta a csevegést; csak úgy repkedtek a levegőben az Agatha számára teljességgel ismeretlen latin növénynevek.

Agatha ostobának és mellőzöttnek érezte magát. Lényének egy része meg akart futamodni, a másik viszont eltökélte, hogy kitart, míg James el nem megy.

Végül, mintha tudná, hogy Agatha nem tágít addig, amíg ő ott van, James felemelkedett. – Este találkozunk, Mary.

Mary és Agatha egyszerre álltak fel. – Önnel tartok, James – mondta Agatha. – Viszlát

este, Mary.

Agatha kivonult Jamesszel. Már a kertkapunál voltak, amikor James szaporán sarkon fordult, és visszament a lépcsőn maradó Maryhez. Lehajtotta kellemes ívű fejét, és súgott valamit a nőnek. Mary felkaccantott, és ő is súgott neki valamit. Azután James megfordult, és visszabaktatott Agathához. Együtt indultak el.

– Izgalmas nő ez a Mary – mondta James. – Nagy világjáró. Mielőtt ideköltözött volna, egy kis időt Kaliforniában töltött.

– Biztosra veszem, hogy ott varratta fel az arcát – mondta Agatha.

James lebámult rá, majd sietősen közölte: – Most jut eszembe, még nem vettem semmit vacsorára. Ne kísérvén el, nagyon sietek! – És elszárguldott, akár egy versenyautó. Agatha csüggedten nézett utána.

Miközben hazafelé sétált, Agatha már azon volt, hogy elfelejti az egészet. Legyen csak Maryé a férfi! Ha az ezredest ez a nő típus hozza tűzbe, akkor Jamest bizony nem Agatha Raisin számára teremtették.

Ám a versenyszellemet nehéz kiirtani, így Agatha végül is azon kapta magát, hogy késő délután már meg is rendelt egy kisebb melegházat a szükséges fűtési rendszerrel együtt, és hajlandó volt szép summát fizetni azért, hogy egy héten belül megépítsék neki az egészet. Ezenkívül vásárolt egy halom kertészeti szakkönyvet.

A kertbarátok társaságának gyűlése előtt Agatha még benézett a Vörös Oroszlán kocsmába. Találkozni akart legalább egyvalakivel, aki nem kedveli Mary Fortune-t. John Fletcher, a kocsmáros melegen üdvözölte, és gin-tonikkal kínálta. – Erre a ház vendége – mondta. – Jó újra látni!

Agatha csatát vívott a szemébe toluó könnyekkel. Pokoli volt magányosan utazgatni. Egyedülálló nők nem kapnak sem tiszteletet, sem figyelmet. A kocsmáros apró kedvessége valósággal lehengerelte Agathát. – Kösz, John – mondta kissé fátyolos hangon. – Új lakója van a falunak. Magának mi a véleménye a hölgyről?

– Mrs. Fortune gyakran jár ide. Rokonszenves nő. Nagyon bőkezű. Mindenkit meg szokott vendégelni. Róla beszél az egész falu. Isteni süteményeket készít, remekül ért a kerthez, a vízszelészhez is konyít, és mindent tud az autómotorokról.

Jimmy Page, a helyi gazdák egyike lépett az ivóba, és lelkenedezve köszöntötte Agathát. – Be jó, hogy visszajött! – mondta, miközben felküzdötte terebélyes hátsóját az Agatha melletti bárszékre.

– Mit iszik? – kérdezte tőle Agatha, aki nem hagyhatta, hogy Mary lekörözze nagyvonalúságban.

– Sört. Egy pohárral – mondta Jimmy.

– Hoztam valamit magának meg a feleségének – mondta Agatha. – Holnap átviszem.

– Nagyon rendes magától. Míg odavót, nem történt újabb gyilkosság. Síri csend és nyugalom van. Az a Mary Fortune aszongya: „Lehet, hogy Mrs. Raisin egy keselyű, és amíg távol van a falutól, addig elmarad a baj is.”

– Ez nem volt szép! – lobbant fel Agatha.

– Ne vegye sértésnek. Mary Fortune mán csak szeret viccelődni. Nincs abban semmi rossz. No, meséljen az utazásáról!

S miközben egyre több helybéli csatlakozott hozzájuk, Agatha önfeladten ecsetelte a kalandjait, mulatságos jeleneteket költött, és élvezte, hogy minden figyelem órá irányul, mígnem a bár mögötti faliorára vetett pillantás eszébe nem juttatta, hogy igyekeznie kell az iskolába.

AZ ISKOLA HOMÁLYBA BORULT nagytermében, azok között az emberek között,

akiket Agatha rosszindulatú tekintete a falu ősközületeinek látott, napként tündöklött a szőke Mary, hibátlan alakját kirajzoló zöld gyapjúruhájában. Ott ült James oldalán, és Agatha hallotta a szavait, amikor a terembe lépett: – A gyűlés *előtt* kellett volna vacsorázni mennünk. Éhen halok.

Tehát James hazudott, amikor korábban azt mondta, vacsorát megy venni, gondolta Agatha zordonan.

A gyűlést egy korosodó úriember, bizonyos Mr. Bernard Spott vezette. Ismerős arcok derengtek a félhomályos teremben, ahol két neoncso is felmondta a szolgálatot, az egyetlen működőképes pedig sercegve vibrált a fejek fölött. A falakon gyerekrájak. Van valami nyomasztó abban, ha gyermekrájak tapétázzák egy felnőtt találkozó termét, gondolta Agatha, olyan ez, mint egy nyomatékosítás, hogy a gyermekkor mindörökre elveszett. Jelen volt a Boggle házaspár – elégedetlenkedő, savanyú vénségek. Mrs. Mason, Carsely hölgyegyletének elnöknője az első sorban ült Mrs. Bloxby mellett. Megjött Agatha takarítónője, Doris Simpson, és egy odasúgott „isten hozta!”-val Agatha mellé telepedett. Mögötte, magas sarkúban imbolyogva, Miss Simms érkezett, a hölgyegylet titkárnője és férjezetlen anyja.

Mr. Spott hosszan és vontatottan szónokolt az évenkénti kertészeti kiállításról, amely júliusban kerül megrendezésre. Azután augusztusban jön majd a Nagy Nap, amikor a társaság tagjai megnyitják kertjeiket a nyilvánosság előtt. Fred Griggs rendőrőrmester a beszédet követően felolvasta a legutóbbi gyűlés jegyzőkönyvét, mint aki bírósági tanúvallomást tesz.

Agatha elfojtott egy ásítást. Mire jó ez az egész? Biztos, hogy ő nem érdekli Jamest, és ez nem is fog változni. Már bánta, hogy pénzt adott ki a melegházra. Hagyta elkalandozni a gondolatait. Természetesen rút dolog újabb gyilkosságra áhítózni, ám ő éppen ezt tette. Ki nem állhatta az efféle rendezvényeket, ahol semmi keresnivalója nincs. A kertészkedés olyasvalami, merengett Agatha, amibe bele kell nőni. Márpedig a birminghami munkásnegyedben, ahová Agatha született, a gyerekek minden árva növényt rögtön a megjelenése pillanatában kipuштítottak.

A gyűlés végeztét zajos csoszogás jelezte. Mary a terem végében páváskodott, a teáskanna mellett.

– Köszönöm, hogy olyan patyolat tisztán tartotta a házam – fordult oda Agatha Dorishoz.
– Maga is részt vesz ebben a kertrendező miafenében?

– Csak tavaly óta – felelte Doris. – Jó mulatság.

– Nekem nem úgy tűnik – jegyezte meg Agatha, savanyú pillantást vetve a terem végébe, ahol James állt a teát töltögető, süteményes tányérok osztogató Mary mellett.

– Izgalmasabb lesz, amikor minden növekedésnek indul.

– Nagy népszerűségnek örvend az új jövevény – mondta Agatha.

– Nálam ugyan nem.

Doris és az ő remek megérzései! Felbecsülhetetlen kincs ez a nő! – Miért?

– Nem tudom. – Doris halványszürke szeme metszön villogott a szemüveg mögött. – Nem tesz semmi rosszat, és mindenkire kedves, de hiányzik belőle a melegség. Mintha csak szerepet játszana.

– James Lacey-t mégis levette a lábáról.

– Nem lesz tartós.

Agatha felcsillanni látta a reményt. – Miért?

– Mert az ezredes okos ember, a nő meg csak okosnak tűnik. James valóban kedves ember, de a nő csak tettet. Szerintem.

– Ajándékot hoztam magának – mondta Agatha. – Holnap odaadom, amikor átjön.

– Nagyon köszönöm, de nem kellett volna, igazán. Hogy vannak a macskái?

– Keresztülneznék rajtam. Nem szerették a panziót.

– Fölösleges fizetnie a panziót, ha legközelebb utazni támad kedve, hagyja csak a cicákat, én naponta átmegyek, és megetetem meg kiengedem őket egy kicsit. Jobb nekik otthon.

Mrs. Bloxby jött oda hozzájuk Miss Simmsszel a sarkában. A lelkészné az új kendőjét viselte. – Olyan szép! – mondta. – Nem bírtam vasárnapig várni, hogy felvehessem.

– A maga számára is van ám ajándékom – mondta. Agatha Miss Simmsnek.

– Jaj, nagyon kedves – hálálkodott Miss Simms. – De ön még nem is teázott, és Mary süteményei mennyek!

– Talán majd legközelebb – felelte Agatha, aki nem óhajtotta további gyötrelmeknek kitenni magát azzal, hogy csatlakozik a James-Mary pároshoz.

Mary Fortune-nek kezdett feltűnni az Agatha Raisin körül kialakult csoportosulás. Összepakolta a teakellékeket, a sütemény maradékát műanyag dobozba rakosgatta.

– Majd én viszem magának – ajánlkozott James. Amikor Maryvel távoztak, kénytelen volt észrevenni, hogy Agatha társasága hangosan nevet valamin, amit a nő mondott, és senki sem fordul meg utánuk, ugyanakkor James meglepődött volna, ha tudja, hogy Agatha, bár egyszer sem pillantott hátra, lénye minden porcikájával az ő kijárat felé tett lépéseinek tudatában van.

Csípős, hideg éjszaka volt. Odafent hatalmasan ragyogtak a csillagok. Jamest jóleső elégedettség szállta meg.

– Ez az Agatha Raisin rendkívül otromba nő – szólalt meg mellette Mary.

– Agatha néha egy kissé meggondolatlan – hártott James –, de igazából nagyon melegszívű.

– Jobb lesz vigyázni – incselkedett Mary. – A falu vénkisasszonya szemet vetett magára.

– Ha jól tudom, önhöz hasonlóan Agatha is elvált asszony – mondta James mereven. A lojalitás elfeledtette vele mindazon alkalmakat, amikor inkább került az utána koslató Agathát. – Beszéljünk másról.

Mary apró kacajt hallatott. – Szegény James. Én megértem magát.

Azután kertészkedésről kezdett beszélni, a mellette lépkedő James pedig megpróbálta feléleszteni magában azt a kellemes melegséget, amit a nő társaságában érezni szokott. De nem tetszett neki Mary rosszmájú megjegyzése Agatháról. James csodálta a bátorságot, és Agatha Raisinben kétségtelenül volt bizonyos merészség, ami imponált neki.

Maryt a háza ajtajáig kísérte, átadta neki a süteményes dobozt, s a nő legnagyobb meglepetésére nemet mondott a szokásos csésze kávéra.

AGATHÁT TÚLSÁGOSAN lefoglalta a James-Mary ügy, így fel se tűnt neki, milyen nagy népszerűség övezte a kertbarátok társaságában. De hát Agatha azelőtt hírből sem ismerte a népszerűséget. Valamikor sikeres tulajdonosa volt egy reklámügynökségnek, csak nemrégiben adott túl rajta, hogy visszavonulhasson Carselybe. Mindezidáig a munka jelentette számára az életet. Nem érintkezett senkivel, csak a beosztottjaival meg az újságírókkal, akikből kierőszakolta, hogy szorítsanak helyet annak a személynek vagy tárgynak, amit éppen reklámozni kívánt.

Amikor kinyitotta az ajtót, és máris megcsörrent a telefon, elhűlve nézett a készülékre.

– Halló? – szól bele tétován.

– Aggie? Milyen az élet Pórfalván? – Az egykori asszisztens, Roy Silver affektáló hangja.

– A, Roy. Hogy s mint?

– Munkásan, mint mindig, és unottan. Remélhetem, hogy meginvitál magához?

Agatha habozott. Azon tűnődött, kedveli-e még Royt, vagy egyáltalán kedvelte-e valaha. Előfordult már, hogy meghívta magához, de akkor ki volt éhezve a társaságra. Mindazonáltal üdítő változás lenne PR-ról beszélni, és értesülni a londoni pletykákról.

- Hétfvégén szívesen látom – mondta. – Felveszem Moreton-in-Marshban. Barátnőt is hoz?
- Nem, csak én leszek, csillagom. Még mindig mikrókaján él?
- Már magam főzök – mondta Agatha morózusan.
- A 11.30-as vonattal érkezem – mondta Roy. – Viszlát akkor! Újabb gyilkosság? Agathának azonnal Mary Fortune jutott eszébe.
- Egyelőre semmi – mondta. – De ami késik...

KETTŐ

AGATHA MEGLEPŐDVE OLVASTA a kézzel írott kártyát, ami poharazgatásra invitálta Maryhez, péntek estére. A meghívót a kertbarátok társaságának gyűlését követő napon csúszttatták a levélszekrényébe.

Agatha olyan irtózással bámulta, mint valami mérges rovar. Aztán felment a hálószobába, és szemügyre vette magát a tükörben. Kissé elterebélyesedett a temérdek ételtől, amit nagy magányában összehabzsolt az utazásain. Igen, szabályosan matrónás lett. Letette a meghívókártyát az öltözőasztalra, kikereste a szekrényből az egyik legcsinosabb ruháját, kibújt elaggott szvetteréből meg a régimódi nadrágból, és hamar felpróbálta. Megkönnyebbülten látta, hogy *szemre* mi sem változott, bár szorította a ruha, hanem amikor megpördült, hogy a hátára is vessen egy pillantást, rémülten fedezett fel két hájhurkát a bugyija vonala fölött. Hogy is gondolhatta, hogy versenybe szállhat Maryvel? Ez a baj az ötvenes nőkkel. Hacsak nem tartják szigorú kontroll alatt a testüket, egyszerre mindenük riasztóan megereszkedik, és csúf hurkákat növesztenek.

Agatha visszaöltözött, és egyelőre nem határozott, elfogadja-e a meghívást. Előbb elhajt valamelyik olcsó eveshami szupermarketbe, és beszerzi a hétfégi élelmiszert; friss gyümölcsöt és zöldségeket kap az A44-es melletti piacon.

A szupermarketben úgy döntött, vásárlás előtt jólesne egy csésze kávé. Kiderült, hogy bár cigarettát nem felejtett el hozni, az öngyújtóját otthon hagyta, ezért kért egyet az olcsóbbik fajtaból a trafikban. – Ezek elektromosak – közölte a középkorú eladóhölgy.

– Az miért jó? – kérdezte Agatha.

– Nézze csak, alig kell megnyomni. – A nő Agathára vigyorgott. – Időseknek remek, ha gondjaik vannak az ízületeikkel.

Agatha szinte átfúrta a trafikost a tekintetével. – Utálom magát.

– Hölgyem, én csak annyit mondtam...

– Nem érdekes – reccsent rá Agatha. – Megveszem. Mennyi?

– Nyolcvanöt penny. De...

Agatha lecsapta elé a pontos összeget, felmarkolta az öngyújtót, és elviharzott. Szóval ez történik, ha egy ötvenes nő nem visel sminket. Reumás vénasszonynak nézik.

Ugyan már, érvelt fejében a logika hangja, nem rád értette. Ó, dehogynem!, sikoltozta sebzett önérzete. Vételezett magának egy csésze kávé az önkiszolgálópultnál, és a krémesektől elborzadva, kedveszegetten leroskadtt az ablaknál, ahonnét bámulhatta a parkolót.

Van valami megalázó abban, ha valaki kávéat iszik egy angol szupermarketben, és a parkolót figyelő közben. Csenevész, újonnan ültetett fák állták körbe a területet; megálmodójuk modelljén még sokkal mutatósabbak lehettek. Agatha lelki szemeivel látta saját magát a

modellen: pöttömnyi plasztik Agatha, ahogy a kávézó ablakánál ücsörög. Poros, szeles nap volt. Elhagyott zacskók keringtek a levegőben, az ablakokat nyákos eső kezdte piszkozni. Agatha nagyot sóhajtott. Olyan egyszerű lenne a James Lacey-félékről megfélekedve eltespedni, kövéren és jóllakottan, nem törődni az arckrémekkel, és hadd jöjjenek azok a ráncok! Nem, nem fog elmenni Maryhez. Most ő lesz az okosabb.

De azért előveszi a biciklit, nem árt egy kis testmozgás.

PÉNTEK, ÉS MARY FORTUNE a vendégeit mustrálta. Több különböző italból és az általa készített meleg ínycsafalatokból válogathattak De senki sem maradt hosszan, és túl sokan hiányolták Mrs. Raisint, hogy a fene essen beléjük! Mary mindannyiszor angyalian válaszolta, hogy Mrs. Raisin vendéget vár a hétvégére, ezért otthon maradt intézni az előkészületeket. Jimmy Page gazda állította, hogy mintha látta „vóna” Agathát a Vörös Oroszlán „fele” menni, mire egy bosszantó nőszemély, Mrs. Toms azt mondta: „Azt hiszem, én is benézek a kocsmába, hogy megköszönjem neki az ajándékomat”, és Mary gyanította, hogy az elszállingózó vendégek közül többen is követik a példáját. S ha ez még nem lett volna elég, James se nézett már rá a korábbi pirulós félszegséggel, csak járkált fel-alá, mint akinek zabszem van a fenekében. Rendes esetben James nem tágítana mellőle, és az est végén segítene neki takarítani. Mary semmit sem értett. Amennyit ő eddig látott belőle, Agatha Raisin egy köpcös, mindennapi középkorú nő, teljességgel híján a báznak, szóval kizárt dolog, hogy James inkább őt választja figyelme tárgyául. Csakhogy a látszat arra utalt, hogy Agatha Raisin már beépült a falusiak közé, szerves részévé vált a falunak, míg ő, Mary nem. Na, tessék! James is indulni készül.

AGATHA MÁSNAP REGGEL a Moreton-in-Marsh-i állomáson várta Roy Silvert. Félig-meddig azt kívánta, bár mégse jönne el; Roy az ő nyerseségével nem illett bele Carsely kellemdús miliójébe. De James Lacey nem találhat semmi, nos, romantikusat abban, hogy Agathának férfi vendége van a hétvégén. Roy ahhoz túlságosan hamvas, még csak huszonéves.

Agatha reményei akkor zúzódtak porrá, amikor Roy fekete farmerban, a mobilján beszélve levitorlázott a vonatról. Miután elégedetten konstataálta, hogy a peron csekélyke közönsége felfigyelt végre a munkájában nélkülözhetetlen ifjú titánra, Roy befejezte a telefonálást, és odament Agathához.

– Magával meg mi történt? – kérdezte köszönésképpen. – „Ó, hogy nem olvad, nem hígul s enyész harmattá e nagyon, nagyon merő hús!” Shakespeare-nek mindenkire van egy szava, Aggie.

– Látom, szépen kitanították a javítóban – kontrázott Agatha, aki gyűlölte az irodalmi idézeteket.

– Most komolyan, drágicám – folytatta kedélyesen Roy –, nem vall magára ez a leépülés.

– Felszedtem pár kilót a vakáción – mondta Agatha –, de hamar leadom.

– Diétázzon! Szívesen csatlakozom – buzgólkodott Roy. – A gyümölcskúra a legtutibb.

Három napig semmit ne egyen, csak gyümölcsöt, és én pont három napra jöttem.

– Nem kell hétfőn munkába mennie?

– Van egy szabadnapom, és egy ajánlatom a maga számára.

– Nem is tudtam, Roy, hogy ennyire odavan értem. Tegye be hátra a Costa del Sol matricás bőröndjét – emelte meg a hangját Agatha –, és menjünk már!

– Rendicsek. Mindent elmondok, amint hazaértünk.

Roy tovább fecsegett a gyümölcsdiétáról, ragaszkodott hozzá, hogy mindketten próbálják ki. Agatha áthajtott Bourton-on-the-Hillen, és elkedvetlenedve látta, hogy még mindig akadnak eladó házak, tehát a recesszió mégse enyhül olyan gyorsan, mint ahogy a politikusok állítják.

Aztán ráfordult egy hosszan tekergő útra, amely már Carselybe vezetett. Aznap reggel erősen fagyott, s még nem kezdődött meg az olvadás. Fehér fák hajoltak az út fölé, és ameddig csak a szem ellátott, minden néma mozdulatlanságba dermedt.

– Jól meggondolta ezt a diétázást? – kérdezte Agatha, miután bevezette Royt a házba. – Temérdek finomságot vásároltam a hétvégére, és egész jól főzök.

– Vágjunk bele, Aggie. Gondoljon arra, hogy milyen karcsú lesz!

Agatha Mary Fortune-re gondolt, és aprót sóhajtott. – Ide nekem azokat a gyümölcsöket!

Fájó mentális istenhozzádót mondott az ebédre tervezett steaknek és sült krumplinak. Pedig nem is hizlal, gondolta, elfelejtkezvén a sok tejfelről meg friss vajról, amivel meglocsolta volna a krumplit.

– Nincs kedve átugrani a kocsmába egy italra? – kérdezte reménykedve. Szombatonként a Vörös Oroszlán söntéspultját kis tányérok borították be, rajtuk sajtos ropogós meg ecetes hagyma.

– Tilos az alkohol és a kávé – mondta vígan Roy. – Inkább menjünk ki gyümölcsöt venni.

– Az van itthon – mondta Agatha, egy almával és narancssal púposan megrakott táltra mutatva.

– Ennyi nem elég, csillagom.

Ahogy az úton parkoló kocsijához mentek, Agatha erős kísértést érzett, hogy kiverje Roy fejéből ezt a röhejes diétát. Ám ekkor megállt egy autó James Lacey háza előtt, és kedvenc zöldjében Mary pattant ki belőle. Sebtében végigmérte Royt, és Agatha ettől még intenzívebben érezte, milyen fiatal és cingár is ez a fiú. Roynak keskeny, sápkóros arca volt, ravaszdi szeme, nyápic testét pedig inkább felhizlalni kellett volna, semmint diétára fogni.

– Ki ez a csinibaba? – kérdezte Roy.

– Új hús – felelte mogorván Agatha. – Na, beszállás!

Megkordult a gyomra, amitől rögtön eszébe jutott, hogy egyetlen csésze kávé meg egy cigaretta volt a reggelije.

De ott lebegett a szeme előtt a szinte azonnali súlyvesztés jutalma.

Elhajtottak Eveshambe, és vettek almát, sárgadinnyét, banánt, szőlőt, ananászt, narancsot, meg mindenféle méregdrága egzotikus gyümölcsöt.

Újra otthon, annyit ettek, amennyi beléjük fért, és bizonygatták, hogy máris sokkal jobb a közérzetük. Aztán kerékpározni mentek, Roy a papiaikból kölcsönzött biciklit. Remekül érezték magukat, ahogy a dermedt utakon cikáztak a tiszta levegőn, s mire hazaértek, már vörösösen izzott a nap, lángba borította a dérlepte füvet-fákat, és az utcák fagyott pocsolyái szörnyszemekként villogtak.

Ám ahelyett, hogy tisztességes, meleg ételhez ültek volna le vacsorázni, csak még több gyümölcs meg ásványvíz várt rájuk.

– Mi az ajánlat, amit említett? – kérdezte Agatha.

– Emlékszik a főnökömre, Mr. Wilsonra Pedmanéktól?

Agatha összehúzta a szemét. A Pedman cég volt az, akiknek eladta a reklámügynökségét. Wilson először letette a nagyesküt, hogy nem nyúl Agatha irodáihoz és a beosztottjai is a helyükön maradnak, majd Roy kivételével az egész bagázst kirúgta, az irodákat meg eladta. – Hogyne.

– A minap szóba hozta magát. Azt mondta, Agatha Raisin a legjobb a szakmában. Megemlítettem neki, hogy lejövök magához – mondta Roy, tapintatosan és könnyedén elfeledve, hogy azután döntött Agatha meglátogatása mellett, hogy a főnöke a nő dicséretét zengte. – Wilson szeretné vezető pozícióban alkalmazni magát. A Pure Cosmeticsről van szó. Dolgozott is már velük.

– Egy rakás lábtörő – mondta Agatha morcosan. A Pure Cosmetics céget rabszolgahajcsárnóként irányította egy temperamentumos törtető.

– De maga mindig remekül kezelte azt a nőt, Jessica Turnbullt, a Pure Cosmetics igazgatóját. Ezt Wilson mondta.

– Visszavonultam – mondta Agatha. – Nicsak, hogy kipattogzott a képe!

Roy visítva rohant a fürdőszobába. Amikor visszajött, azt mondta: – Úgy festek, mint egy pattanásos kiskamasz. De maga se szebb.

– Hagyjuk a fenébe ezt a hülye diétát!

– Nem – mondta Roy szigorúan. – Így ürülnek ki a testünkből a méreganyagok.

– Én azért mentem bele ebbe, hogy jobban nézzek ki, nem azért, hogy pattanásos legyek.

– Hisz máris láthatóan karcsúbb, Aggie – gszulált Roy. – Felejtse most el Wilson ajánlatát! Megnézzük a filmet, amit hoztam, és korán lefekszünk.

AGATHA MÁSNAP KORÁN ÉBREDT, éhesen és zsémbesen. Lebattyogott az alsó szintre, mogorván befalt hat almát, ivott rá egy pohár ásványvizet, és elszívott öt szál cigarettát. Csöngettek. Agatha az ajtóhoz ment, és kilesett a kémlelőnyíláson. Azonnal felismerte James Lacey mellkasát; több nem is látszott a férfiből.

Agatha az arcához kapta a kezét. Szinte érezte a pattanásokat.

Elhátrált az ajtótól. Annyira szerette volna kinyitni, de nem így, pattanásos ábrázattal, hálóköntösben.

Odakint James lassan odábbállt. Nemrégiben arra jutott, hogy dőreség gyerekesen neheztelnie Agathára a durva kézjel miatt, amit a nő mutatott neki, ráadásul oly régen történt már. Ahogy visszafelé baktatott a házához, a saroknál Mary szőke haját pillantotta meg. James tétovázás nélkül megszorította lépteit, és úgy vetette be magát a házba, ahogy egy állat surran az odvába, majd amikor néhány másodperccel később ellentmondást nem tűrően felberregett a csengője, James nem nyitott ajtót; azzal győzködte magát, hogy muszáj leülnie dolgozni.

Még mindig a spanyol függetlenségi háború történelmén dolgozott. Bekapcsolta a számítógépét, és borúsán nézte az utolsó bekezdést. Aztán lelőtte a gépet, és rosszkedvűen bámult a képernyőre. Egy tömör fejcím: „Az ügy”. Akkor írta, amikor Agathával közösen egy gyilkosságot próbáltak megoldani, és ő minden tényt lejegyzett. Jó móka volt. Izgalmas. Agatha talán most is szimatot fogott. Nem, rázta meg a fejét, mérföldes körzetben senkit sem gyilkoltak meg. Carsely még a téli álmát alussza. James nyugtalanul töprengett, vajon Agatha miért nem nyitott ajtót. Otthon kell lennie, hiszen kint parkol a kocsija, és füstöl a ház kéménye. Az a Roy fickó van nála. Előző nap látta is őket együtt kerekezni. Romantikáról persze szó se lehet. A fickó túl fiatal. Ugyanakkor, a mai világban már semmi sem biztos. Lehet, hogy most is pompásan mulatnak, nevetgélnek és heccelődnek, miközben őt elemésztí az unalom.

– NEM SZERETEM WILSONT, és nem szeretem Pedmanéket – mondta éppen Agatha fanyalogva. – Utálom a gyümölcsöket, és ölni tudnék egy jó zsíros hamburgerért!

– Nézzen tükörbe – ríposztzott Roy, akit tuskéssé tett a diéta meg a missziója, hogy visszacsábítsa Agathát dolgozni. – Elhagyta magát! Igaz, hogy volt része némi kis izgalomban ezen a helyen, de jobb, ha belátja, itt már a világon semmi nem fog történni. Gondoljon Londonra, Aggie!

És Agatha Londonra gondolt, meg arra, milyen különös, idegen érzés fogja el újabban, ha nagy ritkán odalátogat; épp Londonban, ami valamikor a világ közepét jelentette a számára.

– Én boldog vagyok itt – mondta dacosan. – Rendben van, talán elhagytam magam egy icipicit, de hamar visszanyerem a formám.

– Wilson évi nyolcvanötezer is hajlandó fizetni magának, és ez csak a kezdet.

– Na, álljon meg a menet – hunyorított Agatha. – Úgy látom, maga meg Wilson alaposan átbeszélte ezt, és maga, Roy, amilyen nyamvadt kis görény, nyilván azt mondta: „Bizza csak rám! Leugrom az öreglánnyhoz a hétvégén, és szépen megdolgozom.” Alighanem még hancegett is, hogy: „Ó, Aggie meg én úgy vagyunk. A tenyeremből eszik.”

Mivel Roy szinte pontosan ugyanezt mondta a főnökének, elvörösödött a pattanásai alatt, aztán haragra gerjedt. – Nem, egyáltalán nem így volt! – vijjogta. – Az a baj magával, Aggie, hogy képtelen felismerni az igaz barátot. Elegem van ebből, torkig vagyok! Felmegyek megborotválkozni, és összecsomagolok.

– Menjen csak – kiabált utána Agatha –, de vigyázzon a pörsenéseire! Hogy lássa, kivel van dolga, elviszem Oxfordba!

Egy órával később már útban voltak Oxford felé, Agatha néma csendben vezetett. A gyomra nem egyszerűen korgott, hanem nyögdécselt. Agatha gyűlölte Royt, gyűlölte Carselyt, gyűlölte James Lacey-t, gyűlölte Carsely hölgyegyletét, az egész pereputtyot, Mrs. Bloxbyt is...

Az A40-es úton hajtott, mire elért a lajstromban szereplő utolsó névig. Hirtelen letért az útról, és egy étterem előtt állt meg a kocsival.

– Most meg miért álltunk meg? – akarta tudni Roy, aki ekkor szólalt meg először, mióta elhagyták a falut.

– Nem tudom, maga hogy van vele, de én most eszem egy hatalmas, ketchupban tocsogó hamburgert – mondta Agatha. – Vagy végignézi, vagy csatlakozik, engem nem érdekel.

Roy követte őt az étterembe, és lógó orral nézte, ahogy Agatha kávé rendel meg egy „gigantikus” hamburgert „tömérdek” sült krumplival. Aztán feszes, cincogó hangon Roy így szólt a pincérnőhöz: – Nekem is ugyanezt.

Amikor megérkezett az étel, egykedvűen faltak. Majd Agatha úriasan magához intette a pincérnőt. – Még egyszer ugyanezt – mondta.

– Nekem is – kontrázott Roy, röhögőgörcsrel viaskodva.

– Bocs, hogy olyan utálatos voltam – mondta Agatha. – Ki nem állhatom a diétákat.

– Semmi gond, Aggie – mondta Roy. – Én is szörnyű tudok lenni.

– Mondja meg Wilsonnak, hogy köszönöm és megfontolom az ajánlatát. És azt is... – Agatha hátradőlt, és kezét zsíros szája elé téve böffentett – mondja meg neki, hogy ha belemegyek, kizárólag a maga kedvéért teszem.

– Kösz, Aggie.

– Ezenkívül elviszem magát Londonba, amennyiben csatlakozik hozzám, és rendelünk egy óriási csokitortát csokoládészósszal meg fagylalttal.

– Áll az alku.

Amikor elhagyták az éttermet, úgy vihogtak, mintha addig nem is ettek, hanem alkoholizáltak volna. Énekeltek és vicceket meséltek egész úton Londonig, ahol aztán Agatha a férfi Chelsea-beli lakásánál tette ki Royt.

– Nem marad éjszakára? – kérdezte Roy.

– Meg kell etetnem a macskákat. Muszáj hazamennem.

– Hát, a pattanásai mindenesetre eltűntek.

– Naná – nézett bele Agatha a visszapillantó tükörbe. – Semmi sem jobb a bőrnek egy zsíros hamburgernél.

Fel volt dobva, amikor visszaért Carselybe, és eldöntötte, hogy részt vesz a hölgyegylet aznap esti ülésén a papiakban. A konyhába lépve meglátta a gyümölcsöktől roskadozó tálakat, és kirázta a hideg. A papiakban szendvicsek várják meg gyümölcstorta, de lehet, hogy Miss Simms csokoládétortáját is megkóstolhatja; annyit eszik majd, amennyi beléfér. Az alakjával később is

ráér törődni.

Már a papiakban ült, éppen az első sonkás szendvicsért nyújtotta a kezét, amikor rádöbbsent, hogy igazából nem is lett volna kedve Londonban maradni. Pedig a takarítónőjének van kulcsa a házhoz, és boldogan megetette volna a macskákat, ha Agatha úgy határoz, hogy Londonban tölti az éjszakát. Változnak az idők, gondolta Agatha. A papiak teája és szendvicsei immáron előnyt élveznek mindazzal szemben, amit London képes nyújtani.

E pillanatban Mary Fortune siklott a szobába, francia parfümfelleget tolva maga előtt. Karcsú, mégis formásan kerekded volt a jól szabott nadrágban meg a selyemblúzzban-kabátkában. Minden zöld volt rajta. Úgy látszik, soha nem visel más színt.

A két pofára szendvicsét majszó Agatha sajna nagyon is érezte a saját szoknyája szorítását. Ahogy Maryre nézett, egyre inkább hájpacninak érezte magát. Mary saját sütésű tortával érkezett, amit a nők kitörő lelkesedéssel fogadtak. Á, köményes torta! Hisz ez nagyszerű! Alig akad, aki még ismeri az elkészítési módját. Mary sugárzott a dicsőségtől. Aztán megpillantott egy üres széket Agatha oldalán, és letelepedett.

– Örülök, hogy ön is belép a kertbarátok társaságába – mondta Mary elbűvölő mosollyal.

– Rendeltem egy melegházat – mondta Agatha. – Idén már saját ültetvényem lesz.

– Szívesen adok dugványokat – mondta Mary.

Agathának halvány gőze se volt, mit kell tenni egy dugvánnyal, de azért elmormolt egy köszönömöt. Mary szemlátomást a kedvében akart járni, és az új Agatha Raisinnek az a része, amelyik, akár egy dér csípte növény a nap felé, képes volt kinyújtózni a melegség felé, hasonló melegséggel viszonzta a gesztust. Agatha azon kapta magát, hogy kávézni hívja Maryt másnap reggelre.

Az ülés egy kis rendezvényszervezéssel vette kezdetét. Az éves kertészeti kiállítás lezárásaképpen Carsely megnyitja kertjeit a nyilvánosság előtt, hogy adományt gyűjtsenek jótékonyossági célra. A kertbarátok társasága azzal a megkereséssel fordult a hölgyegyletnek, hogy az iskola nagytermében szolgáljanak fel teát. Agatha, aki mindig örömmel vetette magát az események sűrűjébe, most csukva tartotta a száját. A pillanat hevében arra az elhatározásra jutott, hogy minden energiáját a saját kertjére kell tartogatnia. A nézelődők csapatostul jönnek majd, és a kert csodás lesz, még a szomszéd James Lacey-ét is felülmúlja! Sőt a falu minden kertjén túltesz! Agatha szinte látta James elismeréstől ragyogó arcát.

Másnap reggel Agathának rögtön eszébe jutott, hogy meghívta Maryt. Úgy döntött, nem bajlódik sokat az öltözéssel. Kényelmes, bő szoknyát vett fel laza blúzzal.

Ám amint Mary megérkezett, Agatha már bánta, hogy nem fordított több gondot a megjelenésére. Mary zöld gyapjúruhát viselt, amely kiemelte csakis a megfelelő testtájaknál gömbölyödő vonalait. Fölébe könnyű, zöldes tweedkabátot kanyarított, és a kinti hűvösség dacára eléggé magas sarkú, zöld bőrszandál volt a lábán, egy szál harisnyával.

Mary egy székre ejtette panyókára vetett kabátját. – Milyen elbűvölő ez a ház, Mrs. Raisin – mondta körbenézve. – Örülök ennek a lehetőségnek, hogy közelebbről is megismerhetjük egymást. Carsely tündéri hely, de az itteniek alig utaznak. Igazság szerint legtöbbjüknek már az is kész kaland, ha elmennek a moretoni piacra.

– Hallom, hogy egy kis időt Amerikában töltött – mondta Agatha, aki most első ízben nem akart különbözni a falubeli asszonyoktól.

– Igen, New Yorkban.

Agatha úgy tudta, hogy Kalifornia az arcfelvarrás hazája, de plasztikai sebészek minden biztonnyal New Yorkban is szép számban előfordulnak. Mary arcán volt valami talmi. Persze lehet, hogy ez csak az ő, Agatha féltékenysége, ami elhiteti vele, hogy ez az arcfelvarrás eredménye.

– Máris hozom a kávé – közölte Agatha, ám ekkor megszólalt a csengő.

Ajtót nyitott, és James Lacey-vel találta magát szemben. Az volt az első gondolata, hogy az ezredes nyilván látta Maryt bejönni a házba. – Kerüljön beljebb – invitálta Agatha hidegen –, Mary is itt van – és mindjárt elfordult, így nem láthatta az ezredes tekintetébe kiülő üzött kifejezést. A konyhában Agatha kávécsészéket, meleg dán vajassüteményt, tányérokat és szalvétát rendezett tálcára, és eltökélte, hogy egyszer s mindenkorra lemond James Lacey-ről. Ennek ellenére alig bírta megállni, hogy fel ne ináljon az emeletre, és magára ne kapjon valami dögöset.

James feltekintett, amikor Agatha a szobába lépett, udvariasan felállt, kivette a tálcát a kezéből, és letette az asztalra. Ezt suta csend követte. Agatha azon tűnődött, vajon miről diskuráltak ezek ketten az alatt a nyúlfarknyi idő alatt, amíg ő nem volt a szobában. Pattogott a tűz, a porcelán csilingelt, ahogy Agatha összepározta a kiskanalakat a csészékkel, odakint egy seregély elnyújtott, búbanatos csattogása emlékeztetett a télre.

– Nem maradhatok sokáig – szólalt meg James. – Csak átugrottam megnézni, hogy van.

– Úgy látszik, ma van a látogatási nap – mondta Agatha, amint újból megszólalt a csengő.

Ajtót nyitott, és meglepett örömmel pillantotta meg a küszöbön Bill Wong detektívfelügyelőt. – A madarak csiripelték, hogy visszatért – mondta derűsen a nyomozó. – Bemehetek?

– Hát hogyne – mondta Agatha, és keblére is öleli a fiatalembert, ha rá nem jellemző módon el nem fogja a félszepség. – James van nálam meg egy új jövevény, Mary Fortune.

Mary felnézett a szobába lépő Bill Wongra. Kistermetű, pufók férfit látott keleties arcvonásokkal és nagyon ravasz tekintettel.

Agatha kiment még egy csészéért, és Bill követte a konyhába. – Ő lenne a konkurencia, Agatha? – kérdezte óvatosan.

Alaposan kiismerték egymást Agatha úgynevezett „ügyei” során, a nő mégis úgy érezte, ezzel az utolsó megjegyzéssel a nyomozó elvetette a sulykot.

– Nem tudom, miről beszél – mondta sértetten.

– Jaj, dehogynem – így Bill, és elvette tőle a csészét. – Szerintem hamarosan maga is fel fogja varratni az arcát.

Agatha rávigyorgott. – Majd’ elfelejtetem, mennyire imádom magát.

Bill pusztá jelenlétének köszönhetően valahogy szabadabban nézett szembe Maryvel és Jamesszel. Annak rendje s módja szerint bemutatta Billt Marynek, aztán izgatottan megkérdezte a nyomozót, min dolgozik éppen.

– Mostanában csak rutinmunka adódik – mondta Bill. – Az embereknek elment a kedvük a gyilkolászástól, amióta maga elutazott, Agatha. Viszont nagyon megsaporodtak a betöréses lopások. Az autópályán jönnek le Birminghamból vagy Londonból, és a falvak könnyű célpontot jelentenek nekik, mert a helyiek nemigen törődnek a biztonsággal, nincs riasztójuk, és sokan a mai napig se a kocsijukat, se a házukat nem zárják. Maga itt védve van, Agatha. Okos döntés volt beszereltetni a riasztórendszert.

– Talán mindenkinek követnie kellene Agatha példáját – mondta James.

Mary felkaccantott. – Nincs mindenki tele pénzzel. Azt hiszem, én továbbra is bízom az emberi természetben.

– Nem hinném, hogy Agatha tele lenne pénzzel – mondta Bill élesen –, és ha tekintetbe vesszük, hogy kizárólag azért szereltetett fel riasztót, mert veszélyben forgott az élete, akkor ez a gúnyos hang teljességgel szükségtelen.

James számára nyilvánvaló volt, Mary nincs hozzászokva, hogy helyreutasítsák az „ártatlan kis megjegyzései” miatt. Az ezredes maga is meglepődött, ahogy tudatosodott benne:

Mary gyakorta mond rosszindulatú dolgokat. Egyre inkább az volt az érzése, hogy Maryvel bizony csúnyán mellétrafált.

Mary rózsaszínes pírrel az arcán sietősen rávágta: – Én nem *Agathára* gondoltam. Hogy juthat ilyesmi az eszébe! Agatha, ugye nem hitte, hogy önre gondoltam?

– De igen – felelte Agatha.

Mary rosszállóan széttárta gondosan manikűrözött kacsóit. – Most mit mondjak? Sajnálom, őszintén *sajnálom*.

– Meg van bocsátva – mondta Agatha mogorván.

– Mikor érkezik a melegháza? – kérdezte Mary.

– Ma. Bármelyik percben hozhatják

Bill ferde vágású szemében kajánság villant, ahogy Agathára nézett. – Csak azt ne mondja, hogy komolyan belevág a kertészkedésbe!

– Teszek egy próbát. Beléptem a kertbarátok társaságába.

Bill színlelt rémülettel feltartotta a kezét. – Ne mondja, hogy gyilkosság készül! Ne mondja, hogy Agatha Raisin újra versenybe száll!

– Miért ne? – kérdezte Mary értetlenül. – Az is része a mulatságnak. Ahogy hallom, az éves kertészeti kiállítás rendkívül jó hangulatban szokott zajlani.

– Csak mert Agatha eddig nem volt tagja a társaságnak – mondta Bill.

– Halad a könyvével? – fordult oda Agatha Jameshez, attól félve, hogy ha Bill így folytatja, még felfedi, hogy ő egyszer már csalt a falu pitesütő versenyén.

– Lassacskán – felelte James. – Próbálok rákoncentrálni, de közben egyre azon imádkozom, hogy szólaljon meg a telefon, vagy csöngessen valaki, és vonja el a figyelmem. Rögtön használatba veszi majd a melegházat, Agatha?

– Igen, veszek pár ültetőládát, és máris nekifogok.

– Tudja, mit? – mondta James. – Elkísérem a kertészetbe, és segíték választani.

Agatha felvidult, de Mary közbeszólt: – *Mindnyájan* elkísérjük.

– Majd szóljanak, hogy mikor – állt fel James.

– Én is megyek – ragadta fel Mary a kabátját. – Finom volt a kávé. A Vörös Oroszlánban biztosan összefutunk még. Jöjjön, James!

James ettől mindjárt maradni vágyott, de kénytelen volt Maryvel tartani. Agatha felesleges erővel csapta be utánuk az ajtót, és visszament Billhez.

– Szép pár – jegyezte meg Bill maliciózan.

– Igya a kávéját – morcoskodott Agatha.

– Csak heccelek. James láthatóan nem kedveli a nőt.

– Én viszont úgy hallottam, hogy nagyon is egy húron pendülnek!

– Lehet, hogy valamikor így volt. De most már nem. Vegye félvállról, Agatha. Csigavér. Ha visszafogottan és barátságosan viselkedik Jamesszel, a pali be fogja kapni a horgot.

– Úgy döntöttem, nem érdekel többé. Mármint, ha egy ilyen Mary Fortune-féle le tudta venni a lábáról, azt hiszem, hallani se akarok róla.

Bill megrázta a fejét. – Maga nem sokat tud Jamesről. Valaki csönget.

Agatha szaladt ajtót nyitni. Talán James jött vissza. De csak a melegházat hozták.

Bill azzal az ígérettel távozott, hogy később visszajön, és otthagya Agathát a munkásokkal.

A nap végére kisebbfajta melegház csillogott-villogott vadonatújan Agatha kertjének végében. Agatha leküzdötte a késztetést, hogy átrohanjon a szomszédba Jameshez, és megkérje, másnap kísérje el őt a kertészetbe. James még képes lenne szóba hozni, hogy Mary is szeretne csatlakozni hozzájuk.

Így Agatha inkább elugrott a Vörös Oroszlánba. Ez azon ritka esték egyike volt, amikor a kocsmá szinte kongott az ürességtől. Agatha eldiskurált néhány helybélivel, de közben mindegyre a bejárat felé tekintgetett, hátha megpillantja James Lacey sudár alakját.

Végül kissé pityókásan tért haza, és mosolytalanul bújt ágyba.

MÁSNAP PUFFADTNAK, vénnek és határtalanul ostobának érezte magát. Szomorúan elbandukolt egy közeli kertészetbe, hogy kikérje a tanácsukat, és vetőmagos csomagocskákkal, magtálcákkal, valamint részletes instrukciókkal érkezett haza. Szorgosan munkálkodott, elvetette a krizantémot, a dáliaát és a Rigolettót. Aztán az *Arctotis hybrida*, más néven afrikai százszorszép következett. Kora este fejezte be a munkát a Disco Belle fajtanevet viselő hibiszkuszokkal. A hibiszkuszt meg a krizantémot februárban kellett elvetni, és májusban kiültetni, az afrikai százszorszépről viszont azt mondták neki, hogy majd csak márciusban vesse el. De olyan megnyugtató dolgozni, gondolta Agatha, és amúgy is mindjárt itt a február vége. Májusban majd egyszerre fog kiültetni mindent.

James a szomszédból jól látta Agatha serénykedését a melegházban, és csalódott volt, hogy a nő mégsem kérte ki a segítségét.

HÁROM

AHOGY A COTSWOLDSBAN vonakodva beköszöntött a tavasz, Agatha egyre többet gondolt Wilson állásajánlatára. Végül Wilson személyesen hívta fel, és Agatha azt mondta neki, hogy ősszel akár bele is vághatna a munkába, mert addigra befejeződnek a kerti munkálatok. Maryből Agatha kezdeti ódzkodásának dacára barát lett. Mindig elbűvölő volt, mindig segíteni kész, és úgy tűnt, a James Lacey-hez fűződő kapcsolata már a múlté.

Nárciszok virultak a falu kertjeiben, aztán virágba borultak a buja glicínia- és orgonafürtök. Olyan vacak kis tavasz volt, hihetetlennek tetszett, hogy bármi is életben bír maradni a metsző eső és a jeges szélrohamok közepette. Agatha május elsejére tervezte magoncai kiültetését. A kertészetben is vásárolt magoncokat, ezek a melegházban várták a nagy napot a „hazai termés” mellett.

Már megígérte Mrs. Bloxbynak, hogy a segítségére lesz a tombolasátorban május első hétfőjén, a falusi vigasságok napján. Május elseje vasárnapra esett.

Április huszonkilencedikén, pénteken James arra jutott, hogy túl rideg volt Agathával. Pedig Agatha azelőtt oly sokszor hívta kávézni, tortát is hozott neki. Nem egy közös kalandon osztoztak. Jamest furdalta a lelkiismeret, amiért Agatha távollétében több alkalommal is együtt vacsorázott Mary Fortune-nel, Agathát viszont egyszer se hívta el. Valamikor abban a hitben élt – ezt be kellett ismernie –, hogy tetszik Agathának, és ez a gondolat megrémítette. De a nő teljesen normális. Igazság szerint Agatha soha nem is nyomult rá.

Így hát pénteken reggel James becsöngetett Agathához – aki zavartan nyitott ajtót, mert még pongyolában volt –, és elhívta vacsorázni egy újonnan nyílt moretoni étterembe, a Szárnyasvadba.

Agatha, a kertészkedést menten sutba vágva, mámoros készülődéssel töltötte a napot, és nagy örömmel fedezte fel, hogy a kertgondozásnak, mérsékelt diétával kiegészítve, megvannak a maga előnyei, mivel most bármelyik ruhája csodásan állt rajta. A zöld színtől heróttja volt. Nem, zöldet biztosan nem vesz fel! Mary csakis azt viselt. Agatha elmerengett: milyen lehet az a nő,

aki mindig ugyanabban a színben jár. Elhajtott Oxfordba, és megcsináltatta a frizuráját. Új kozmetikumokat vásárolt. Beszerzett egy új magas sarkút, s csak akkor döbbsent rá, amikor visszatért Oxfordból, hogy egyetlen órája maradt készülni, holott eredetileg két órát szánt a szépségkedésre.

Éppen végzett, amikor megszólalt a csengő. Agatha azzal a gondolattal nyitott ajtót, hogy James tíz perccel korábban érkezett. De Maryt pillantotta meg az elmaradhatatlan zöldben; zöld blúz, zöld kabátka, zöld nadrág, zöld magas sarkú bőrszandál. Mary egy darabig értetlenül bámulta az elegáns fekete ruhás, arany ékszeres új Agatha Raisint, akinek a rövid barna haja csak úgy csillogott az ajtó fölötti lámpa fényében.

– Átugrunk a kocsmába? – kérdezte Mary.

– Nem lehet – felelte vidáman Agatha. – Jamesszel vacsorázom.

Mary kék szeméből hirtelen elszállt az élet. – Akkor holnap? – mondta zavart kacajjal.

– Hétkor ott – mondta Agatha. Mary várt, de nem, Agatha nem volt hajlandó elrontani ezt a remek estét azzal, hogy beinvitálja Maryt, és kockáztatja, hogy Mary meghívhatja magát, amikor James is befut. – Viszlát – mondta hát Agatha jókedvűen, és bevágta az ajtót.

Aztán türelmetlenül várt az előszobában. Mi van, ha Mary megy és becsenget Jameshez? Mi van, ha együtt jönnek vissza? Mi van, ha James azt mondja: „Mary is velünk tart”? Mi van, ha?...

Az ajtócsengő hangjára összerázkódott. Egyik kezén keresztbe tette az ujjait, a másikkal kinyitotta az ajtót, és megkönnyebbülten sóhajtott fel, mert James volt az egyedül, jól szabott, sötét öltönyben, és szívdöglesztően nézett ki.

– Melyik kocsival megyünk? – kérdezte Agatha. – Kinek kell kibírnia alkohol nélkül?

– Egyikünknek se – mondta James egy mosollyal, és kikémlelt az útra. – Jön is a taxink.

A boldogságtól szemérmes Agatha mereven ült James mellett a taxi hátsó ülésén. Mrs. Mason lefékezett a saroknál, kíváncsi szemeket meresztett rájuk, ahogy elhaladt mellettük, majd bevonult a Vörös Oroszlánba. Éjfélre alig akad majd ember Carselyben, aki ne tudná: James Lacey elhajtott valahová Agatha Raisinnel, taxin.

Bár Agatha lassanként kezdett rákapni a minőségi ételekre – miközben továbbra is örömmel fogyasztott szemetet –, éles szemével nyomban felismerte, ha meg akarják kopasztani, így némiképp elkedvetlenedett a Szárnyasvad puccos enteriőrjétől. Ugyanakkor az étterem békés nyugalmat árasztott. Előbb ittak egyet a bárban, kretonhuzatú karosszékekbe telepedve a zajosan pattogó kandallótűz előtt. Meglehet, gondolta Agatha, hogy a rózsaszín asztalterítő a ludas az étkezőszakaszban, meg a rózsaszín szalvéták. Mindig gyanús, ha egy étterem a rózsaszín mellett dönt.

Amikor asztalhoz ültek, két óriási étlapot kaptak abból a fajtából, amelyiket kézzel írnak, csaknem olyan olvashatatlanul, mint az orvosok a receptjeiket.

Méregdrága volt minden, Agatha alig hitt a szemének. De borzasztóan kiéhezett a többhetes kertészkedés és diétázás után – gyümölcsdiéta szóba se jöhetett, egyszerűen kevesebbet fogyasztott –, ezért úgy döntött, hogy nem fogja vissza magát. Bouillabaisse-t rendelt, utána pedig „szarvaspecsenyét” annak ellenére, hogy James szerint az április nem a legkedvezőbb időszak a szarvashoz.

– Elfelejtkezik – mondta Agatha – a tenyészetekről.

Eldiskuráltak a falu lakóiról, és James azt mondta, hamarosan ő is kiülteti már a magoncait. Megérkezett a bouillabaisse, és meglehetősen híg hallevesnek bizonyult – hal egy szál se volt benne –, egyetlen hajszálvékony pirítósszeletet adtak mellé, és a levest egy nagyon kicsi tálban hozták ki.

Jamesnek kistányéron szépségesen elrendezett, szűken mért pátét szolgáltak fel.

Agatha kiitta a levesét, mert eltökélte, hogy jól fog viselkedni, és nem faksznizik. Még mindig éhes volt, amikor végzett, de ezután következik csak a szarvas. A bor, noha francia termésű, állítólag Montrachet, még Agatha képzetlen szájpadrólásának is túl „vékony” és ecetes volt.

Végre megjött a szarvas. Egészen apró darab, körülményesen előállított zöldségkompozícióval, áfonyaszósszal leöntve. Otromba, hájnévesztő burgonyaköret nélkül. – Jól néz ki – mondta James talán túlságosan is szívből jövőn, Ő kacsát rendelt narancsszószban.

Agatha nekiveselkedett a szarvasnak. Alig vágott bele, az első falat máris igazolta a legrosszabb félelmeit. Soha nem találkozott még ennyi porcogóval egy szelet húsban. A gyomra csalódottan felmorajlott.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban.

Agatha ellentmondást nem tűrően hívta a főpincért. – Igen, hölgyem? – hajolt a főpincér az asztal fölé.

– Megmondaná, melyik része ez az állatnak? – kérdezte Agatha emelt hangon. – A patája? A térde? Esetleg a két szeme közötti rész?

– Talán csak szokatlan a hölgynek a szarvashús.

Agatha mélyen eltemetett munkásosztálybeli lelke ezt sértésnek vette. – Ne merészeljen fölényeskedni! – förmedt rá a főpincérre. – Ez itt egy rakás porcogó. És ha már a témánál vagyunk, a bouillabaisse is kész rablás!

– Egek – sápítozott a felsőbb osztálybelieket mímelő hanghordozással egy savanyúkülsejű nő az Agatha mögötti asztalnál –, máris itt a turistaszazon.

Agatha hátrapördült. – Kapja be! – mondta megvetően. Majd újra a főpincérre szegezte maciszemét. – Közlöm magával, hogy ez az étel szar.

Túl harsányan beszélt. Abbamaradt a csevegés, és mindenki őt bámulta. Agatha fülig pirult.

– A szarvasról nem nyilatkozhatom – mondta James szelíden –, de a kacsá rágós, mint a csizmatalp, és azt hiszem, mikrohullámú sütőben melegítették fel.

– Azonnal szólok a tulajdonosnak – zsoltosmázta a főpincér.

– Sajnálom, James – mentegetőzött Agatha esetlenül.

James áthajolt az asztalon, és próbaképpen beledöfte a villáját Agatha szarvasába. – Magának tökéletesen igaza van – mondta aztán. – Ez szintiszta porcogó. És itt jön a tulajdonos, ha nem tévedek.

Megtermett férfi támadta le az asztalukat. Hatalmas teste volt és meglepően kicsi feje. – Ismerem a fajtájukat – közölte vaskos olasz akcentussal. – Takarodjanak! Nem akarnak fizetni. Hát ne fizessenek.

– Hajlandóak vagyunk fizetni – mondta James kimérten –, amennyiben ezt elviszik, és tisztességes ételt hoznak helyette.

A tulajdonos ádáz morgást hallatott, akár egy klingon, mielőtt szertartásosan véget vet az életének, és megragadta az asztalterítő négy sarkát. Felnyalábolta az egésztestet, és kicsörtetett a konyhába a terítőbatyuval a vállán; masszív hátán végigfolyt a bor meg a szósz.

– Ideje indulnunk – mondta James. Felállt, és Agathát is felsegítette.

Agatha szégyenben égve masírozott ki az étteremből. Tiszta, felhőtlen éjszaka volt. A csillagok ott szikráztak a magasban a Fosse út felett, hidegen és tartózkodón, mit sem törődve egy középkorú asszony gyötrelmeivel, aki nem csupán az estjét fuserálta el, de a romantikára szőtt reményeit is összetiporta. Ekkor fogta fel, hogy James nevet; az ezredes az étterem falának dőlve, megállás nélkül nevetett. Végül lepillantott Agathára, szeme csillámlott az utcalámpáktól. – Jaj, Agatha Raisin – mondta –, imádom, amikor dühös.

Hirtelen táncra perdültek a csillagok, a Fosse útból párizsi boulevard lett, a világ megifjodott, és Agatha Raisin újra fiatal volt, csinos és ellenállhatatlan.

– Térjünk be egy kocsmába – vigyorgott –, ott kapunk sört meg szendvicseket.

A cotswoldi kocsmák java korról és több évszázados jólétről árulkodó, kellemes hely. A szendvicsek finomak, a sör jó volt. Fesztelenül beszélgettek, akár a régi barátok, Agatha nagyon odafigyelt, hogy a legjobb oldalát mutassa.

– Ezt meg kell ismételnünk – mondta James, miután taxit hívott, ami majd hazaviszi őket.
– Elvégre ezt most olcsón megúsztuk.

Agatha néhány perccel később azon elmélkedett, miközben James mellett ült a taxiban, hogy ha az ember egyszer egy rögeszme rabja lesz, már semmi nem elég neki. Ő úgy ment neki ennek az estének, hogy fel akarta éleszteni a barátságát az ezredessel, most viszont arra vágyott, hogy James ölelje magához a taxi sötétjében, és csókolja meg. Oly erősen sóvárgott, hogy a lélegzése érezhetően kapkodóvá vált, s amikor vége szakadt a rövidke utazásnak, Agatha egyik szeme sírt, a másik meg nevetett, mert James visszautasította ugyan a kávéra szóló meghívását, de megígérte neki, hogy másnap találkoznak a kocsmában.

Agathának dalolt a szíve, amikor ágyba bújt. Még elalvás közben is az ezredessel váltott szavaikra, pillantásaikra gondolt.

MRS. MASON MÁSNAPI látogatása visszarántotta a földre. – Láttam magát elhajtani Mr. Lacey-vel – közölte Mrs. Mason, miközben elfészkelte terebélyes fenekét Agatha egyik karosszékében.

– Igen, kellemes esténk volt – mondta Agatha.

– Hová mentek?

– Abba az új moretoni étterembe, a Szárnyasvadba.

– Mr. Lacey mindig megadja a módját, ha hölgyekről van szó – mondta Mrs. Mason. – A Szárnyasvad, úgy hírlík, drága hely.

– Mit ért azalatt, hogy *mindig* megadja a módját?

– Tudom, hogy az ezredes többször is elvitte Mrs. Fortune-t a broadwayi Lygonba, egyszer meg Oxfordba mentek, a Randolphba.

Agathát mintha kiszípolyozták volna. Mi egyetlen katasztrófális vacsora azoknak a jelek szerint pompás és költséges vacsoráknak a sorozatához képest, amit James korábban Mary Fortune társaságában élvezett? Agatha elképzelte őket az Oxfordba vivő hosszú kocsúton, és az elmúlt este menten fényét veszítette. Ráadásul rá kellett döbennie, hogy tulajdonképpen kedveli Maryt. Mary már a barátnője volt. Talán az volna a legelegánsabb, ha ő most szépen visszavonulna. Másrésztől James az utóbbi időben nem mutatott különösebb érdeklődést Mary iránt.

Agatha csak félig hallotta az egyházközség ügyeiről fecsegő Mrs. Masont, mert közben azzal a kérdéssel viaskodott, hogy elmenjen, vagy ne menjen el aznap este a Vörös Oroszlánba. Talán fel kéne adnia a vidéki életet, hogy visszatérjen Londonba dolgozni. Még nem mondott nemet Wilson ajánlatára. Wilson azóta újból felhívta, és rendkívül meggyőző volt. Csakhogy, gondolta Agatha, az anyás idomokkal megáldott Mrs. Masonre pillantva, Londonban soha nem ugrottak át hozzá a barátai egy kis csevegésre. Ami azt illeti, akkor még nem is voltak barátai.

Mrs. Mason távozása után Agatha kivonult a kertjébe, ami már elő volt készítve az ültetéshez. Balzsamos nap volt, a Cotswold hegység fölött hatalmas felhővárak úsztak. Mégis elmegy a kocsmába, de nem azért, hogy láthassa James Lacey-t, hanem hogy emberekkel találkozzon és beszélgessen.

ÁM AZNAP ESTE KÜLÖNÖS gondot fordított az öltözködésre. Nem akarta *túlságosan* kicsípni magát a falusi kocsmába, így végül egy könnyű, mélyvörös sifon blúz mellett döntött rövid és egyenes, fekete szoknyával, hozzá alacsony sarkú, fekete szarvasbőr cipővel. Tojásfehérjével ideiglenesen elsimította a ráncait, ami rendkívül hatékony módszer, hacsak az ember nem mosolyog túl sokat, és már indult is. James háza kietlennek tűnt. Ő már biztosan ott van. Agatha úgy lökte be a kocsmá ajtaját, mint aki színpadra lép, és becsörtetett az alacsony mennyezetű, füstös terembe. James a söntésnél állva társalgott Mr. Bernard Spott-tal, a kertbarátok társasága elnökével. Az ezredes odaintegetett Agathának, és meghívta egy gin-tonikra. Agatha, éppen csak belekortyolva az italába, a kínálkozó alkalomra várt, hogy bekapcsolódjon James és Bernard dáiákról szőtt eszmecserejébe, amikor is nyílt a kocsmá ajtaja, és Mary Fortune libgett be. Agathát azelőtt is elkapta néha egy-egy féltékenységi roham, de ennyire erősen még soha. Érezte, hogy az arca lemerevedik, mintha csak az imént kente volna rá a tojásfehérjét.

Mary kurta, fehér dzsörzérúhát viselt és arany ékszert. A ruha rásimult tökéletes alakjára. Ez volt az első eset, hogy Agatha nem zöldben látta. A ruha orcátlanul rövid szoknyarésze felfedte Mary harisnyába és magas sarkú, pántos szandálba bujtatott, hosszú lábát. Arany haja csillogott a fényben. Szeme hatalmas volt, és nagyon kék. Elbűvölően festett, és a belépőjét általános elnémulás fogadta. James szava is elakadt, az ezredes leplezetlen elismeréssel bámulta Maryt. Ó, hogy emésztette Agathát a féltékenység keserű epéje! Öregnek és legyőzöttnek érezte magát.

James végre rálelt a hangjára: – Mary – mondta melegen. – Mit kér?

– Camparit szódával, drágám. – Mary belekarolt az ezredesbe, és olyan bensőségesen mosolygott rá, hogy Agathának kedve lett volna odaszógni. A vén Bernard a nyakkendőjét húzkodta, és elragadtatással bámulta a nőt. – Miről beszélgettek? – kérdezte Mary.

– Kertészkedésről – felelte James.

– Holnap lesz az én nagy napom – jelentette be Agatha. – Kiültetem a magoncaimat.

– Csak azt ne, Agatha! – kiáltott fel Mary. – Vasárnap éjjel csúnya fagy várható. Én nem ültetek ki semmit, amíg be nem áll a szép idő.

A keserű képzelete hitette el Agathával, vagy tényleg megbújt némi leereszkedés Mary hanghordozásában?

– Én nem hallottam semmiféle fagyról – ragaszkodott Agatha az igazához.

Bernard Spott nyurga ember volt, a nyolcvanas éveiben járt, ritkás ősz haját zsíros csíkokban a feje búbjára tapasztva hordta. Hosszú karvalyorrával mindig lefelé nézett arra, akivel éppen beszélt. Most intón megbillegtetette az ujját Agatha orra alatt. – Jobb, ha hallgat Maryre! Ő a mi szakértőnk.

– Az egyszer biztos – dünnyögte James.

Agatha csak remélte, hogy sikerült az arcára feszítenie egy rejtélyes mosolyt. Az est hátralévő része az ő számára totális kudarc volt. Ha az ember még igencsak zöldfülű kertész, vajmi kevéssel járulhat hozzá egy olyan diskurzushoz, amelyben latin elnevezések zavarba ejtő áradata csapdos oda-vissza. Így Agatha jobbára némán ácsorgott az idegen szavak kereszttüzeiben, mialatt a többiek mulcsról és egyéb organikus trágyafajtákról tárgyaltak. Mary sziporkázott, Agatha kívül rekedt. Végül, amikor a bár egyik sarkában észrevette Doris Simpsont, a takarítónőjét a férjével, Agatha halk dörmögéssel kimentette magát, és odamenekült hozzájuk.

Doris nemigen enyhített Agatha lángoló féltékenységén, amikor azt mondta: – Mrs. Fortune ma este úgy néz ki, mint egy filmcsillag.

Agatha elterelte a társalgást Maryről, de mialatt csip-csup falusi ügyekről fecsegett, félfüllel még mindig Jamest hallgatta, akiből egyre gyakrabban robbant ki a nevetés.

Agatha végül nem bírta tovább. Felemelkedett, „jó éjt!”, darálta sebesen, és semerre se nézve kimasírozott a kocsmából.

Doris az urára nézett, szeme ravaszul villogott az okularé mögött. – A következő gyilkosságot a mi Agathánk fogja elkövetni – mondta.

Agatha hazafelé menet felbámult a békés, csillagfényes égre. Az éjszakai levegő az arcát simogatta. Még hogy fagy! Holnap igenis kiülteti a magoncokat, és ebben senki nem fogja meggátolni!

NAPSÜTÉSES, MELEG NAP következett, elég meleg ahhoz, hogy rövid ujjú blúzt lehessen felvenni, és Agatha halkán dúdolt magában, miközben elültette a zsenge, zöld magoncokat a pedánsan kigyomlált virágágyakba. Nyugodt volt és elégedett. Úgy érezte, máris rájött a forszára. Ez a baj a kertészekkel: rázúdítják az emberre a tudományukat, miközben pofonegyszerű az egész, csakugyan az.

Mielőtt az éj leszállt, Agatha még egyszer utoljára körülhordozta tekintetét a kertben. Hirtelen végigszaladt rajta a hideg, ahogy a hatalmas vörös nap a Cotswold hegység mögé bukott. Agatha felnézett az égre. Nem fog fagyni, ugye? A britek nagy többségéhez hasonlóan Agatha is abban a szent meggyőződésben élt, hogy a meteorológusok gyakran tévednek, nem számít, hányszor van igazuk.

Ott állt, míg a nap teljesen el nem tűnt, elorozva a fényt a kertből, kilúgozva a növények zöldjét. Tökéletes csend és nyugalom honolt. Valahonnét a földek irányából kutyaugatás harsant, a Váratlan zaj csak elmélyítette az utána beálló némaságot.

Agatha csökönys öszvérként rázta a fejét. Hisz mindjárt itt a nyár. Fagyot emlegettek, de csak valami enyhe lehülésre gondolhattak, nem pedig arra a csúf fehér izére, ami telente betakarja a Cotswoldot.

Azzal az elhatározással ment be a házba, hogy tévézik egy keveset, aztán korán aludni tér. Hajnali hatra állítja be a vekkert, és meleg napra fog ébredni.

AMIKOR HAT ÓRAKOR megszólalt a vekker, élesen és követelőzően, és Agatha lustán felnyitotta a szemét, az volt az első gondolata, hogy sietnie kell a reptérre, ugyanis a legutóbbi alkalommal, amikor hatra állította be az ébresztőt, valóban sietnie kellett. Aztán minden eszébe jutott. Ledobta magáról a paplant, odasietett a kertre néző ablakhoz, és mély levegőt véve elhúzta a függönyt.

Fehér! Mindenütt. Vastag fehér dérréteg a sápkóros hajnali égbolt alatt. Agatha félve pillantott le a növényekre. Biztosan kibírják. Nem fog idegeskedni. Visszabújik szépen az ágyba, megvárja, míg felkel a nap, és minden helyrebillen. A nyugtalanság dacára csakugyan elaludt, és nem is ébredt fel, csak kilenckor. Az ablaknak még a közelébe se ment. Lezuhanyozott, felhúzza a kertészkedéshez befogott strapabíró szoknyát és blúzt, aztán levonult az emeletről, és kimasírozott a kertbe. A nap lángolt, a dér olvadt, s ahogy olvadt, előtűntek alóla mind a nyomorúságos, feketére aszalódott növénykéek, amiket egy nappal korábban Agatha oly nagy szeretettel helyezett el a földben.

Segítséget kellene hívni. De kihez fordulhat? Nem akarta, hogy híre menjen a kudarcának a faluban. James nem árulná el, de azt mondaná, hogy hallgatnia kellett volna Maryre, és Agatha úgy érezte, ezt nem bírná elviselni.

Aztán eszébe jutott Roy Silver. Bement a házba, és tárcsázta Roy londoni számát.

Munkaszüneti nap lévén Roy nem dolgozott. Panaszkodott is, hogy Agatha telefonja ugrasztotta ki az ágyból.

– Figyeljen már! – förmedt rá Agatha, elvágva a férfi siránkozását. Beszámolt neki a

fagyról, meg arról, hogy nem hallgatott a jó tanácsra. – És most csapnivaló kertészként leszek megbélyegezve – kesergett.

– Ugyan, szivikém! Verje ki a fejéből ezt a butaságot! Némi furfanggal minden megoldható. Túlságosan hozzá tetszett szokni a falusi együgyűséghez. Hadd gondolkodjam. Ugye, tudja, hogy egy egész kertészeti hálózat tartozik alám?

– Tudom hát. De itt is tele vagyunk kertészetekkel.

– Hallgasson meg. Tartsa távol az embereket a kertjétől. Az a Lacey nevű főszer odalát a szomszédból?

– Sövény húzódik közöttünk. Ahhoz ki kéne lógnia az ablakon.

– Helyes. Itt van nekünk Wilson ajánlata. Ha maga most megígéri nekem, hogy rászán hat hónapot az életéből, mondjuk szeptemberi kezdéssel, furgonba pattanok, és leszállítok magának egy hiper-szuper kerítést.

– Van keritésem!

– De nem magas és átlátszatlan. Viszem a szakikat is. Fölhúzzuk az egész kert körül, és a továbbiakban senkit se engedjen hátra. Aztán a nagy nap előtt viszek magának egy szekérdéréknyi virágot, bedugdossa a földbe, és bingó! Az egész falu magáról fog beszélni.

– És mi lesz Dorisszal, a takarítónőmmel? Rá fog jönni.

– Eskesse hallgatásra, de más ne tudjon róla.

– Megtehetem éppen – mondta Agatha ingadozva –, de hogy hat hónapig dolgozzam Wilsonnak...

– Tegye meg! Hat hónap nem nagy idő.

De igen, az én koromban, gondolta Agatha gyászosan, miután rábólintott Roy tervére, és letette a kagylót.

Képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy bünt követ el. Mit számít ez az egész tulajdonképpen? Ugyanakkor borzasztóan szeretett volna Mary fölébe kerekedni.

Az ajtócsengő hangjára büntudatosan összerándult. Gyanakodva nyitott ajtót, és Mrs. Bloxby pillantotta meg.

– Csak nem aludt el? – kérdezte aggodon a lelkész felesége.

– Nem – mondta Agatha. – Mi a baj?

– Önnek kell kapitánykodnia a tombolasátorban. Mondunk ilyet manapság? Vagy ez esetben inkább kapitánynösködést illik mondani? Akárhogy is, Mrs. Masonnel előkészítettük a terepet.

– Ó – pironkodott Agatha bűnbánóan. – Egészen kiment a fejemből. Embereket várok, hogy felállítsák az új keritésemet.

Mrs. Bloxby meglepettnek látszott. – Pedig úgy emlékszem, jó erős fenyőkerítése van.

– Amíg végleg szét nem esik – füllentette Agatha. Sebtében átgondolta a dolgokat. Hagyhatna Roynak egy cetlit az ajtón, hogy a tombolasátorban keresse a kulcsok miatt. Nem mintha szükség lenne kulcsra. A munkások a ház melletti ösvény felől is bejuthatnak a hátsó kertbe.

– Öt percet kérek – mondta. – És megyek maga után.

Megírta Roynak az üzenetet, és kiszegte az ajtóra. A májusi vigasságok az egész napját le fogják kötni. Másrészt viszont, ha ügyesen keveri a kártyát a tombolasátorban, talán hamar eladja a jegyeket, és már mehet is a dolgára.

Egy jó mégis van ebben, gondolta, miközben a vásárba tartott, amely szinte teljesen elfoglalta az aznapra a forgalom elől lezárt főutcát, tudniillik az, hogy a falu majd' minden lakója vagy szervezője, vagy szemlélője a multságoknak, így nem lesz senki, aki kényelmetlen kérdéseket tehetne fel a kerítésállításról.

Agatha elhelyezkedett a nyeremények tarkabarka egyvelegét felvonultató asztal mögött. Egy üveg whiskyt meg egy üveg bort – a Vörös Oroszlán hozzájárulását – leszámítva csupa kacat gyűlt össze, például egy doboz szardínia meg egy üveg sampon „barna hajra”.

A helyiekből és turistákból verbuválódott tömeg figyelmét leginkább a májusfát körbetáncoló gyerekek kötötték le. Agatha bosszankodva várta a tánc végét, amikor megkoronázzák a májuskirálynőt, ez alkalommal egy babaarcú kislányt, majd elordította magát: – Tessék csak, tessék! Tengernyi nyeremény vár gazdára! Tombolajegyek csak húsz pennyért!

Az emberek megrökönyödéssel és ámultan fogadták ezt a tolakodó hangot az egyébként csendes faluban, de azért kezdtek köréje gyűlni. Agatha szaporán zsebre vágta a bor és a whisky tombolajegyét. Tudta, hogy amíg az üvegek szabad prédát jelentenek, addig a hazardőrök is bátrabbak lesznek.

– Gratulálok, megnyerte a szardíniakonzervet! – mondta Agatha a vénséges Mrs. Boggle-nak.

– Na és? – zsémbelt Mrs. Boggle. – Én a whiskyre pályáztam.

– Kiváló szendvicseket készíthet szardíniával – mondta Agatha derűsen. – Próbálja meg újra!

Mrs. Boggle kelletlenül elővakart egy húszpennyst ódivatú erszényéből, és Agatha kezébe nyomta. Megint nyert, ezúttal a barna hajra való sampont. – Micsoda rablás – mondta Mrs. Boggle. – Nekem ősz hajam van.

– Ettől majd bebarnul, és éveket fiatalodik – ripakodott rá Agatha. – A következő!

Mrs. Boggle elcsoszogott. Agatha hangja még harsányabb lett: – Tessék, tessék! Lássuk, mi van itt még? Műanyag tojástartók. Praktikus. Ne kéressék magukat! Jótékony célt szolgálunk!

– Mindig így viselkedik? – fordult oda Mary Fortune Mrs. Bloxbyhoz a házi készítésű sütemények standjánál.

– Mrs. Raisin remek üzletasszony – mondta Mrs. Bloxby –, és a közösséget segíti a tehetségével.

Hiába volt Agatha minden igyekezete, az idő ólomlábakon vánszorgott. Amikor végre sikerült odacsalogatnia egy csapat kíváncsiskodót a tombolastandhoz, valami más látványosság, például a morris-táncosok megjelenése, rendre eltérítette őket.

Késő délután volt már, mire Roy felbukkant mellette. – Haza kéne jönnie – mondta. – Itt vannak a munkások, és fel kell szerelni egy zárható kaput a hátsó kertbe vezető ösvénynél. Látja, mindenre gondoltam. A kerítés szelvényekből áll. A nagy napon majd leveszik a legfelső szelvényt.

– Jaj, Roy. Nézze, odaadom a kulcsot. Menjen, és intézkedjen. Nekem maradnom kell, amíg túl nem adtam a sok kacaton.

– Nem, személyesen kell felügyelnie a munkát.

– Fogja... – csúsztatott Agatha Roy kezébe egy húszfontost. – Vásárolja meg az összeset, és vigyen ki innen.

Hamar visszacsempészte a dobozba a whisky és a bor tombolajegyét.

– Az istenit, most sorra nyitogathatom őket – morogta Roy, miközben egyesével hajtogatta szét a jegyeket. – Most komolyan, Aggie, műanyag tojástartó, teababa, meg egy bíborvörös és kénsárga sál.

Végül, a nézőközönség ámult szeme láttára, Roy letakarította az asztalt, és mogorván bedobálta a tárgyakat a dobozba, amelyben korábban a tombolajegyek voltak. Agatha átadta a pénzt Mrs. Bloxbynak, aki elképedve mondta: – Ez gyors volt. És mindegyik darab elkelt! A nyeremények nagy része eddig évről évre csak hanyódtott.

– Mielőtt indulnánk, Aggie – mondta Roy, és visszavezette Agathát a kiürült

tombolaasztalhoz –, itt írja alá, vagy a kerítés a szakikkal együtt megy vissza Londonba.

Szerződést teregetett ki az asztalon, amely október elsejével kezdődően hat hónapra Pedmanékhez láncolta Agathát.

Ő habozott. Éppenséggel kifizethetné Royt, amiért időt és energiát szánt rá, és elküldheti a munkásokat. Am ebben a pillanatban James nevetését hallotta a háta mögött. Agatha megfordult. Az ezredes Maryvel csevegett, és mindjárt két tortát is vásárolt. Mary zöld-fehér kockás inget viselt haragoszöld nadrággal. Szőke haján megcsillant a napfény.

Agatha elfordult, aláírkantotta a szerződést; Roy felmarkolta a papirost, és zsebre vágta.
– Adja vissza Mrs. Bloxbynak a kacatokat – mondta Agatha. – Nem hinném, hogy a piát leszámítva bármit is meg akar tartani belőlük.

– Dehogyan adom! Jók lesznek karácsonyi ajándéknak. Már nekem is vannak beosztottjaim.

– Micsoda gazember maga – mondta Agatha. – Mit szolt volna, amikor még nekem dolgozott, ha műanyag tojástartókat kap tőlem karácsonyra?

– Nehéz időket élünk. – Roy felkapta a kacatos dobozt, és a keblére ölelte. – Na, menjünk.

– Megint itt van Agatha fiatal barátja – mondta James Marynek, miközben Agatháék távozó kettőse után fordult.

Mary felnevetett. – A mi Agathánk igencsak rámenős.

– Ezt meg hogy érti? – James arca megfeszült.

– Jaj, James, szálljon már le a földre! Szerintem Agathának viszonya van a fiúval.

– Hülyeség. De most már mennem kell.

James elviharzott, de rögtön lecsapott rá a lelkész, és elújságolta neki, hogy egy naplóra bukkant a parókián, amely az egyik falubelié volt még a napóleoni háborúk idején. Ez átmenetileg kiverte Agathát James fejből, aki izgatottan sietett át a papiakba. Am az első pillantás a naplóba máris összezúzta a lelkesedését. Szerinte Európában háború dúlt, a napló íróját azonban kizárólag az érdekelte, hogy mennyibe kerül a széna, a fehérrépa, meg a többi. A szöveg száraz volt, unalmas, és teljességgel haszontalan, elsősorban, mert az ebben az időszakban Angliában létezett árak jól dokumentáltak voltak. James ettől függetlenül köszönetet mondott a lelkésznek, és azt mondta, további tanulmányozás végett hazaviszi magával a naplót.

Ahogy belépett a háza előkertjébe, James egy furgont pillantott meg tele munkásokkal meg azzal a Roy Silverrel, amint épp elhajtanak Agatha házától. Ekkor tűnődött el először azon, hogy Agatha ostoba fejfel talán mégis kiültette a magoncait. Felszaladt az emeletre, kinyitotta a hálószoobaablakot, és kihajolt.

Jézus! Agatha kertje körül égis erő cédruskerítés húzódott. Mit művel ez a nő? A kerítés annyira magas, hogy mindent garantáltan leárnyékol. Nem hagyta nyugodni a kíváncsiság, így aztán átcsöngetett a szomszédba.

Agatha ajtót nyitott, és zavartan pillantotta meg az ezredest.

– Ez az új kerítés – mondta James – nem engedi át a napfényt. Miért csinálta?

– Meglepetés – mondta Agatha. – Majd a Nyitott Napon meglátja. Kávét?

– Igen, kérek. – James követte őt a konyhába. A konyhaablakban le volt eresztve a roló, így nem lehetett kilátni a kertre.

– Kiültette a magoncait? – kérdezte James.

– Holnap – válaszolta Agatha mogorván.

– Hatalmas ez a kerítés ott hátul. Biztos benne, hogy a növényei elég napot kapnak majd?

– Hát persze, de ne beszéljünk folyton kertészkedésről. Unom a témát.

– Ezért tűnt el a kocsmából köszönés nélkül?

Agatha már majdnem odavágta neki: nem hitte volna, hogy a távozása feltűnik, legfőképp az ezredesnek, de okosabbnak érezte azt mondani: – Eszembe jutott, hogy elfelejtettem megetetni

a macskákat. Apropos, ősszel elutazom egy időre.

– Miért?

– A céget felvásárló Pedmanék visszacsábítottak hat hónapra. Keresek egy kis pénzt.

James meglepettnek tűnt. – Ügy hittem, végleg maga mögött hagyta azt az életet. Tudom, mi a baja – csillant fel a szeme. – Sehol egy véres gyilkosság, amivel leköthetné magát.

– Én nyüzsgéshez vagyok szokva, és itt nem terem számomra babér.

Agatha pici szemében elveszettség és epekedés bujkált, ez készítette rá Jamest, hogy így szóljon: – Az a múltkori vacsora elég pocsekul sikerült. Mit szólna egy másikhoz? Nyílt egy új étterem az eveshami út végén, Evesham határában. Nem próbáljuk ki?

A régi Agatha ömlengett volna, az új halkán csak annyit mondott: – Pompás ötlet. Mikor?

– Mondjuk ma este?

– Remek.

– Jó. Hétkor magáért jövök. Most mennem kell. Megígértem Marynek, hogy beugrom hozzá.

Agatha napsugaras hangulatát még az a tény sem ronthatta el, hogy az ezredes Maryhez készül. Egész napos jókedve estefelé átcsapott lázas izgalomba. Amikor tíz perccel hét előtt megszólalt a telefon, Agatha ingerült pillantást vetett a készülékre, és úgy döntött, nem veszi fel. Semmi sem tarthatja vissza attól, hogy hétkor kísétálgon az ajtón Jamesszel. A telefon elég hosszan csörgött, mielőtt elnémult. Hét óra, már el is múlt, és Agatha csak üldögélt nyugtalanul, ölében a retiküljével.

Azután csöngettek, és Agatha megkönnyebbült sóhajjal indult ajtót nyitni. James Lacey állt a küszöbön halott sápadtan, szeme láztól fénylett.

– Sajnálom, Agatha – mondta James. – Le kell mondanom a vacsoránkat. Nagyon rosszul vagyok. Voltam orvosnál, ételmérgezést állapított meg.

– Talán jobban lenne, ha enne valamicskét – vetette fel Agatha, aki *akarta*, hogy az ezredes összeszedje magát.

– Jaj, nem. Egy vágyam van: lefeküdni. Rettenetesen érzem magam. Majd legközelebb. – És James már el is ment.

Agatha visszavonult a házba, leroskadt; elveszettnek és üresnek érezte magát. Időközben összebarátkozott Maryvel, de most szinte gyűlölte őt. James korábban Maryvel volt. Az a nő alighanem beadott neki valamit. A józan esze próbálta megértetni vele, hogy ez ostobaság, de az érzései felkavarodtak, és Agatha úgy érezte, a jövőben képtelen lesz tartani a kapcsolatot Maryvel.

NÉGY

ANNAK ELLENÉRE, hogy Agatha minden kapcsolatot fel akart számolni Maryvel, egy kis faluban az ember nem nézheti levegőnek a másikat, mint a városban. Agatha nem tudott ellenállni Mary kedvességének, s bár James nem ismételte meg a vacsorameghívást, Agatha úgy érezte, nincs több oka holmi buta féltékenykedésre.

Aztán történt egy sor bűntény, ami kezdetben összekovácsolta a falubelieket, majd szétbomlasztotta őket, ahogy egyébként csendes életükbe lassanként befurakodott a gyanú és a félelem.

Mrs. Mason díjnyertes dáliaát valaki gyökerestül kitépkedte és összetaposta. Mrs. Bloxby

rózsáit gyomirtóval pusztították ki, és James Lacey kertje is súlyos károkat szenvedett. Valami elmebeteg petróleumot locsolt szét az ezredes kertjében, aztán felgyújtotta. És a bűntények folytatódtak. Miss Simms gyepébe csúf gödröt ástak. Valaki még a vén Boggle házaspár fehér rózsabokrára is fekete festéket öntött. Fred Griggs rendőrmester próbálta kézben tartani az ügyet, de ahogy egyre sokasodtak az incidensek, kénytelen volt a mircesteri rendőrkapitánysághoz fordulni, és Bill Wong újra akcióba lendült Carselyben.

Amikor a kertek elleni vandalizmus éppen csak elkezdődött, a Vörös Oroszlán nagy felfutást élt meg, ugyanis mindenki a kocsmába gyűlve tárgyalta az eseményeket, és az általános meggyőződés alakult ki, hogy birminghami huligánok lopóztak be éjjel a faluba, hogy romboljanak a kertekben. Ezt követően vadászpuskával felfegyverkezett falusiak kis csoportjai járőröztek az utcákon éjjelente. A közös gonosz elleni harc egységbe kovácsolta a falu lakóit. Mrs. Boggle volt az, aki az első ütést mérte lélekemelő összetartozásukra, amint egyik este a Vörös Oroszlánban üldögélt egy pohár sör fölött. – Azelőtt nem történt vóna ilyesmi. Azelőtt nem vótak köztünk idegenek.

Vén hangja harsányan csattant, és némaság következett rá. Agatha a bárpultnál állt Maryvel, s miközben minden korábbi érzésének ellentmondva James Lacey feltűnésében reménykedett, szinte tapintható fagyosságot érzett a közösség melegébe kúszni. Ezután már senki nem óhajtotta megvitatni velük a merényleteket. A vendégek nem egyszerre ugyan, de elszállingóztak, míg végül Agatha és Mary magukra maradtak.

– Egek – mondta Mary. – Az a nyomorult vénasszony.

A MÁSNAP EGY ÚJABB kellemetlenséget hozott Agathának. Bill Wong jelent meg nála, de nem kávézás és csevegés végett. – Mindenkinek a kertjét át kell kutatnom, Agatha – mondta bocsánatkérően. – Hátha valaki az indokoltnál több gyomirtót használt mostanában, vagy üres petróleumos kannákat rejteget.

– Barátok vagyunk – tiltakozott Agatha kétségbeesve. – Maga jól ismer engem. Soha nem vetemednék ilyesmire!

– Én tisztességes zсарu vagyok, Agatha, ne számítson tőlem hazugságra. Egyébként sem hiszem, hogy lenne bármiféle takargatni valója.

– De...

– Agatha!

Agatha leverten bevezette a felügyelőt a konyhába, és kinyitotta a hátsó ajtót. Bill elhűlve meredt a kopár kertre, a magas kerítésre.

– Ez meg mi? – kérdezte. – Azt hittem, a kertbarátok társasága a tagjai közé fogadta.

– Nézze, Bill, ezt ne említse meg a jelentésében; kiültettem a magoncaimat, és a fagy mindet megölte. A barátom, Roy Silver húzatta fel a kerítést, hogy senki ne lásson be. Aztán egy nappal a Nyitott Nap előtt – tudja, amikor szabad a bejárás a kertekbe –, Roy hoz majd nekem egy csomó virágot.

– Szóval megint csálni készül? A múltkor katasztrófa lett a vége – mondta Bill, arra az esetre utalva, amikor Agatha készen vásárolt pitével vett részt a falu pitesütő versenyén, és az egyik bíró gyilkos csomorika mérgezésben elhalálozott.

– A Nyitott Napon nem osztanak díjat – mondta Agatha. – Én csak azt szeretném, hogy szép legyen a kert. Maga gyomirtót meg efféléket keres. Abból, amit elmondtam, semminek sem kell szerepelnie a jelentésében.

– Nem kell, hacsak nem őrizget valami terhelő bizonyítékot. De azt hittem, kinőtt már az effajta viselkedésből. – Bill szigorúan nézett rá, s bár a nyomozónak még ott volt a tojásbéja a fenekén, Agatha csintalan gyerekeknek érezte magát előtte.

- Ne moralizáljon itt nekem. Rajta, kutasson!
 - Benézek a melegházba, mert úgy látom, más nincs a kertben.
- Bill átvizsgálta a melegházat, és visszajött. Összecsukta a noteszét. – Ezzel megvolnék.
- Maradjon itt kávára.
 - Inkább nem. Csalódtam magában, Agatha.
 - De segíthetek kideríteni, ki a tettes.
 - Maradjon ki ebből, és hagyja a dolgot a rendőrségre.
- Bill keresztülcaplatott a házon, és köszönés nélkül távozott.

Bekaphatod!, gondolta Agatha sértett haraggal. Majd én megmutatom! Ki fogom deríteni, hogy ki az elkövető. Bill Wong már két gyilkossági ügyben is az én segítségemre szorult, és ez a hála. Könnyecsepp gördült végig az arcán, Agatha a kézelőjével törölte le.

A légkör egyre nyomasztóbbá vált a faluban, ahogy szép lassan minden gyanú Mary Fortune személye köré összpontosult. Jóllehet Agatha és James Lacey is kívülről jöttek, valami okból Mary lett a célpont, s ez komoly fejtörést okozott Agatha Raisinnek, hiszen Mary kezdetben igen hamar megkedveltette magát a falubeliekkel. Az a tény, hogy Mary mesteri kertész, s hogy az ő kertjében eddig még nem esett kár, csak tovább szította a gyanakvást. Doris Simpson, Agatha pótolhatatlan takarítónője megesküdtött rá, hogy hallgatni fog a lecsupaszított kertről, és Bill Wong se adta ki a titkot; Agathának, a láthatatlan kertű betolakodónak ettől függetlenül gyanút kellett volna keltenie, mégsem ő, hanem Mary volt a célpont.

– Nem értem – mondta Mary panaszosan, amikor egy reggel átugrott Agathához. – A lelkemet is kitettem ezért a faluért! – És a Maryvel szembeni perzselő féltékenységének dacára Agatha se értette a dolgot. Amikor átsétáltak a kocsmába, a helyiek nyílt ellenségességgel fogadták Maryt. – Ebből elegendem van! – mondta ő. – Amint a kertészeti kiállításnak vége, elmegyek.

– Kötve hiszem, hogy egyáltalán megtartják – mondta Agatha. – Nem lenne fair azokkal szemben, akiknek tönkretették a kertjét.

– De hisz mindenki, még James is azt állítja, hogy sikerült megmentenie a kiállításra legalább egy virágot. Nálad mi a helyzet, Agatha? Mivel nevezel be?

– Semmivel – mondta Agatha, és büntudatosan gondolt a kopár kertjére. Eredetileg idegen tollakkal akart volna ékeskedni, de fájta a szíve, ha arra gondolt, hogy Bill Wong csalódott benne.

Közvetlenül a verseny előtt még egy bűneset történt, amely eltért az addigiaktól. Mr. Bernard Spottnak, a kertbarátok társasága elnökének, ennek az idősödő, tudós embernek megmérgezték a szépséges aranyhalait. Hasukkal felfelé lebegtek a kerti tóban, döglettebbek már nem is lehettek volna.

A kiállítás közeledtével fokozódott az általános rosszkedv, aztán enyhült valamicskét, amikor bejelentésre került, hogy Mrs. Bloxby lesz a döntőbíró, és ő adja majd át a díjat a legjobbnak. Mrs. Bloxbytól senki sem számíthatott pártoskodásra.

Agatha meghívta Roy Silvert a hétféjére. Támogatás nélkül nem volt hangulata a színjátékhoz. Jamesszel gyakran beszélgettek, az ezredes nagy néha Agathánál kávézott, de gondolatban mindig másutt járt, távolságot tartott, és többé nem hívta vacsorázni Agathát.

Hiába furdulta a lelkiismeret, Agatha a kiállítást megelőző napon végül mégis elhajtott egy oxfordshire-i kertészetbe, és vásárolt egy Kék Hold fajtanévet viselő gyönyörűséges rózsabokrot, csaknem kék színű rózsákkal. Még a cserépből se kellett kivennie, hiszen más versenyzők is cserépben állították ki büszkeségeiket.

– Kezd belejönni, vagy csak visszakanyarodott a jó öreg svindlikhez – mondta Roy. – Imádom! Pedmanék remek vásárt csináltak magával.

Agatha ettől rögtön megbánta a csalását. Ám a régi szokásokat az ember nehezen vetkőzi le, és Agathának menten elpárolgott a bűntudata, amint Royjal elindultak a versenyre. Napsütéses, meleg nap volt. – Tudja, én azt hiszem – mondta Agatha bárki művelte is ezeket a pizsokságokat, azért tette, hogy kiüsse a többi a nyeregből. Van egy olyan sanda gyanúm, hogy a kiállítás után minden visszatér majd a normális kerékvágásba. – Agatha korábban már beszámolt Roynak a kertek elleni támadásokról.

Játszott a zenekar, a terem zsúfolásig telt falusiakkal, a levegő virágillattól volt terhes. Asztalokon házi készítésű süteményeket meg lekvárt árultak, és a terem szélén felállított teaszobánál is nagy volt a forgalom. A rózsza tűnt a legnépszerűbb virágnak, több különböző fajtát is látni lehetett. Agatha nagy öröme a díj egy ezüstkupa volt. Jól fest majd a kandallópárkányon.

Mrs. Bloxby megkezdte a zsúrizést. Virágról virágra sétált, szarukeretes pápaszemével az orra hegyén. Agatha virága előtt némán megállt egy pillanatra. Majd kérdő tekintettel Agatha szeme közé nézett. Agatha, legnagyobb rémületére, azt érezte, hogy fülig pirul. Valahol a lábujjainál kezdett vörösödni, onnét hullámozott fel rajta a pír ijesztő sebességgel.

Miközben Mrs. Bloxby továbbhaladt, Roy halkán dűnnyögött, aztán áthajolt Agatha előtt, és letépett valamit a cseréről. – Mit művel? – suttogta Agatha.

– Rajta volt egy kis matrica a kertészet nevével – sziszegte Roy.
– Jaj, nekem! Gondolja, hogy Mrs. Bloxby észrevette?
– Nem valószínű. De ez csúf baki, mucikám. A régi ravasz Aggie nem csinált volna ilyen ostobaságot.

– Igyunk egy csésze teát – mondta Agatha. – Nem bírok tétlenül várni.
A teaszobában James és Mary egymás mellett ültek. Meglátták Agathát Royjal, és odahívták őket.

– Legalább nem történt semmi szörnyű – mondta Agatha leülve, miközben Roy elment teáért. – Én már azon se lepődtem volna meg, ha egy örült beront ide lángszóróval a kezében.

– A kis ferde szemű barátod egész nap a kertjeinkben szaglászott – közölte Mary unottan.
Agatha dühödtt pillantást vetett felé. – Néha nem tudok eligazodni rajtad, Mary – mondta.
– Először angyalian kedves vagy, aztán meg teszel valami undok megjegyzést. Bill Wong csak felerészben kínai. Az anyja Eveshamből való. Nem szeretném, ha bárki is még egyszer ferde szeműnek nevezné a barátomat.

Mary felnevetett. – Csak nem zúgtál bele, Agatha? Azt hiszem, megtaláltam a rést a páncélon. – Szeme a közelgő Royra vágott. – Van, aki a fiatalokat szereti.

– Ne kötekedj velem, Mary – mondta Agatha összeszűkülő szemmel. – Nálad különbeget eszem reggelire.

Kínos csend volt, amikor Roy letette a teás csészéket. Egyik nőről a másikra pislogott. – Remek a buli, nem igaz? Maguk szerint ki lesz a befutó?

– Nekem elegendő van az egészből – mondta James Lacey hirtelen haragra gyúlva. – Valaha ez volt az egyik legszebb falu Gloucestershire-ben, a legbarátságosabb. Most meg oda az egész! – Kurtán-furcsán távozott, és bevágta az ajtót maga mögött.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Mary, kék szemét hatalmasra nyitva.
– A megjegyzéseid nem dobták fel az általános hangulatot – riposztzott Agatha.

Mary meleg mosolyt villantott. – Sajnálom, Agatha. Igazad van. Undok voltam. Teljesen kikészít, hogy minden rosszindulatnak én vagyok a célpontja ebben a faluban. Ez annyira igazságtalan.

– Miért pont maga? – kérdezte Roy.

– Mert idegen vagyok itt.
– Akárcsak Aggie.
– Mégis engem pécéztek ki örült kertrombolónak. Mindazok után, amit értük tettem!
– Majd kialusszák – mondta Agatha.
– Nem hiszem, hogy lesz kedvem megvárni – állt fel Mary. – Megyek, kiengesztelem Jamest.
– A barátnője? – kérdezte Roy, miután Mary távozott.
– Olyasmi. Egy kicsit undokoskodott, mialatt maga teáért ment, de azt hiszem, csak a feszültségtől.
– Engem a hideg ráz ki ettől a nőtől – mondta Roy. – Nem ismerek magára, Aggie. Londonban messzire került volna a vén plasztikbanyát.
Csakhogy Londonban, gondolta Agatha, annyi sok Londonban töltött év alatt fogalmam se volt, hogyan kell barátságot kötni. A munkám volt az én egyetlen barátom. Ezért most igyekszem elfogadni az embereket.
– Egy faluban minden más – mondta Agatha. – Nem olyan, mint Londonban, ahol az ember még a szomszédjait se ismeri. – Abban a Londonban, gondolta hirtelen elkomorulva, ahová nemsokára sajnós vissza kell majd térnie. Vajon hiányozni fog Jamesnek? Az ezredes valószínűleg észre se fogja venni, hogy elment.
A teremben elhelyezett mikrofonból az a jellegzetes sípolás hallatszott, amely amatőr rendezvényeken szinte elmaradhatatlan, aztán Mrs. Bloxby hangja harsant, aki bejelentette, hogy azonnal megnevezi a győztest.
Agatha és Roy visszasietett a terembe, és csatlakozott az emelvény elé odasereglett sokasághoz.
Mrs. Bloxby feltartotta az ezüstkupát. Vajon begravírozzák majd a nevem, tűnődött Agatha, vagy ezt nekem magamnak kell elintéznem.
– Az első díjat – kezdte Mrs. Bloxby – ...
Össze kellett volna állítanom egy rövid beszédet az alkalomra, gondolta Agatha.
– ...Mr. Bernard Spott kapja a rózsáiért. Jöjjön, Mr. Spott.
Mr. Spott nyilván saját kezűleg mérgezte meg az aranyhalait, hogy az ártatlanság látszatát keltse, vélte Agatha, ahogy hirtelen előntötte az epe. Nyilván ő dülta fel a többiek kertjét, hogy harcképtelenné tegye a vetélytársakat.
Ám ahogy az idősödő Mr. Spott örömeiben pironkodva felkaptatott a pódiumra, Agatha újonnan fogant jobbik énje átvette a hatalmat, lelkesen tapsolni kezdett, és mindenki követte a példáját.
Mr. Spott összehajtogatott papírlapot húzott elő a zsebéből, és a mikrofonhoz lépett.
– Barátaim – kezdte, aztán hosszasan áradozott, mennyire hálás.
– A vén lóköttő előre megírta a beszédét – mondta Roy szájátva.
Mr. Spott már tizenöt perce szónokolt, amikor Mrs. Bloxby köhintett, és a karórájára mutatott.
– A második díjat – mondta Mrs. Bloxby – Mr. James Lacey kapja a szarkalábakért.
– Azt hittem, valaki a felperzselt föld taktikáját alkalmazta az ezredes kertjében – mondta Roy. – Talán ő is vette a virágokat, csak nem mulasztotta el leszedni a cseréről a kertészeti címkéjét.
– Csss! – pisszgte le Agatha, aki biztosra vette, hogy a harmadik díj már az övé lesz.
– Végül pedig a harmadik díjat Miss Simms kapja a nebáncsvirágokért.
– Disznóság – dohogott Agatha. De legalább se James, se Miss Simms nem érezte kötelességének, hogy beszédet mondjon.

– Ennyit erről – mondta Roy. – A murinak vége. Szerintem költsünk el valahol egy estebédet.

– Talán James is szívesen velünk tartana – vetette fel Agatha.

– Láss be, Aggie – torkolta le kíméletlenül Roy. – Maga nem érdekli Jamest.

Agatha öregeen és leverten kullogott ki a teremből Roy nyomában. Az élete egyetlen hosszú, poros útként nyúlt el előtte, amelynek végén a sír várta. Most már örökre lemondhat a boldogságról meg az izgalmakról.

Visszanézett a falusiakra, és kívülállónak, idegennek érezte magát, mintha nem tartozna sehová, legfeljebb a birminghami munkásnegyedbe, ahonnét származott. Ekkor érte utol Miss Simms, kipirult arccal, lelkendezve.

– Mrs. Raisin, ön külön elismerést kapott a rózsáiért.

Agatha meglepetten fordult hátra. A rózsabokra előtt kis vörös kártya díszelgett. Agatha izgatottan hajolt le, és elolvasta az írást:

„Különdíj Mrs. Agatha Raisinnek, a találékonyágáért”.

Roy vele együtt olvasott. – Az a csúnya Mrs. Bloxby! Gyerünk, Aggie. Egy húsos pitétől majd jobb kedvre derül.

– TUDJA, ROY – mondta Agatha vasárnap este, miközben Oxford felé autóztak, hogy Roy elérje a vonatot –, szerintem hagyja a csudába a fortélyos tervét, hogy idehossa nekem a virágokat. Csak annyit tegyen meg, hogy újra elküldi a mestereket, és leszedeti velük a kerítés felső elemét. Veszek pár növényt valamelyik kertészetben, teszek róla, hogy mindenki lássa, amikor elültetem őket, és lemondok a nyilvánosságról.

– Na, ne csinálja már! Csak mert buta módon rajta hagyta a virágcserepen a kertészet emblémáját, attól még nem biztos, hogy elbukja a dolgot. Hajnali kettőkor itt vagyok a furgonnal. És bingó, kész az instant kert! Maga is tudja, hogy éjjel megáll az élet Carselyben. Egyébként van még egy jó hírem. Pedmanék fizetik az egészszet.

– Miért?

– Mondjuk, hogy ez a bonusz.

– Arra céloz, hogy Wilson, az a kis görény tud a csalási szándékomról?

– Természetesen nem. Annyit tud, hogy szépíteni akarja a kertjét. Wilson teljesen be van pörögve, hogy megszerezze magát, Aggie. És remek kis csapatot toborzott össze.

Agatha érezte magán, ahogy elgyengül. Semmi sem sikerülhet félre. És talán Mrs. Bloxby is elgondolkozik majd, hogy hibát vétett a díjkiosztón. Agatha nem kívánta elveszíteni a becsületét Mrs. Bloxbynál.

– Na, jó – mondta. – De ajánlom magának, hogy legyen ott mellettem a nagy napon.

MÁSNAP ESTE NAGY VOLT a vigalom a Vörös Oroszlánban. A kocsmáros, John Fletcher születésnapját ünnepelték, és mindenki ingyen ihatott. Agatha, aki szintén a mulatozók közé keveredett, zakatoló szívvel vette észre Jamest, és odament hozzá. – Nem tudtam, hogy John születésnapja van – mondta büntudatosan, a söntést ellepő ajándékkazalra tekintve. – Miért nem szólt nekem senki?

– Valószínűleg azt hitték, hogy tudja. Elvégre maga már tavaly is itt volt.

– Talán haza kéne ugranom, hátha találok valami ajándéknak valót – mondta Agatha, bár nem akaródzott elmozdulnia James mellől. Alig hitte, hogy Mary végre nincs ott, és nem sajátítja ki az ezredes figyelmét, mint tette mindig oly hatásosan.

– Gratulálok a díjához – mondta Agatha. – Nem gondoltam volna, hogy a támadás után még maradt valami a hátsó kertjéből.

– Nem mintha átlátna a kertembe – mondta az ezredes. – Azon a hatalmas kerítésen. Minek ilyen magas kerítés?

– Így óvom a növényeimet.

James arca tanácstalan kifejezést öltött. – El se tudom képzelni, hogy nevelte ki azokat a rózsákat. Azt hiszem, ezt értette Mrs. Bloxby találmányosság alatt.

Agatha általában nem kedvelte, ha félbeszakítják a beszélgetéseit Jamesszel, ezúttal azonban hálás volt Mr. Gallowaynek, ennek a nagyra nőtt skótnak, aki autószerelő műhelyt vitt a szomszédos faluban, s aki most hozzájuk hajolt, és azt mondta: – Beszéltem Fred Griggsszel, még mindig lövésük sincs, ki a felelős a kertrombolásokért. Azt hittem, maga majd nyakon csípi a bűnöst, Mrs. Raisin.

– Lehet, hogy kénytelen leszek – tetszelgett Agatha. – A rendőrség a jelek szerint nem áll a helyzet magaslatán.

– Hol van Mary? – kérdezte James.

Mr. Galloway megvakarta az üstökét. – Nem? tom – mondta. – Tán épp puccba vágja magát.

– Azért ez mégiscsak különös – folytatta James Agatha legnagyobb bánatára. – Engem elkésérít, hogy a falu ilyen bután kiközösítette Maryt. Órültség azt hinni, hogy köze lehet a kertrombolásokhoz.

– Nem mintha ő nyert volna valamit – jegyezte meg Agatha rosszmájúan.

– No, az tényleg furcsa – mondta Mr. Galloway. – Mind azt hittük, hogy Mary söpri be az első díjat a dáliaival.

– Szerintem senki nem akarta Maryt győztesnek – mondta James.

– Nem is, de Mrs. Bloxby bíraskodott, őtet meg nem érdekli a pletyka.

– Még egy italt, James? Mr. Galloway? – Agatha úgy érezte, épp elég szó esett már Maryről.

Ám Mr. Galloway még végig se mondhatta, hogy „nagyon kedves magától”, James felállt. – Azt hiszem, elnézek Maryhez.

Agatha is felemelkedett. – Önnel tartok. Utána meghívom egy italra, Mr. Galloway.

Ahogy egymás mellett sétáltak a balzsamos nyáresti levegőn, Agatha azt kívánta, bárcsak randira mennének, nem pedig valami szökéhez. Doris Simpson szerint a faluban azt beszélnek, hogy Mary és James csupán barátok, s hogy az ezredes már nem szokott átjárni a nőhöz, és nem viszi vacsorázni sem. Agatha azon töprengett, hogy mit tud ő egyáltalán Maryről. A féltékenység elfogulttá tette, befolyásolta az ítéletét. Ezért aztán elhatározta, hogy tárgyilagosan fogja szemlélni Maryt. Ha félresöpri a féltékeny gondolatokat, Agatha kénytelen belátni, hogy Mary rendkívül vonzó nő, ráadásul melegszívű és bájos. Ugyanakkor időnként a melegség és a kellem mögül bántó megjegyzések gonosz kis nyilai reppennek ki. Mary Bill-lel kapcsolatos megjegyzése szintisztán utálatos volt, és nagy hiba.

James furcsálló pillantást vetett rá. – Nem vall magára ez a nagy hallgatás.

– Maryn járt az agyam – mondta Agatha. – Azon gondolkoztam, hogy nem is ismerem őt igazán.

– Furcsa. Én meg azt hittem, hogy maguk ketten a legnagyobb barátságban vannak.

– Hát... – Agatha maga is meglepődve eszmélt rá: kizárólag azért fogadta el Mary barátságát, hogy módot találjon a közte és James közt kialakult hidegháborús viszony fenntartására. – Ön mit tud Maryről? – kérdezte az ezredestől.

– Jobban belegondolva nem valami sokat. Tudom, hogy volt már házasság, mert van egy lánya, aki Oxfordban tanul, a St. Crispinben, azt hiszem.

– Én még soha nem láttam a lányát, Mary nem is említette.

– Nem szokta meglátogatni az anyját, még az ünnepeken se. Feltételeztem, hogy valamiféle családi perpatvar húzódik a háttérben, úgyhogy nem faggatóztam. És feltételeztem, hogy Mary pontosan az, aminek látszik – remek szakács, remek kertész, egy nyitott könyv. Ráadásul csinos, és a szépség olyasvalami, ami megakadályozza az embert abban, hogy a felszín mögé lásson.

Én bezzeg tényleg az vagyok, aminek látszom, gondolta Agatha, miközben kellemre és kifürkészhetetlen mélységekre áhítozott.

Megérkeztek Mary házához. – Sötét van – mondta James. – Talán elment hazulról, Oxfordba vagy valahová.

– Ez a másik dolog – mondta Agatha. – Mary soha nem hagyja el a falut, kivéve, ha magával vacsorázik.

– Hát akkor lássuk, itthon van-e.

Ahelyett, hogy körbekerültek volna, ami az Agatháéhoz hasonló házakat leszámítva bevett szokás volt a faluban, áthaladtak az előkerten, ahol a gyeperő mindkét oldalát a hold fényében tündöklő virágkompozíciók keretezték. A levegőt erős virággillat járta át. Felmentek a tornácra. James megnyomta a csengőt, amelynek hangja bezengte a sötétbe borult házat.

A hátuk mögött egy fiatal pár épp hazafelé sétált az úton. A lány nevetett, éles, metsző vihogással. Lépéseik és a hangjuk elhalt, csak az éjszakai csend maradt utána.

– Ennyit erről – mondta Agatha vidáman. – Megtettük, amit a haza megkövetel. Most pedig irány a kocsmába. – Kis szerencsével a tömeg azóta már apadt, gondolta, így James egyedül az övé lesz.

Az ezredes tétozódott. Megpróbálta a kilincset. Az könnyedén elfordult, és az ajtó kitért. – Talán beteg. – James belépett, és Agatha kénytelen-kelletlen követte. Az ezredes kitapogatta a villanykapcsolót, egy kattintás, és a kicsinyke előszoba fényárba borult, ami csak fokozta a házat belengő üresség és magányos érzését. Bejárták a szobákat, mindenütt villanyt gyújtottak. A nappaliban, az étkezőben, és a konyhában se találtak senkit.

James felszaladt a lépcsőn, hangosan szólongatta Maryt. Agatha az előszobában maradt, és idegesen várt. Őt aztán nem lehetett túlfűtött, vagy akár csak érzékeny embernek nevezni, ám ahogy ott ácsorgott, kezdett elhatalmasodni rajta valami riasztó nyugtalanság.

– Nincs itthon – mondta James, már lefelé igyekezve a keskeny lépcsőn.

– A melegház még hátravan – mondta Agatha. – Csináljuk végig, ha már egyszer elkezdjük. – Később maga is eltűnődött váratlan makacosságán, hiszen egy pillanattal korábban még minden vágya az volt, hogy elfelejtse az egészséget, és visszamenjen Jamesszel a kocsmába. Az építési hatósággal vívott kurta, ámde heves vitát követően Marynek sikerült megszereznie az engedélyt, hogy hozzátoldhasson egy kisebb melegházat a ház hátsó fertályához. Áthaladtak a konyhán, James kinyitotta a melegházat, és felkattintotta a villanykapcsolót. Nehéz, párás levegő fogadta őket. Mary trópusi növényeket nevelt itt. A melegház közepére lépdeltek, és a vállukat egymásnak vetve mozdulatlanok merevedtek. Nyugalom honolt. – Menjünk – mondta James.

S akkor Agatha fojtott nyögést hallatott: – Nézze! Ott!

James odanézett.

Valaki elültette Mary Fortune-t.

A feje nem látszott, mert be volt ásva a földbe. Valaki felakasztotta Maryt a bokájánál fogva, és a fejét egy jókora agyagcserépbe temette. Nagy kampók lógtak a mennyezeti gerendákról, ahová a cserepes növényeket lehetett felakasztani. Valaki kötéllel összekötözte Mary bokáját, aztán fellógatta őt az egyik ilyen kampóra. Mint mindig, Mary most is zöldben volt; zöld szandál, zöld blúz, zöld sort.

– Vágja le onnan! – Agatha szinte rikácsolt a rémülettől.

James azonban Mary fölé hajolva a nő nyaki ütőerét meg a csuklóját tapogatta az élet legapróbb jele után.

Aztán felegyenesedett. – A rendőrség miatt jobb, ha nem nyúlunk semmihez. Maryt meggyilkolták, halott.

– Gyilkosság!

– Szedje össze magát, Agatha – rivallt rá az ezredes. – Saját magát csak nem ültette el. Megyek telefonálni.

James kiviharzott a melegházból. Agatha vetett egy utolsó elszörnyedő pillantást a tetemre, és remegő lábbal utánabotorkált.

James a nappaliban volt. Értesítette Fred Griggst, aztán lerogyott a kanapéra, és mindkét kezével a hajába túrt. – Ez iszonyú... iszonyú – mondta. – Tudja, én lefeküdtem Maryvel.

Az amúgy is felzaklatott Agatha leült, és bágyadt pityergésbe kezdett. – Ne sírjon – mondta zordonan az ezredes. – Ő már úgyse érez semmit.

Csakhogy Agathát a sokk és a szégyen keveréke fakasztotta sírásra. A James iránti érzései most egyszerre nevetségesen kislányos fellángolásnak tűntek. Agatha mindaddig azt hitte, hogy James szerzetesi életet él, tart a nőktől meg az elkötelezettségtől, s mert Agatha a maga részéről már jó ideje nem folytatott viszonyt senkivel, azzal is beérte, ha romantikusan elábrándozhat Jamesről. Féltékeny volt a barátságára, amely az ezredest Maryhez fűzte, de a kapcsolatukat nem tekintette többnek egy csipetnyi flörttel fűszerezett barátságnál. Erre kiderül, hogy James bemászott Mary ágyába, Mary ölelő karjai közé. Agatha agya efféle elkeserítő gondolatok súlya alatt vergődött.

Ekkor Fred Griggs rendőrőrmester andalgott be. A falusi rendőr iskolapéldája: közömbös, vörös képű. Az ember már-már előre a fülében hallotta vidékies ízű beszédét: „’napot. Itt meg mi a ménkű történt?” Griggs azonban a maga ráérős módján agyafúrt volt és jó eszű.

– Merre van a holttest? – kérdezte.

James nagy nehezen feltápaszkodott a kanapéról. – Odavezetem.

Agatha sóváran nézett a sarokban álló zsúrkocsira, ahol Mary az italokat tartotta. Úgy érezte, egy jó kis brandytől talán össze tudná szedni magát. Épp azon tűnődött, hogy merjen-e tölteni egy pohárral, természetesen csakis zsebkendővel nyúlna az üveghez, amikor befutott az erősítés. Köztük Bill Wong detektívfelügyelő. Mögöttük újabb kocsik érkeztek. Patológus, orvos, helyszínelők, valamint a helyi újság emberei; a lap főszerkesztője rendszeresen lehallgatta a rendőrség frekvenciáját.

Bill Wong Agatha könnyáztatta arcából arra következtetett, hogy a nő Maryt gyászolja, és a részvét azt mondatta vele: – Menjen csak haza, Agatha. Később is fel tudjuk venni a vallomását. Ön talált rá a holttestre?

– Igen, James Lacey-vel találtunk rá.

– Lacey is itt van?

– Igen, a holttestnél.

– Rendben. Egyelőre ő is megteszi. Szólok valamelyik emberemnek, hogy vigye haza magát.

És Agatha olyannyira megviselt volt, hogy hagyta magát átkarolni és elvezetni az egyik rendőr által.

ÖT

AGATHA MAGÁBA ROSKADVA ült, egyik kezében egy pohár brandyt, a másikban égő cigarettát szorongatva. Zsibbadt, klinikai hűvösséggel konstátálta, hogy enyhén reszket a keze. Azt kívánta, bárcsak inkább Mary házában maradt volna. Az ő otthona oly néma volt a súlyos zsúptető alatt, szokatlanul néma. Máskor az öreg ház megnyugtatóan nyikorgott éjjelente.

Ki tehetett ilyet? Mit tud ő egyáltalán Maryról? És ha már itt tartunk, mit tud egyáltalán James Lacey-ről? Egy intelligens, jóképű ötvenes; nyugalmazott ezredes, aki azért költözött le vidékre, hogy a hadtörténetről írjon. Egy korábbi gyilkosságot együtt nyomoztak ki. Agatha tudta, hogy vész helyzetben James találékony és roppant könyörtelen tud lenni. Akkoriban elég sokat beszélgettek, de csupán könyvekről, színdarabokról, a gyilkossági ügyről, meg a falubeliekről. Mi rejtőzik az ezredes páncélja mögött? Vajon képes lenne gyilkolni?

De bárki követte is el a gyilkosságot, feltehetőleg a kerteket is ugyanaz dúlta fel, és Agatha egy percig sem hitte képesnek Jamest ilyen alantas és elvetemült tette. A kertészkedés a kulcsa az egésznek, ebben Agatha biztos volt. Éppen ezért, szötte tovább a gondolatait, aki lerombolta a kerteket, és megmérgezte Mr. Spott halait, és meggyilkolta Maryt, az egyszerre örült és betegesen gonosz. Valaki nem érte be azzal, hogy leszúrja vagy megfojtja Maryt. Örögi aljasságtól vezetve meg is akarta alázni őt halálában. Istenem, add, hogy Mary múltjából legyen valaki!

Ekkor kocsi fékezett odakint, ami megakasztotta Agatha eszmefuttatását. Agatha elnyomta a cigarettát, és a kisasztalra tette a brandys poharat, különös elégtétellel konstátálva, hogy a keze már nem remeg. Aztán ment ajtót nyitni. Bill Wong állt a küszöbön egy rendőrnővel.

– Felvenném a vallomását, Agatha – mondta Wong –, aztán szeretném, ha holnap befáradna a mircesteri kapitányságra, ahol még egyszer átfutunk majd rajta. Mr. Lacey-t is ugyanerre kértem, úgyhogy jöhetnének együtt.

Agatha bevezette Billt meg a rendőrnőt a nappaliba. – Kérnek kávét?

A rendőrnő kardot nyelten helyet foglalt egy kemény széken a szoba sarkában, és előkapta a noteszét. – Most nem – mondta Bill.

– Magnót nem is hoztak?

– Holnap vesszük magnóra a vallomását, aztán legépeljük, és felolvassuk önnek. Akkor kezdjük talán a legelején.

Agatha elbeszélte, hogyan kezdődött az este a kocsmában, s hogy James aggódni kezdett Mary távolmaradása miatt. Elmondta, hogy odamentek a házhoz, az ajtót nyitva találták, bementek, mindent átfésültek, és a melegházban rábukkantak a holttestre.

– Jó erőben lehetett a gyilkos, hiszen fel kellett húznia a tetemet a magasba – vetette fel Agatha.

– Na, igen – mondta Bill. – A helyszínelők magukkal vitték a kötelet, és vele minden porszemet a házból. Bámulatos, mi mindent ki tudnak deríteni manapság. Kik tartózkodtak még a kocsmában, amikor maga és Mr. Lacey távoztak?

Agatha a szemöldökét ráncolta. – Lássuk csak. James meg én Mr. Gallowayjel beszélgettünk. Miss Simms a bárpulznál állt az öreg Mr. Spott-tal. Mrs. Mason meg a férje is ott volt, na meg azok a rémes Boggle-ék, a sarokban zsörtölődtek a sör silánysága miatt. A takarítónőm, Doris Simpson a kandalló előtt álldogált a férjével. – Agatha félig hunyt szemmel folytatta a listát. – Ja, és volt ott még egy idegen, egymagában, a söntés legtávolabbi végében.

– Hogy nézett ki?

– Huszonegynéhány éves fickó, farmerban, filmsztáros borostával, dús homokszőke sörény lófarokba fogva, jellegtelen ábrázat. Tudja, két szem, egy orr, egy száj. Csak azért szúrtam ki, mert ő volt az egyetlen idegen. Úgy tűnt, mintha várna valakire. De ez csak futó benyomás.

Tudja, végig Jamesszel beszélgettem.

– Igen, értem – mondta Bill huncut csillogással a szemében. – Menjünk tovább: amikor odaértek Mrs. Fortune házához, találkoztak valakivel?

– Nem hinném. Ebben a faluban senki sem megy el a másik mellett köszönés nélkül. Bár én épp elgondolkoztam Maryről.

– Mrs. Fortune-ről gondolkozott? És mit?

– Azon töprengtem, hogy hiába vagyunk barátnők, alig tudok róla valamit. Akarom mondani, Mary csupa báj és melegség volt, aztán egyszer csak előrukkolt valami undok megjegyzéssel.

– Mint például?

– Egyszer ferde szeműnek nevezte magát.

– Kapok én az örsön különbeket is. Mrs. Fortune-nek nyilván ilyen volt a természete.

– Épp ellenkezőleg. Engem teljesen meglepett az utálatossága. Mármost, volt benne valami, ami egyszerűen nem fért az ember fejébe.

– Lacey bizonyára mindenkivel jobban ismerte Mrs. Fortune-t.

– Ugyan miért? – háritotta Agatha a feltételezést.

– Kettőjük románca köztudott volt a faluban.

– Románról szó se volt. – Agatha szíve vitustáncot járt a mellkasában. – James párszor elvitte őt vacsorázni, aztán ezt is beszüntették. Csak barátok voltak Maryvel.

Bill Agatha feldúlt arcára nézett. Lacey korábban nyíltan beismerte neki, hogy ő és Mrs. Fortune nemrégiben még szeretők voltak, de a nyomozó nem bírta rávenni magát, hogy ezt csak úgy elmondja Agathának.

Csöngettek. – Megyek én – mondta a nyomozó.

Ajtót nyitott, és Mrs. Bloxby társaságában jött vissza, aki egy kisebb utazóbőrönddel érkezett.

– Arra gondoltam, talán megnyugtatja, ha itt marad magával valaki éjszakára, Mrs. Raisin.

Agatha szeme már megint elfelhősödött, pislogással tartotta vissza a könnycseppeket.

– Ennyi elég is lesz mára – mondta Bill. – Holnap tízkor várom önt a kapitányságon. Aludjon egy jót. Még szólok Lacey-nek, hogy reggel vegye fel magát.

Agatha kikísérte Billt meg a rendőrnőt az ajtóig.

Bill rámosolygott. – Ez itt nem London, ugye?

– Londonban rengeteg gyilkosság történik.

– Nem erre gondoltam. Londonban nem lenne egy Mrs. Bloxby, aki csupa felebarátságból elüldögél magával.

– Vagy úgy. Viszlát holnap.

Agatha visszament Mrs. Bloxbyhoz. – Jöjjön velem a konyhába, készíték teát.

– Hagyja csak rám azt a teát. Aztán le kéne feküdnie. Milyen borzalmas élmény! Errefelé a szelek szárnyán terjednek a hírek, de alig akartam elhinni. Mrs. Griggs, Fred felesége felhívott telefonon, és mesélte, hogy valaki *elültette* Mrs. Fortune-t.

– Igen, rettenetes volt – mondta Agatha. – A bokájánál lógatták fel, és egy nagy virágcserepbe temették a fejét. És megint abban a rohadt zöldben volt, mint mindig. A szín miatt először észre se vettük, mert... – Agatha megreszketett.

– Nincs semmi baj. Már vége. Rögtön felteszem a vizet. Én is kiborultam, pedig nem mentem át azon a szörnyűségen, amin maga, Mrs. Raisin.

Agatha bágyadt mosolyra húzta a száját. – Ne legyünk ilyen előírásosak. Hívj csak Agathának, én meg téged?...

– Margaret vagyok.

– Kedvelted Maryt?

– Nem erről van szó. – Mrs. Bloxby sovány kezével szorgosan lapátolta a tealevelet a kannába, azután ráöntötte a forró vizet. – Hagytam, hogy a kiállításon az érzelmeim befolyásolják a döntésemet, ami még soha nem fordult elő.

– Ezt nehéz elhinnem – pillogott Agatha. – Miért?

A lelkész felesége gőzölgő teát töltött két csészébe, elővette a tejet a hűtőből, és megvárta, amíg mindketten elhelyezkednek az asztalnál. Cukrot kanalazott a teájába, aztán lassan így szólt: – Kezdetben magam is Mrs. Fortune csodálói közé tartoztam. Megható, ha egy új lakos mindjárt részt vállal a templom és a közösség ügyeiben. Mary gyakran tett látogatást a parókián. Flörtölt Alffal.

Agatha nem most először gondolta úgy, hogy az Alf név cseppet sem illik egy lelkészhez.

– Nem bántam, mert Mary Fortune... hát szóval ő egy világlátott szépasszony volt, az a fajta, gondoltam én, akinek a vérében van a flörtölés. Aztán azt akarta, hogy Alf hallgassa meg a gyónását. Nos, a mi templomunk meglehetősen szegényes, nincs gyóntatófülkénk, de Alf mindig szívesen meghallgatja bajbajutott báránykáit, ezért beleegyezett, hogy a dolgozószobájában négy szemközt fogadja a nőt. Nem tudom, mi történt, Alf mindenesetre később azt mondta Mary Fortune-ról, hogy nem valami rendes asszony, és egy kissé labilis. Ezek után, valahányszor Mary látogatóba jött, a férjem mindig talált valami ürügyet, hogy elhagyhassa a házat.

– Mrs. Fortune idővel elkezdett megjegyzéseket tenni rám, szurkálódó megjegyzéseket. Sajnálatos, hogy így elhagytam magam. Mary javasolt egy jó fodrászt, meg ilyesmi. A visszeres lábam miatt hosszú szoknyát hordok, így általában nem venni észre, Mrs. Fortune mégis kiszúrta. Mikor újra találkoztunk, megint csupa kedvesség és jóindulat volt, de a méreg már kezdett hatni: kezdtem csúfnak, lomposnak érezni magam. Rémülten vettem észre magamon, hogy meggyűlöltem Maryt, pedig én senkit se gyűlölök. Az ember persze nem kedvelhet mindenkit, és a Boggle házaspárt néha magam is kész sorscsapásnak érzem, Maryben viszont volt valami elviselhetetlenül irritáló.

– Ahogy néha lassan és szánakozva rám mosolygott... Megkérdezte, hány országban jártam már, de Alf meg én *évek óta* nem voltunk külföldön.

Agatha határozottan jobban érezte magát. Bizonyos értelemben megkönnyebbült attól, hogy Mrs. Bloxby, akit ő mindeddig földre szállt angyalnak tartott, normális emberi érzésekre is képes.

Ekkor eszébe jutott valami, és lelkesen előredőlt. – Olyan ez, mint amikor zsarolják az embert, vagy kémkednek utána. Ez az. Kémkedés.

– Mire gondolsz?

– Emlékszem egy esetre az újságból: egy fickó részvényügynöknek adta ki magát, és többeket is kiforgatott a pénzcsekkjükből egy faluban. Nem volt valami ügyes, mert az első házaspár, akit átejtett, hamar rájött a turpisságra. De nem vitték bíróság elé az ügyet, annyira szégyellték, hogy valaki felültette őket. Így a fickó egy ideig még folytatni tudta az üzemeit.

– A te esetemben, amikor az emberek Maryt emlegették előtted, biztosra veszem, hogy valami kellemeset mondtál róla, mert ha bevallod, hogy nem kedveled őt, el kell magyaráznod az okát, és a magyarázattól csak hitványabbnak érezted volna magad. Ezzel biztosan felmérgeztetted. Miért épp nekem mondd el mindezt?

Mrs. Bloxby némiképp megütközve nézett rá. – Te soha nem ítélsz, Agatha. Azt hiszem, ezért.

Csak fejben, és szinte mindig, gondolta Agatha szomorkásan.

Aztán egyszerűen kibukott belőle: – James viszonyt folytatott Maryvel.

– Hallottam róla.

– De nekem senki nem szólt! James mondta el akkor éjjel.

– Köztudott, hogy James barátja vagy – mondta Mrs. Bloxby tapintatosan. – Nyilván azt hitték, tudod. – Mrs. Bloxby azonban ismerte a valódi okot: nem akartak fájdalmat okozni Agathának. – De van itt még valami. Igaz ugyan, hogy az ezredes baráti kapcsolatban maradt Mrs. Fortune-nel, de kifejezetten elhidegült tőle, amikor visszajöttél. Érdemes lenne kideríteni, miért. Úgy érzem, ha jobban ismernénk Mary Fortune-t, rá tudnánk jönni, hogy ki gyilkolta meg és miért. Te majd kideríted, ugye? Tudod, nemcsak a gyilkosság dűlja fel a falu nyugalját, hanem a sajtó benyomulása is. Egy ilyen szín pompás gyilkosság máris újságírók garmadáját vonzotta ide. Előbb vagy utóbb valaki rá fog bukkanni az archívumban, hogy korábban is részt vettél a nyomozásokban, és a telefonod versenyt fog berregni az ajtócsengőddel.

Mintegy megerősítésképpen, felvisított az ajtócsengő. – Elintéztem – mondta Mrs. Bloxby. Agatha hallotta, ahogy a lelkész neje ajtót nyit, aztán több hang duruzsolása hallatszott, majd Mrs. Bloxby ellentmondást nem tűrő válasza: – Mrs. Raisint súlyos megrázkódtatás érte. Most nem lehet háborgatni – és becsapódott az ajtó.

– Köszönöm – mondta Agatha, amikor Mrs. Bloxby visszament a konyhába, bár a hiúsága erősen marcangolta. Ha egyedül van, ő valószínűleg beengedi a sajtót.

Ekkor megcsörrent a telefon. Anélkül, hogy engedélyt kért volna, Mrs. Bloxby felkapta a kagylót, és újból elszavalta: Mrs. Raisin nincs olyan állapotban, hogy interjút adjon. Aztán visszament Agathához. – Kihúztam a telefont a falból. Többet nem fognak zavarni. Megyek, és a fenti készüléket is kihúdom.

Agatha felemelkedett, hogy közölje, meg tud ő birkózni a sajtóval, de megremegett a térde, és ettől egyszerre végtelenül gyengének és elesettnek érezte magát. – Azt hiszem – rebegte –, tényleg lefekszem.

De amikor fél órával később becsukta a szemét, Jamest látta maga előtt Mary Fortune karjában, és erőltetnie kellett az elalvást, hogy messzire űzze a csúf képeket.

JAMES MÁSNAP REGGEL kilenckor érte jött. Agatha furcsamód örült neki, hogy sehol a régi áradó lelkesedése, amely az ezredes társaságában el szokott uralkodni rajta. Buta középkorú macának érezte magát. Egyszer régen, még az iskolában, belezúgott egy idősebb fiúba, és James Lacey-vel pontosan úgy viselkedett. Már nem érzett szomorúságot, amiért értesült az ezredes és Mary viszonyáról, inkább amolyan megkönnyebbülésféle töltötte el, hogy lerázott magáról egy egyre inkább elhatalmasodó mániát. Most csak enyhe sminket kent az arcára, szolid, fehér blúzt vett fel, szoknyát, és hozzá lapos sarkút. – Az én kocsimmal megyünk – mondta James. – Butaság lenne két autót igénybe venni.

Elindultak. Egészen az A44-es útig egyetlen szót se szóltak, aztán James azt mondta: – Gondolkozott róla?

– A gyilkosságról? Hát hogyne. Csak arra gondoltam.

– Ha vallomást tettünk, talán együtt ebédelhetnénk és elbeszélgethetnénk erről. – James oldalra sandított, csodálkozott Agatha szokatlan hallgatagságán. – Ha van kedve – tette hozzá végül.

– Jó, rendben – mondta Agatha. Vonakodásának hátterében azon újsütetű vágya rejlett, hogy mindenféle érzelmi bonyodalomtól távol tartsa magát, vagyis hogy ne gabalyodjon bele érzelmileg James-be. Most már el se tudta képzelni, hogy az ezredes valaha is barátságánál többet érzett volna iránta.

– Helyes, akkor később beszélünk.

A mircesteri rendőrkapitányságon Jamest és Agathát előbb együtt, aztán külön-külön

hallgatták ki. Agathát ezúttal nem Bill Wong faggatta. Agatha érdeklődött Wong felől, és megtudta, hogy a nyomozó az ügyben vizsgálatot végző kollégáival együtt Carselyben van.

Felolvasták Agathának a vallomását, és ő aláírta. Megkérdezték tőle, hogy volt-e férfi Mary életében, és Agatha határozott nemmel felelt. James dolga, hogy elmondja nekik, ha akarja.

Agatha a kapitányság bejárata közelében várakozott Jamesre, s már azon tűnődött, hogy talán mindjárt le is tartóztatták az ezredest, amikor feltűnt végre sudár alakja.

– Hát akkor, mit szeretne enni? – kérdezte James.

– Valami könnyűt – felelte Agatha. – Még mindig diétázom.

James végignézett rajta. – Látszik is. Van itt a téren egy új hely. Remek salátákat kínálnak, és az asztalok kellő távolságra vannak egymástól, így nem kell azon aggódnunk, hogy valaki kihallgat.

Átsétáltak a téren. Időközben beborult az ég, bosszantó szelecske cibálgatta Agatha haját, kavarta a port a lábuk körül. Eddig szokatlanul száraz nyaruk volt, a kerttulajdonosok egyfolytában panaszkodtak, hogy rengeteget kell öntözni.

A nyugalmas étteremben ablak melletti asztalt kaptak. Agatha főfogásnak Cézár-salátát rendelt, James bifszteket kért sült krumplival és hagymakarikákkal.

– Nos – kezdte az ezredes –, rájött már valamire?

Agatha habozott. Azelőtt vidáman elregélt volna mindent, amit Mrs. Bloxbytól hallott, feláldozva a lelkészné titkait a bujaság oltárán, de ebben most megakadályozta egy furcsa fajta lojalitás, így csak annyit mondott: – Azt hiszem, Mary nem volt olyan népszerű, amilyenek hittem.

– Ezt hogy érti?

– Nyíltan többnyire nem mondott semmi bántót, de mindig képes volt elérni, hogy a másik ostobának és provinciálisnak érezze magát.

– Meglehet. Ám ez még nem indíték a gyilkosságra. Valahogy biztosan a kertekhez van köze. Mindennek a kertrombolásokkal kell összefüggenie.

Agathának ismét Mrs. Bloxby jutott eszébe, és nagyon szeretett volna beszélni. Helyette azt mondta: – Bárki követte is el a gyilkosságot, az nem komplett. Ez egy előre eltervelt, perzselő gyűlöletben fogant gyilkosság. Lássuk csak. Említette, hogy Marynek van egy lánya. Meglehetősen gazdag nő volt. A pénz lehet a motiváció, és a kertrombolás meg a test körmönfont elhelyezése csupán ködösítés, hogy azt higgyük, valami hibbant falubeli volt az elkövető. Ön azt mondta, hogy Mary lánya az oxfordi egyetemen tanul. Lehet, hogy épp külföldön vakációzik. Ha nem, akkor ma ott lesz. Vajon örököl-e, és ha igen, mennyit? Gondolom, a sajtó képviselői ott ólálkodnak majd a közelben.

– Még egy ilyen gyilkosság is csak pár napig érdekes. Este átmehetnénk Maryhez, hogy részvétet nyilvánítsunk a lányának, amennyiben eljön.

– Újságírók nyüzsögnek a ház körül, és egy hekus őrzi az ajtót – mutatott rá Agatha. – Inkább hagyjuk. Szeretném végigkérdezni azokat, akik ismerték Maryt, hogy mit gondoltak róla valójában.

– Még ki se hűlt. Nem hinném, hogy jelen pillanatban bárki is őszintén megvallaná, ha nem kedvelte őt.

Agatha Mrs. Bloxbyra gondolt, mindenekelőtt Mrs. Bloxbyra, akit Mary képes volt kihozni a sodrából. – Nem is tudom – mondta óvatosan, és félénk pillantást vetett az ezredesre. – Ön alighanem mindenkinél közelebbről ismerte Maryt.

– Nem mondanám. Csak egy röpke kaland volt.

– És miért szakadt vége ennek a röpke kalandnak, ahogy ön nevezi?

Elnémultak, mert megérkezett az étel. Amikor a pincérnő távozott, James azt mondta: –

Mary nagyon rámenős volt, a viselkedése azt sugallta, hogy hozzá van szokva a futó kapcsolatokhoz, és csak jól akarja érezni magát. Vonzó nő volt, és nagyon vicces tudott lenni. – James kínosan fészkelődött. Mary humora, jutott eszébe, gyakran a falubeliek karikírozásában merült ki. Aztán visszatért közénk Agatha Raisin, a köpcös, nyers Agatha, aki valahogy nagyon is a faluba illett. De nem csupán ez a különbözőség vetett véget a viszonyoknak.

– Azt hiszem – mondta James nehézkesen –, Mary lánykérésre számított. Ő birtokolni akart. – Aztán az jutott eszébe, hogy a szex jó volt és hatékony, de hiányzott belőle a gyengédség vagy a melegség, és neki idővel ellenérzései támadtak, elfogta a szégyen.

– Nem eszi a bifsztejkét – mondta Agatha, sóvár szemeket meresztve az ezredes tányérjára.

– Mert maga nem hagyja.

Agatha megvárta, míg James fogyaszt egy keveset, aztán megjegyezte:

– Valamit biztos mondott Marynek, amikor szakított vele.

– Hát, igen. Először a szokásos gyáva férfimódszert vettem be, vagyis kerültem a társaságát. De Mary becsengetett hozzám, és egyenesen rákérdezett, hogy mi van. Megmondtam neki, hogy vége. Egy szörnyű pillanatig azt hittem, képen töröl. Leplezetlen gyűlölet izzott a tekintetében. De a következő pillanatban elnevette magát, és azt mondta: „Tökéletesen igazad van. Ami azt illeti, nem vagy éppen főnyeremény az ágyban”, aztán... aztán mondott még egyet s mást, amit nem kívánok elismételni, de a hangja mindvégig vidám maradt, és nem lettem dühös, mert úgy gondoltam, hogy megérdemlem. Megegyeztünk, hogy barátok maradunk. Akkor kezdtem újra gyakrabban találkozgatni vele, amikor a falu olyan csúnyán kiközösítette. Mary egyszer sem hozta szóba a viszonyunkat.

– A rendőrség gyanúsítja őt?

– Szenvedélyből elkövetett bűntett? Meglehet. Az éjszaka közepén mindenesetre tüzetesen átkutatták a házam, kötélmaradványokat kerestek, és a ruhámat meg a körmeimet is megvizsgálták, hogy nem maradtak-e valahol földnyomok.

– És beszélt nekik a viszonyáról?

– Természetesen.

Tehát Bill Wong is tud róla, gondolta Agatha csüggedten.

– A barátja, Bill Wong félrevont engem, és arra kért, tegyek róla, hogy maga ne avatkozzék bele a nyomozásba – mondta James.

– Múltbéli sikereimet, akarom mondani – tette hozzá Agatha jóságosan –, kettőnk közös sikereit tekintetbe véve, ez arcátlanság volt tőle.

– Wong kedveli magát, csak nem szeretné, ha beleszaladna valami mániákus gyilkosba.

Agathát furdalta a lelkiismeret a kertje miatt. Adja az ég, hogy a rendőrség ne akarja fenekestül felforgatni a házat! Ha meglátják a lecsupaszított kertjét az édig érő kerítéssel, még azt hihetik, hogy *neki* van gond a fejével.

– Akkor – szólalt meg –, talán jobb, ha hagyjuk leülepedni a port, mielőtt kérdezősködni kezdünk.

Megtárgyalták a kertrombolásokat, egyre csak azon tűnődve, ki lehetett képes ilyesmire a faluból.

Amikor befejezték az ebédet, James visszavitte Agathát a faluba. Most először az ezredes vonakodott egyedül maradni. Mary halálának minden borzalma egyszerre rohanta meg. Agathában egy kellemes, józan nőt látott, aki réges-rég leszokott már a hóbortjairól.

– Nem volna kedve átjönni hozzám? – kérdezte James. – Bekapcsolom a számítógépet, és máris kezdhethetünk ötletelni.

Néhány napja még mennyire örültem volna ennek, gondolta Agatha, miután igent

mondott, és követte Jamest a könyvekkel kibélelt nappaliba; igen, azelőtt, hogy az ezredes Maryhez fűződő viszonyának ténye földbe tiporta a sután bizakodó ártatlanságot.

James kávéét szolgált fel, és beindította a számítógépet.

– Nos, hát – mondta. – Kezdjük a kertek elleni támadásokkal, és írjuk össze mindazokat, akiknek tönkretették a kertjét. Maga megúsza.

– Meg, mert zárva tartom a kertembe vezető kiskaput.

– Világos. – James pötyögni kezdett a billentyűzeten. – Boggle-ék, Miss Simms, Mrs. Mason... Mi az? – Agatha ugyanis rátette a kezét a karjára.

– Mi van, ha Mary tette? És valamelyik felbőszült kerttulajdonos megtorolta rajta?

Egymásra néztek, és elképzelték a flegmatikus, hideg, pasztik Maryt, amint Carsely kertjei körül settenkedik.

– Nem, azt hiszem, ezt kizárhatjuk – mondta Agatha.

– Attól tartok, magának lesz igaza, és körbe kell kérdezősködnünk. De nem sokat tehetünk, amíg itt tolong a sajtó.

– Este benézhetnék a kocsmába – mondta Agatha reménykedve. – Egy-két pohár után a helyiek talán közlékenyebbek lesznek. Kötve hiszem, hogy más lenne a beszédtema.

– Az ötlet jó. – James kikapcsolta a számítógépet, és Agathára mosolygott. – Akkor egyelőre ennyi.

Agatha reakciója meglepődésre készítette.

– Jól van – mondta a nő. – Viszlát később. – Felkapta a táskáját, és már ott se volt. Azelőtt addig maradt volna, amíg nem szégyell; azelőtt bármely célzás, hogy ideje lenne indulni, süket fülekre talált volna nála.

AGATHA AZZAL AZ ÉRZÉSSEL tért vissza otthonába, hogy diadalt aratott a kamaszos szenvedélyek fölött. Öröme azonban kérészéletű volt. Ugyanis Bill Wong ácsorgott a küszöbön egy csapat emberrel.

– Sajnálom, Mrs. Raisin – mondta Bill hűvösen. – De mindenkinek a házát átvizsgáljuk a faluban, aki ismerte Mary Fortune-t, és attól félek, ez alól ön sem kivétel.

– Van házkutatási engedélyük? – kérdezte Agatha erőtlenül.

– Ugyan már. Jól tudja, hogy bármikor szerezhetünk. Mi rejtegetnivalója van?

– Vicceltem – mondta Agatha elesetten.

Nem a házkutatás miatt aggódott, az a rettegett pillanat aggasztotta, amikor a rendőrök kivonulnak a kertbe. Kis csapatuk megszemlélte a takaros gyepet, melyet gondosan kigyomlált, üres virágágyak szegélyeztek. Egyikük a fejét vakargatva megjegyezte: – Maga meg én egy töről fakadtunk, Mrs. Raisin. Én se állhatom a kertészkedést. De minek ez a bazi kerítés? Látom, hogy a felső szelvény levehető, úgy bejönne valami kis napfény.

– Nem szeretem a kotnyeles szomszédokat – védekezett Agatha.

– Az egyetlen, aki belátna a kertjébe, a közvetlen szomszédja, Mr. Lacey – mondta egy másik rendőr. – Nem az a kotnyeles típus.

– Maguk csak tegyék a dolgukat – csattant fel Agatha, sarkon fordult, és visszabaktatott a konyhába.

Muszáj lesz megoldani az ügyet még a Nyitott Nap előtt, vagy soha nem vakarja le magáról a zsarukat, és akkor kiderül, hogy instant kertet alkotott, vagyis csalt.

Végre-valahára befejezték a szimatolást odakint. Bill Wong még maradt.

– Megérkezett már Mrs. Fortune lánya? – kérdezte Agatha, és letett elé egy bögre kávé.

– Igen, a neve Beth Fortune, történelmet hallgat Oxfordban. A fiúját is magával hozta, és úgy néz ki, hogy ő az az idegen, akit ön a gyilkosság napján a kocsmában látott.

Agatha szeme felcsillant. – Megvan a motiváció! Beth örököl, és a sráccal végezteti a piszkos munkát. Elmondta a fiú, hogy mit keresett akkor a faluban?

– John Derrynek hívják. Azt állítja, hogy barátoknál járt Warwickban, és visszafelé úgy döntött, útba ejti Carselyt. Beth-től már hallott róla, és kíváncsi volt a falura. Maryt nem kereste fel, mert egyszer együtt ebédelt vele meg Bethszel Oxfordban, és a nő ellenséges volt a sráccal. Utánanéztünk a warwicki barátoknak, és esküsznek rá, hogy a fiú este hétig náluk tartózkodott.

– Mikor ölték meg Maryt?

– A mikor és a hogyan még nem tisztázott.

– Tudatja velem, ha kiderítették?

– Agatha, bárki ölte is meg Mary Fortune-t, az az ember örült és veszélyes. Maradjon ki ebből.

– Hát jó – mondta Agatha szelíden, és Bill gyanakodva nézett rá.

HAT

EGY HÉTTEL A GYILKOSSÁG után a nemzeti sajtó már minden szempontból kimerítette az ügyet. Éppen lanyhulni kezdett az érdeklődés, amikor az egyik riporter kiszagolta, hogy Mrs. Josephset, a könyvtárost ugyanabban a házban gyilkolták meg, és a belemenősebb bulvárlapok rögtön „a halál házáról” firkáltak, míg a tisztesebb lapok elítélő nyilatkozatokban ócsárolták a bulvármagazinokat, álláspontjukat bizonyítandó egész paragrafusokat idézve a „halál háza” sztorikból, ami a bevett módszerük volt arra, hogy színleg kerüljék a szenzációhajhászt, de valójában éppúgy kivegyék belőle a részüket.

Am egy hét nagy idő az újságírásban, így végül is a helyi újságokra és hírszolgálatokra maradt a fejlemények követése, miközben a televíziósok fogták a kameráikat, a hangosító berendezést meg a parabolaantennákat, és visszatértek a városba.

Miután Agatha és James eltöltött egy eredménytelen estét a Vörös Oroszlánban, úgy határoztak, hogy hagyják a port leülepedni, mielőtt megkezdik a kérdezősködést. Végül James hozta Agathának az öröndetes hírt, hogy Mary lánya, Beth a fiújával együtt Mary házában van, a sajtó eltűnt a kertkapuból, és a rendőr se strázsál már az ajtóban. Ideje a tettek mezejére lépni.

A temetés nem a faluban lesz. Amikor a tetem kikerül a patológiáról, Oxfordban fogják elhamvasztani, a hamvakat pedig a tengerbe szórják valahol a földművelésügyi- és halászati minisztérium által kijelölt területen. Ennyit sikerült kiderítenie Mrs. Bloxby szavaiból, mondta James Agatha konyhájában ülve. Amikor megkérdezte Mrs. Bloxbytól, hogy lesz-e templomi búcsúztatás, azt a furcsán hűvös választ kapta, hogy ezt Mrs. Fortune családja és a falubeliek tiszte eldönteni.

– Úgy látszik – mondta Agatha –, a falubeliek nem fogják megvallani, mit gondoltak istenigazában Maryról, ha nem hagyunk nekik egy kis időt. Azt hiszem, ez magára is vonatkozik. Mary számos alkalommal undok volt velem, tehát nyilván másokkal is az volt. Abból, amit ön elmondott nekem, de főleg abból, amit elhallgatott, úgy gondolom, hogy önnel különösen utálatosan viselkedhetett, miután maga véget vetett a viszonyuknak, és ön ennek ellenére Mary barátja maradt. Miért?

James egy hosszú pillanatig habozott, a kávéscsészéjébe bámult, mintha ott keresné az inspirációt. Aztán kényszeredett mosollyal feltekintett, és azt mondta: – Szégyenből és büntudatból. Büntudatból, mert úgy éreztem, hogy csúnyán megbántottam őt. Szégyenből, mert

úgy éreztem, eleve nem lett volna szabad viszonyt kezdenem egy Mary-félével. És elbizakodottságból is. Be akartam bizonyítani magamnak, hogy nincs Maryvel semmi baj, és nyugodtan lehetünk barátok. Mintha az érzelmi szálakat csak úgy át lehetne gyúrni barátsággá.

Milyen igaz, gondolta Agatha borúsan, miközben azon tűnődött, vajon képes lesz-e valaha leküzdeni magában az epekedést, amikor az ezredesre néz.

– Volt még valami – mondta halkán James –, amit csak most fogtam fel. Azt hiszem, Maryben a lelke mélyén megvolt a hajlam az erőszakra.

– Érdekes, de ezzel még nem vagyunk előbbre – mutatott rá Agatha. – Itt valaki más tanúsított erőszakot *öllene*.

– Hát nem érti? – heveskedett James. – Az erőszak erőszakot szül. És többnyire a családban marad. Meg kell próbálnunk kideríteni, hol tartózkodik Mary volt férje, hogy az országban van-e egyáltalán. Úgy tudom, Mary Amerikában, Los Angelesben házasodott.

– Nekem azt mondta, New Yorkban élt!

– Lehet, hogy a válás után költözött oda.

Agatha felállt. – Szerintem faggassuk ki a lányát. Ő tudja, hogy maga hetyegett az anyjával?

James képe egy árnyalattal vörösebb lett. – Nem tudom. Nem hinném. Az volt a benyomásom, hogy anya és lánya nincsenek beszélő viszonyban.

– Mindegy, azért csak menjünk át. Nem kéne vinnünk valamit? Visz valamit ilyenkor az ember?

– Virágot vagy süteményt? Nem, nem hiszem. Egy csendes részvétnyilvánítás éppen elég lesz.

Agatha kiment a nappaliból, miután gondosan becsukta maga mögött az ajtót, és kiengedte a cicákat a hátsó kertbe. A kinti látvány elborzasztotta. Macskái az egyetlen napfolthoz somfordáltak, ami képes volt áttörni a magas kerítés fölött.

Útban Mary házához, mindketten a legutóbbi alkalomra gondoltak, amikor együtt mentek oda. Áthaladtak az előkerten a beüvegezett tornácig, amit Mary a hátul lévő melegházon kívül még hozzátoldott az épülethez. A ház oly sok változtatáson ment keresztül Mary keze alatt, hogy nehéz volt felidézni, milyen szedett-vedett kulipintyó is volt valamikor, még Mrs. Josephs idejében.

Miután James becsengetett, Agatha egy pillanatig szinte azt várta, hogy Mary maga nyit ajtót. Egyszerre hihetetlennek tűnt, hogy a nő halott, s hogy ilyen hátborzongató módon gyilkolták meg.

De az ajtót egy húszas évei elején járó lány nyitotta ki, aki cseppet sem hasonlított Maryre. Barna szem, sárgás bőr, hosszú és vékony orr, fényes fekete hajtömeg. Kurta sortja fölött skót kockás, laza férfiinget viselt. A lába nagyon hosszú volt, nagyon fehér, és meglehetősen szőrös.

– Miss Fortune? – kérdezte James.

– Igen? – vetett rá kérdő pillantást a leányzó, aztán átvándorolt a tekintete Agathára.

– Ő itt Mrs. Agatha Raisin, néhai édesanyja barátnője. Én pedig James Lacey vagyok, szintén barát. Azért jöttünk, hogy részvétünket fejezzük ki.

A lány hátrább lépett. – Jöjjenek csak be.

A nappaliban Beth fiúja, John Derry terpeszkedett egy karosszékben. A modern fiatalság szokásához híven, Beth nem fáradt a bemutatásukkal. – Kávét vagy teát? – kérdezte helyette.

– Semmit – vágta rá sietősen Agatha, aki egyetlen pillanatot sem kívánt elvesztegetni. – Kiderítette már a rendőrség, hogy hogyan halt meg az édesanyja? – kérdezte.

– Előbb gyomirtóval megmérgezték, aztán felakasztották – mondta Beth. A szeme száraz

maradt, a hangja ridegen és kimondottan türelmetlenül csattant; enyhe amerikai akcentus érződött a beszédén.

– Ne aggódjon – mondta James. – A rendőrség hamar kideríti, ki tette.

– Hogyan? – kérdezte John Derry, aki most szólalt meg először.

– Nyilván seregnyi nyom van – mondta James. – Ott a kötél, amivel megkötözték, a gyomirtó, és ki tudja, mi minden még.

– A kötél – mondta Beth – régimódi, Woolworth's-féle ruhaszárító kötél, valószínűleg jó rég vették, mert manapság már csak műanyagot lehet kapni. Ujjlenyomat egy darab se volt, kivéve a két emberét, akik rátaláltak a holttestre. – Beth szeme itt egy kissé elkerekedett. – Azok maguk voltak, ugye?

Agatha bólintott. Volt valami rémisztő a lány higgadtságában. – Az édesapja eljön majd a temetésre? – kérdezte.

– Nem hiszem. Gyűlölte anyámat.

– Ezek szerint ő még mindig Amerikában él?

– Igen, Los Angelesben.

– Hallott valamit felőle?

– Pár napja felhívott, és megkérdezte, tud-e segíteni... anyagilag. De anyám szép pénzt hagyott rám.

– Az apja mivel foglalkozik?

– Apám... – Beth szeme elkeskenyedett. – Nézzék, nagyon kedves önöktől, hogy benéztek, de elegendem van az újságírók pofátlan kérdéseiből, és nem vagyok köteles elviselni, hogy vallatásnak vessenek alá a saját nappalimban.

– Elnézést – motyogta Agatha.

James békítő célzattal arról kezdett beszélni, milyen kiemelkedő tagja volt Mary a kertbarátok társaságának, s hogy a falubeliek kedvelték őt. Agatha lopva körülpillantott. Mary nappaliját máris átfurmálták. Átfestették a zöld tapétát, így a falak most egységesen fehérek voltak. eltűnt a porcelándíszek java, amiket Mary a kandallópárkányon meg a kisasztalokon tartott. A sarokban új könyvespolcok, jobban mondva téglákra dobált palánkok álltak, rajtuk egy halom könyv. A zöld padlószőnyegre kifakult, agyonjárkált perzsaszőnyegeket terítettek. eltávolították a zöld függönyt, és relaxával helyettesítették. Beth vagy John Derry minden talpalatnyi zöldet igyekezett kiirtani a szobából.

– És ön is szeret kertészkedni, Miss Fortune? – hallotta Agatha, amint James felteszi a kérdést.

– Legkevésbé sem. Kiürítettem a melegházat, és mindent odaajándékozok egy oxfordi barátomnak, aki rajong a trópusi zöldségekért. A fűtést lekapcsoltam. Pompás dolgozó lesz a melegházból.

– Szóval úgy tervezi, hogy itt marad? – kérdezte Agatha.

Beth metsző pillantást küldött felé. – Miért ne?

– Feltételeztem, hogy kollégiumban lakik – mondta Agatha meghunyászkodva.

– Valóban. De ha nem tudná, az egyetemen épp nyári szünet van. – Beth hirtelen vehemenciával James felé fordult. – Várjunk csak egy kicsit. Nem azt mondta, hogy James Lacey-nek hívják?

– De igen.

– Négyszemközt szeretnék beszélni magával. John, kísérd ki Mrs. Raisint!

Agathának nem volt más választása, mint hogy feláll és távozik. Odakint a tornácon John gúnyosan végigmérte. – Hallottam ám magáról – közölte. – Mindenbe beleüti az orrát. Ne lássam itt még egyszer!

Agatha olyan mereven sétált el, mint egy felcukkolt macska.

Amikor hazaért, a takarítónője, Doris Simpson várta. – Nézze csak, a ma reggeli lapokban Mrs. Fortune férjéről írnak.

– Görények! – Agatha felmarkolta az újságokat, leült a konyhaasztalhoz, és átfutotta őket. A *Daily Mail* amerikai testvérlapja meginterjúvolta Barry Fortune-t, Mary volt férjét. A férfi, az ő szavait idézve: sajnálattal értesült a szörnyű gyilkosságról. Azt állította, hogy tizenöt évvel korábban békésen váltak külön Maryvel. Ő később újranősült. Most egy videotéka-hálózatot irányít. Ha reggel, még indulás előtt vetek egy pillantást a lapokba, megspóroltam volna magamnak a kérdezősködés fáradságát, gondolta Agatha.

– És itt a postája – mondta Doris, kisebb borítékalmot helyezve az asztalra.

Agatha végigpörgette a leveleket. Az egyik egy mircesteri ügyvédi irodától jött. A név – Carter, Bung & Desmond – pedáns fekete betűkkel díszelgett a boríték hátán. Agatha kinyitotta, és meglepetten felkapta a szemöldökét. A levelet a néhai Mrs. Mary Fortune végrendeletével kapcsolatban írták. Ha szíveskedne befáradni az irodájukba, kedvező értesüléseket szerezhet.

– Jöjjön csak vissza, Doris – kiáltott fel.

A takarítónő visszament a konyhába. – Úgy sajnálom szegény kis cicáit, Agatha – mondta. – Nem lehet nagy élmény ebben a maga kerti gulágjában játszani.

– Hamarosan itt a Nyitott Nap – mondta Agatha. – Akkor lejjebb vesszük a kerítést. Ugye, senkinek sem beszélt róla?

– Persze hogy nem! Miért hívott?

– Ezért. – Agatha felmutatta a levelet.

Doris figyelmesen elolvasta. – Ez aztán a meglepetés.

– Én se hittem volna, hogy Mary megemlékezik rólam.

– Nem azon csodálkozom.

– Hát min?

– Aránylag rövid ideje ismerte magát. Azt gondolnám, hogy már jóval előbb elkészítette a végakarátát. Minek változtatta meg csak azért, hogy ön is kedvezményezett legyen? Tudta volna, hogy meg fog halni?

– Okos gondolat.

Ekkor megszólalt a csengő.

– Ez James lesz – mondta Agatha, még mindig a levélre meredve. – Kinyitná, Doris?

A takarítónő furcsa pillantást vetett rá. Agatha rendes körülmények között felszaladt volna az emeletre, hogy felfrissítse a sminkjét vagy tiszta ruhába bújjon.

Amikor James a konyhába lépett, Agatha átnyújtotta neki a levelet. – Á, igen – mondta az ezredes, miközben leült mellé. – Én is kaptam egyet ma reggel.

– Elmondhatta volna.

– Kínosan érintett a dolog, a körülmények fényében.

– Mindegy. Miről akart beszélni magával Beth?

James felállt, becsukta a konyhaajtót, aztán visszament az asztalhoz, és leült. – Mary felhívta Betht még az év elején, és elújságolta neki, hogy újból férjhez megy... hozzám.

– Jaj!

– Jaj, bizony. Van egy olyan érzésem, hogy Beth engem tekint első számú gyanúsítottnak. Menjünk most el az ügyvédekhez. Mellesleg miért ég a lámpa ebben a konyhában, és miért van leeresztve a redőny? Csodás napunk van.

– Ne is törődjön vele – vágta rá szaporán Agatha. – Induljunk!

Lám csak, gondolta Agatha borúsán, már megint a vidéket járom Jamesszel, csak épp most nagyon is... hétköznapi érzésem van. És gratulált magának a frissen szerzett

közömbösséghez.

Az ügyvédi iroda a főtérről nyíló egyik macskaköves mellékutcában volt, ahol ódon épületek dőltek egymás felé, kirekesztve a napot. A külső irodában ásatag hölgy üldögélt a vízözön előtti írógépnél. Megadták a nevüket, aztán helyet foglaltak és vártak. A hölgy eltűnt a belső termekben. Az íróasztal mögötti ablakon beszűrődő fénycsíkokban porszemek lebegtek. Agatha és az ezredes egymás mellett ültek egy lószőr szófán, amely az elavult iroda összes többi tárgyához hasonlóan alighanem még a viktoriánus korból ragadt ott.

Tízperces várakozást követően bebocsáttattak. Meglepetésként hatott, hogy az üdvözlésükre felálló ügyvéd még fiatalembernek volt nevezhető. Agatha valami korosodó cvikkeres-barkós úrra számított. – Jonathan Carter – mondta a fiatalember. – Üljenek le, kérem. Önök mindketten kedvezményezettként szerepelnek a néhai Mrs. Mary Fortune végrendeletében. Roppant egyszerű a dolog. Nem rabolom sokáig az idejüket. – Kézbe vett egy köteg merev papírlapot, és átböngészte őket. – Csak az önökre vonatkozó részeket fogom ismertetni. Gondolom, nem lepi meg önöket, hogy egy-két apróságot leszámítva a hagyaték java Mrs. Fortune lányára száll.

Agathát furdalta a lelkiismeret. Szegény Mary tényleg kedvelt engem. Én meg még csak meg se gyászoltam. Kizárólag arra tudtam gondolni, miután holtan találtuk őt abban az iszonytató pozitúrában, hogy mennyire megrázott James vallomása a viszonyukról.

– Mr. Lacey – mondta az ügyvéd –, kérem, vegye tekintetbe, hogy ami most elhangzik, azok Mrs. Fortune saját szavai. „Ötezer fontot hagyok Mr. James Lacey-re (Orgonás-dűlő 8, Carsely, Gloucestershire), fizetségképpen a szolgáltatásaiért, jóllehet nevezett szolgáltatások említést sem érdemelnek.”

James azt mondta: – Köszönöm. – Fojtott volt a hangja.

– „Ötezer fontot hagyok Mrs. Agatha Raisinre (Orgonás-dűlő 10, Carsely, Gloucestershire), hogy ellátogasson belőle egy jó hírű szépségfarmra, ahol majd lefaragnak a hajából.”

– Ringyó – kommentálta velősen Agatha.

– Mindketten a kellő időben kézhez fogják kapni a pénzt – mondta az ügyvéd.

– Nekem nem kell – James hangja keményen pattogott.

– Ne hamarkodja el – javasolta az ügyvéd. – Való igaz, hogy a megfogalmazás igencsak rosszindulatú, de ne utasítsa vissza. A pénz mindig jól jön.

– Maga elfogadja? – kérdezte James, már útban a tér felé.

– Ó, hogyan. Mary halott, nem igaz? Úgy értem, a pénznek nincs szaga. Tudja, James, ha Mary tényleg olyan undok bestia volt, amennyire most annak látjuk, nem meglepő, hogy valaki eltette láb alól.

– Tele a világ undok bestiákkal – mondta James, és megnyújtotta a lépteit, így Agathának is szaporáznia kellett, hogy ne maradjon le. – Mégse gyilkolja őket senki.

– Nézzünk be Bill Wonghoz – fújtatott Agatha. – És lassítson már a tempón!

James oly hirtelen fékezett le, hogy Agatha kis híján felöklette. – Bill Wonghoz? Minek? Megmondta magának, hogy maradjon ki ebből.

– De ha beszámolunk neki Mary végakarataráról, talán ki tudunk sajtolni belőle némi információt.

– Én nem akarok beszélni a végrendeletéről.

– Lásza be, a rendőrségnek alighanem már most is tudomása van a végrendelet tartalmáról. Én elmondom Billnek a rám eső részt. Magának nem kell jönnie, ha nem akar.

Az ezredes egy darabig zsebre dugott kézzel hintázott a sarkán, és a lábfejét bámulta. – Rendben – bökte ki aztán.

Elmentek a rendőrkapitányságra, és Bill Wongot kérték a recepción. Nem kellett soká várniuk, a nyomozó meleg mosollyal az arcán már jött is lefelé a lépcsőn. – Épp ebédidőben – mondta derűsen.

– Ha ráér, nekem is jólesne egy ebéd – mondta Agatha. – Valamit el kell mondanunk magának.

– Remélem, nem köptek bele a levesembe holmi amatőr detektívesdivel – mondta Bill.

– Nem, dehogy. Szeretné hallani a mondandónkat vagy sem?

– Ebédelni szeretnék – vigyorgott Bill.

– Abba az étterembe megyünk, ahová James vitt engem a minap – mondta Agatha élénken.

Az étteremben Agatha bifszteket rendelt olajban sült krumplival meg grillezett paradicsommal és zöldborsóval. – Mi lesz a diétájával? – kérdezte James.

– Francba a diétával! – hurrogtá le Agatha. Titkon azt gondolta, semmi szükség tovább szenvednie. Nincs kivel versenyezni, és már nem sző romantikus vágyálmokat James Lacey-ről. Természetesen Agatha is olvasott se vége, se hossza cikkeket női magazinokban arról, hogy az embernek önmagáért kell karcúsodnia, hogy jól érezze magát a bőrében. Nála viszont ez eddig még soha nem működött, és kétséges volt, hogy a jövőben beválna.

Miután kiszolgálták őket, Bill megkérdezte: – Szóval, mit akarnak elmondani?

– A kedvezményezették között vagyok Mary végrendeletében – mondta Agatha.

– Tudok róla – mondta Bill. – Mr. Lacey is kedvezményezett.

– James – javította ki az ezredes. – Igen durván nyilatkozik rólunk a végrendelet.

– Most, hogy belegondolok, Mary biztosan utált minket – mondta Agatha. – És miért végrendelezett ilyen korán? Arra kellett számítania, hogy sokáig fog élni.

– Nem feltétlenül – mondta Bill.

– Miért?

– Nem szeretném, ha belekeverednének.

Agatha kinyújtotta a kezét. – Bill Wong, most azonnal eleszem maga elöl azt a vesés pitét, ha nem magyarázza meg.

– Hagyjuk. Éhes vagyok. Á, a sajtó ügyis ki fogja szagolni. Amikor, még a múltban, Mrs. Fortune férje beadta a válókeresetet, a nő öngyilkosságot kísérelt meg.

– Érzelmi zsarolás – jegyezte meg James. – Feltehetőleg nem akart igazán meghalni.

– Pedig biztosra ment – egy doboz barbiturátra vodkát ivott –, és meg is halt volna, ha nem történik egy kisebb csoda. Egy szomszéd a szemközti ablakból egész nap távcsövön keresztül kukkolta a nőt, bár a rendőrségnek később esküvel állította, hogy madarakat figyelt. A fickó végignézte, ahogy Mrs. Fortune bekapkodja a tablettákat, vodkát iszik rá, aztán megint tablettákat nyel, míg végül ráborult az asztalra, a kukkoló meg hívta a mentőket és a rendőrséget. Mrs. Fortune-t sürgősen kórházba szállították, és kimosták a gyomrát. Később több ízben kezelték depresszióval, legutóbb a New York-i tartózkodása idején. A válás után költözött oda egy lakásba a Washington Square Village-ben.

– A takarítónőm, Doris Simpson volt az egyetlen, aki nem rajongott Maryért, miközben mindenki más látszólag odavolt érte – mondta Agatha. – Valami olyasmit mondott Maryról, hogy „nincs benne melegség. Mintha szerepet játszana”. Maga mit gondol? Miért jött Mary a Cotswoldsba?

– Mert angol – mutatott rá Bill.

– Honnan való?

– Eredetileg Newcastle-ból. A szülei meghaltak. Sokan költöznek ki a Cotswoldsba. Például önök is – mondta Bill.

– Hát nem érti? – erőltette tovább a témát Agatha. – Mary megjátszotta a tökéletes falusi hölgyet, aki süt, kertet ápol, és így tovább. Ha nem hal meg, talán ráunt volna a szerepére, máshová költözik, s ott új álcát ölt.

– Ez csak feltevés – mondta Bill a fejét rázva. – Nekem szilárd tényekre van szükségem. De ha már itt vannak, akár hasznukat is vehetném. Kezdjük azokkal a személyekkel, akiknek tönkretették a kertjét. Mrs. Bloxby? Ki lenne képes rosszindulatra éppen Mrs. Bloxbyval szemben?

Mary, gondolta azonnal Agatha, de nem adhatott hangot a gyanújának anélkül, hogy ki ne adná a lelkészné legbizalmasabb titkait.

Ám ekkor új gondolata támadt. Azt mondta: – James, emlékszik a napra, amikor Eveshambe vitt volna vacsorázni?

– Nagyon jól emlékszem. Aznap kaptam ételmérgezést.

– És előtte Marynél járt!

– Mire akar kilyukadni, Agatha? Nem vacsoráztam Maryvel.

– Valamit azért biztosan evett nála.

– Lássuk csak, azt hiszem, kávé volt meg házi sütemény.

Agatha szeme felcsillant. – Aztán hirtelen megbetegszik, és nem tud engem elvinni vacsorázni. Korábban magam említettem meg Marynek, hogy hová készülünk.

– Na, álljon meg a menet – mondta Bill. – Arra céloz, hogy Mary beletett valamit a süteménybe, hogy James rosszul legyen, és ne tudjon elmenni?

Agatha bólintott.

– Nevetséges – mondta James.

– Mary is evett a süteményből?

James komótosan válaszolt: – Nem. Valami diétát emlegetett. – Mary igazából azt mondta, nincs kedve elhízni, hogy olyan lötytyedt legyen, mint Agatha Raisin.

Bill Wong tekintete egyszerre ravasszá vált. – Ha jól sejtem, maga itt most arra célozgat, hogy Mary Fortune lehetett a kertromboló. Tud valamit, példának okáért Mrs. Bloxbyról, amit nem mond el nekünk, Agatha?

– Nem tudok semmit – dünnyögte Agatha.

A nyomozó mereven nézte őt, majd azt mondta: – Na, jó. Kezdjük önnel, James. Az volt az elképzelésünk, hogy bárki pusztított is a kertekben, azzal a céllal tette, hogy félreállítsa a versenytársakat. De a próba kedvéért maradjunk most Agatha teóriájánál. Vitatkoztak Maryvel, mielőtt magának felgyújtották a kertjét?

– Ami azt illeti, ez röviddel azután történt, hogy megszakítottam vele a viszonyomat.

– Lássuk a többieket. Mr. és Mrs. Boggle?

– Őket felejtse el – mondta Agatha. – Mindenkinek az agyára mennek.

– Rendben. Miss Simms a következő, hajadon anya és a hölgyegylet titkárnöje.

– Őt meg kell kérdezni – mondta Agatha. – Nem az a típus, aki bárkit is idegesítene.

– És Mrs. Mason?

– Szintén – mondta Agatha kedveszegetten. – Meg kell kérdezni.

– Mr. Spott? Megmérgezték a halait. Mármint, ha valami képtelen okból Mary csakugyan kicsinyes bosszúra szomjazott, akkor nem feltétlenül csak növényeket pécézett ki.

– Bernard Spott imádta Maryt – mondta James. – Soha nem mondott volna olyat, amivel felbőszíti.

– Egy helyben veszteglünk – sóhajtott Bill. – Nem hinném, hogy a hipotézise megáll a lábán, Agatha. Tegyük fel, hogy valamelyik bepipult kerttulajdonos akart elégtételt venni Maryn. Melyikükről tudják elképzelni? Mrs. Bloxbyról, Miss Simmsről, önről, James, Mrs. Masonról, a

Boggle házaspárról, esetleg az öreg Spottról?

– Mary valamelyik családtagja tehette, vagy valaki a múltjából – mondta Agatha. – Biztos, hogy a férj egész idő alatt Amerikában volt?

– Biztos.

– Marynek ismernie kellett a gyilkost – szólt hirtelen James.

– Miért?

– Nem voltak betörésre utaló nyomok. Mary ajtót nyitott neki. Megmérgezték. Valaki gyomirtót csempészett az italába. Mit ivott akkor Mary? – szegezte neki a kérdést a nyomozónak.

– Nehéz megmondani, de Mrs. Fortune gyomortartalma alapján, azt hiszem, brandyt. Lórúgásnyi gyomirtó volt benne.

– Az összes boltot ellenőrizték, ahol gyomirtót árulnak?

Bill felmordult. – Van fogalma róla, hány helyen lehet gyomirtót kapni a Cotswoldsban? Rengeteg ilyen hely van. Egyébként igen, mindnek utánanéznünk. – Agatha közben elkérte a pincéernőtől az étlapot, s most azt tanulmányozta. – Ne mondja, hogy még pudingot is rendel, Agatha!

– Pedig azt teszem – mondta Agatha eltökélten. – Csatlakozik valaki? – Mindhárman rendelték a ragacsos, karamellszirupban ázó szivacsból. Miért van az, töprengett Agatha búbanatosan, miután a puding utolsó morzsáját is belapátolta, hogy az ilyen desszertek régen következmények nélkül csúsztak le a torkán, most meg úgy szorítja a szoknyája, akár egy fűző.

– Én Mary lányára teszem a voksom – mondta Agatha a kávé fölött. – Pofonegyszerű: ő örököl, tehát vagy ő tette, vagy a fiúja volt.

– Megölte a saját anyját? – tiltakozott James.

– Alighanem azt a látszatot akarta kelteni, hogy egy örült műve volt – mondta Agatha.

– Mondok valamit – szólt közbe Bill –, ha valóban egy örült tette, talán egyszerűen bekopogott az ajtón.

– Mary meg beengedte, és iszogatótt vele! Nem valószínű – mondta Agatha kategorikusan.

Bill felsóhajtott. – Köszönöm az ebédet. Most vissza kell mennem. Lehet, hogy csakugyan olyasvalaki tette, aki Mary múltjából bukkant fel, és soha nem fogunk rájönni, ki az.

– Jobb lenne elfelejteni az egészet – mondta James, miután Bill már elment.

– Azt hiszem, az emberek hamarosan beszélni fognak – mondta Agatha. – Legyen Mrs. Mason az első, akit meglátogatunk. Ő értelmes asszony. Aztán addig folytatjuk a kérdezősködést, amíg szagot nem fogunk.

HÉT

AZNAP DÉLUTÁN, tea és sütemény mellett Mrs. Mason nappalijában, először úgy festett, nem jutnak messzire. Mrs. Mason halk sópánkodással beszélt „szerencsétlen Maryról”. Agatha és James eközben egyre azon jártatta az agyát, miként lehetne kiszedni Carsely hölgyegyletének elnöknőjéből, hogy mit gondol *valójában* a drága elhunytól.

Végül James volt az, aki megtörte a jeget, ugyanis Mrs. Mason csendes szavai: „minden bizonnyal az ön gyásza a legfájóbb, Mr. Lacey” azonnali önvédelemre készítették. – Sajnálattal közlöm, Mrs. Mason – mondta James, kényelmesen hátradőlt Mrs. Mason egyik pamutbársony borítású karosszékében, és kinyújtózta hosszú lábát –, hogy bár a gyilkosság sokkolt és

elszomorított, nem gyászolok. Nem ismertem Maryt valami jól.

Mrs. Mason szemlátomást meghökkent. – De én azt hittem...

– Viszonyom volt Mary Fortune-nel, amiről úgy látszik, szinte mindenki tudott a faluban. Nemrég szakítottunk. De ennek ellenére, ismétlem, nem ismertem őt túl jól, és kezdem azt hinni, hogy Mary kiváló érzéssel tört borsot mások orra alá.

– Szerintem – vágta rá sietősen Agatha, ahogy eszébe jutottak Mrs. Bloxby szavai – valahogy mindig szégyenbe tudta hozni az embert, ezért aztán senki nem verte nagydobra, amit Mary mondott vagy tett. – James szúrós pillantást küldött felé.

– Hát, így is megfogalmazhatjuk... – Mrs. Mason igazított a szemüvegén, és Agathára bámult. – Azt hittem, én fújom fel a dolgot.

– Miféle dolgot?

– Mary azt mondta, a létező legkedvesebb hangján, hogy elgondolkoztatja, miért nem választás útján töltjük be a hölgyegylet pozícióit. „Mégis mit akar ezzel mondani, Mrs. Fortune?”, kérdeztem. Elmosolyodott, és azt mondta, úgy tudja, hogy már évek óta én vagyok az elnöknő, Miss Simms pedig a titkár. Rámutattam, hogy eddig még senki nem panaszkodott emiatt. „Magának nem is panaszkodnának, drágám”, mondta. „De *pasmognak*”, igen, ezt a szót használta: *pasmognak*. „Miről?” kérdem én, már csipősebben. Erre ő, mézédés hangon: „Nos, páran a hölgyek közül friss húst szeretnének látni a kormányrúdnál.” Kezdtém dühös lenni. „Magát például?”, kérdem ingerülten. Ő meg azt mondja: „Miért is ne? Van valami kifogása?” „Nekem nincs”, feleltem, „de a csoportnak kell döntenie.”

Mrs. Mason szünetet tartott, hogy levegőhöz jusson. Vörös pírullám kúszott fel a nyakán. – Még rendben is lett volna, ha ennyiben hagyja. De hozzátette, hogy a Little Raddington-i hölgyegylet elnöknője nagyon *dekoratív* és meglehetősen *fiatal*. – Mrs. Mason hangja Mary elnyújtott akcentusának gyenge imitációja volt.

– Vásároltam magamnak egy halványkék kardigánt, hozzá illő garbóval – biztosan emlékszik rá, Mrs. Raisin, ön is megdicsérte –, és felvettem az egyik legutóbbi ülésünkre a gyöngysorommal. Mrs. Fortune végignézett rajtam, és kis mosoly ült ki a szájára; akkor azt kívántam, bár ne dobtam volna ki azt a pénzt. Volt neki egy jellegzetes mosolya, amivel mintha azt üzenté volna: „tehetsz bármit, senki nem fog összetéveszteni egy igazi hölgygel”.

– Beszéltem Mrs. Bloxbyval, azt mondta, senki nem panaszkodott, amiért én vagyok az elnöknő. Ellenkezőleg. Csupa dicsérő szót hallott rólam. Azt mondta, ne is gondoljak rá. De én azt mondtam, Mrs. Fortune-ből talán jobb elnöknő válna, mire Mrs. Bloxby azt mondta: „Ó, nem, a legkevésbé sem.” Annyira zabos voltam Mrs. Fortune miatt, hogy mikor összefutottam vele a boltban, aszondom neki, aszondom: „Megkérdeztem Mrs. Bloxbyt, hogy elégedetlenek-e velem a hölgyek, és képzelje csak, egy cseppet sem, sőt!” Akkor magabiztosan rám nézett, és csendesen azt mondta: „Mrs. Bloxbynak aranyból van a szíve”, és persze hogy ettől megint cudarul éreztem magam!

– És mennyi idővel ezután történt a kertje elleni támadás? – kérdezte Agatha izgatottan.

– Várjanak egy percet, utána kell nézнем a naplómban. – Mrs. Mason a furnérozott tálalószekrényhez lépett, és a késtartó mögül bőrkötéses könyvecskét húzott elő. – Lássuk csak. – Átforgatta a lapokat. – Á, itt írok arról, hogy összefutottam vele a boltban. – Továbblapozott. – Három nappal utána történt.

Agatha diadalmas pillantást vetett Jamesre. – De mi köze mindennek a kertekhez? – kérdezte Mrs. Mason.

– Minden nyomot végigkövetünk – mondta Agatha rejtélyesen.

– Szóval megint a detektívet játssza?

– Én nem játszom – csattant fel Agatha. – Ez halálosan komoly.

– Majd rá fognak jönni, hogy valamelyik birminghami huligán tette – mondta Mrs. Mason. – Mifelénk senki nem gyilkolja meg a másikat néhány undok megjegyzés miatt. Még egy süteményt?

– JÖHET A BOGGLE HÁZASPÁR? – javasolta Agatha húzódozva. – Valaki fekete festéket locsolt a rózsáikra.

– Muszáj? – kérdezte James. – Boggle-ékről előbb tudom elképzelni, hogy felbőszítették Maryt, mint fordítva.

– Én se kedvelem Boggle-eket – mondta Agatha -, de érdekes lenne, ha kiderülne, hogy a rózsákat röviddel azután tették tönkre, hogy az öregek valami összetűzésbe keveredtek Maryvel.

– Szerintem rossz helyen kereskedik, Agatha. Mindössze néhány nap telt el az egyes támadások között. Ha jobban szétszórva történtek volna, nagyobb lenne az esély az elkövető leleplezésére, de olyan hirtelen zajlott az egész.

– Azért csak tegyünk egy próbát Boggle-ékkal. Ne hagyjon cserben, James. Szükségem lesz a segítségére.

Mr. és Mrs. Boggle a falu végében laktak, a tanácsi lakótelepen. Amikor megvették a házukat, a Culloden nevet adták neki, nem mintha bármelyiküket is érdekelte volna a híres skót harcmész, de megtetszett nekik a név a helyi kertészetben, ahol háztáblákat is árultak.

Falun az emberek hajlamosak babusgatni az időseket, és a Boggle házaspár a végsőkéig visszaélt mások jóindulatával. Ők aztán nem finomkodtak zsarolással; egyenesen követelték, hogy a falu lakói egész napos kalandozásra és városi kiruccanásokra vigyék őket.

– Ne feledje – intette Agatha az ezredest –, ha kirándulni akarnak, mindkettőnk kocsija szervizben van. Inkább hazudjunk a képükbe, különben elvitetik magukat Bathba, Bristolba, vagy a nyavalya tudja, hová. Egyszer elvittem őket Bathba, rémálom volt az a nap.

– Szerintem csak az időnket fecsérelijük – feszengett James.

– Én se állhatom őket – mondta Agatha de a gorombaságuk ellenére mindenki másnál hasznosabbnak bizonyulhatnak.

James megnyomta a csengőt, amelyből fürge trombitataktusok szálltak fel. Furcsa neszezés jött odabentről, mint amikor elaggott állatok motoznak az odújukban.

Egy örökkévalóság elteltével hallani lehetett, ahogy reteszeket húznak el és zárat nyitnak ki, aztán résnyire nyílt az ajtó, és Mrs. Boggle lesett ki rájuk az ajtólánc fölött.

– Csak maga? – mondta. – Mit akar?

– Mary Fortune-ről szeretnék beszélni önökkel – mondta Agatha.

Mrs. Boggle vén szeme komiszan villogott. – Kérdje inkább az ezredest – mondta. – Ő mindenkinél közelebrül ismerte azt a nőt.

– Beenged? – kérdezte Agatha türelmesen.

– Megy a sorozat. Várniuk kell, míg véget ér.

A lánc leesett, az ajtó kitárult, és Agatha meg az ezredes követte a zömök asszonyságot egy ósdi nappaliba, ahol televízió harsogott a sarokból. Mrs. Boggle gyapjúkardigánt és nyomott mintás kötényt viselt többretegnyi öltözete fölött. A férje, öreg ingben, szvetterben és kardigánban, vaskos nadrágban, éberen követte az ausztrál szappanopera eseményeit. A szobában öregségsszag terjengett, különös szag, nem is annyira a mosdatlanságé, mint inkább a romlásé.

Agatha és James türelmesen várt, amíg a sorozat elhőmpölygött a szirupos befejezésig. Azoknak a bosszantó epizódoknak az egyike volt, amikor egy hön szeretett karakter meghal, és premier plánban mutatják a könnyáztatta ausztrál arcokat, egyiket a másik után. Miért olyan törpék ezek a nők mind?, tűnődött Agatha. Hol vannak a Bondi Beach istennői? Lehet, hogy Ausztráliában csak alulméretezett nők választják a színészi pályát?

Amikor a sorozat nagy sokára befejeződött, Mrs. Boggle kelletlenül kikapcsolta a készüléket. – Na? – szúrta oda Agathának.

– Mi volt a véleménye Mrs. Fortune-ról? – kérdezte Agatha.

– Ringyó!

Agatha elfojtott egy sóhajt. – Arra gondoltam, hogy bosszantotta-e magukat valamiért?

– Kurva! – dűnnyögte Mr. Boggle.

– Esetleg elmondhatnák, mi történt. – James hangja türelmesen csendült.

– Az a nő aszonta Mrs. Bloxbynak, hogy segíteni akar a közösségi ügyekben... maguk meg ne várjanak tőlem teát, kávét. Nem szórom el magukra a pénzem.

Agatha ezt elengedte a füle mellett. – Folytassa – mondta. – Tehát Mary felajánlotta Mrs. Bloxbynak a segítségét?

– Egen, az meg aszonta a Mrs. Fortune-nek, hogy vigyen el minket kocsikázni. Idegyűtt a kimázolt némbér, de hiába kenceficélte magát, láccott rajt’ a kor.

– Montam neki, hogy Bristolba akarunk menni, megnézni a hajókat. Nem így vót, Boggle?

– De így vót – mondta Mr. Boggle morózusan.

– A némbér meg aszongya, az túl messze van. Mennyünk inkább Eveshambe.

– Aszondom neki, ugye, Boggle?, aszondom, kötelessége segíteni az öregeket. Mer’ nincs ám mindenkinek annyi pénze, hogy hatalmas kocsikkal furikázzon. Egen, meg azt is megmontam neki, hogy botrányosan viselkedik Mr. Lacey-vel. Az én időmben férjhez mentünk, mondom neki. Mer’ én aztán nem válogatom meg a szavaimat, ugye, Boggle?

– Ugye – mondta Mr. Boggle, az üres képernyőt bámulva.

– Mire Mary azt felelte...? – sürgette Agatha a vénasszonyt.

– Volt pofája aszondani, hogy az öregek otthonában lenne a helyünk, meg hogy szívjuk az emberek vérit. Mos’ mongya meg! Hallottak már ilyet? Elkűttem a bűdös némbert a rossebbe.

– Van valami elképzelésük arról, hogy ki tehetett kárt a rózsáikban? – kérdezte James.

– Percig se kételkedtünk – mondta Mrs. Boggle. – Ő csinálta, a Mary Fortune. Gonoszságbul. Merhogya tulta, hogy mienk lesz az első díj a rózsákér’.

– De aztán nem nyertek semmit – mondta Agatha.

– Mer’ nem maradt már semmink, ami vetekedne a rózsákkal – szólt közbe váratlan hevességgel Mr. Boggle. Lehajolt, és bekapcsolt egy jókora elektromos kandallót, mire perzselő forróság áradt az amúgy is meleg szobába. Odakint szikrázóan sütött a nap a felhőtlen égen. A túlfűtött szoba levegője fojtogatta az embert. Vaskos fehér szúnyogháló feszült az ablakokra, és a függönyök – ezek mintha vörös nemezből lettek volna – a fény utolsó csíráját is kizárták. A fullasztó lég hosszú évek házastársi gyűlölségének mérgében ázott.

– A gonoszok elvesznek, mint egy gazdag lombú vadfa – idézte Mrs. Boggle helytelenül, ám annál vérmesebben a Bibliát.

– Ezek szerint örül Mrs. Fortune halálának? – kérdezte Agatha.

– Naná. Csak aztat kapta, amit megérdemelt. Sértegetni szegény, nyomorult időseket! Azóta se tuttunk elmenni Bristolba. Mink...

– Jóságos ég! Már ennyi az idő? – pattant fel Agatha. – Jöjjön, James. Köszönjük, hogy időt szakítottak ránk, Mrs. Boggle.

Látván, hogy a préda menekülni készül, Mrs. Boggle is felemelkedett, de mire befejezte a mozdulatot, Agatha és az ezredes már elszöktek.

– Huh – lélegzett fel Agatha. – Hát nem lenne mókás, ha kiderülne, hogy ők tették? A lelkem mélyén folyton attól félek, hogy valami aranyos ember a gyilkos, akit Mary átmenetileg az örületbe kergetett. De ki tudná sajnálni Boggle-éket?

– Mrs. Raisin! – rikoltott utánuk Mrs. Boggle a Culloden-házból. – Gyűjön vissza! Boggle elvesztette az eszméletit.

James már éppen rálépett volna a kerti ösvényre, de Agatha megfogta a karját. – Szaladunk orvosért! – kiabálta vissza, és elinalt az utcán, James a nyomában.

– Tényleg orvosért megyünk? – kérdezte az ezredes, amikor végre beérte Agathát.

– Időpocsékolás lenne. A vénasszony csak vissza akart csalogatni minket, hogy kierőszakolja belőlünk a bristoli utazást. Azért otthonról majd felhívom az orvost; biztos, ami biztos. Igen, tudom, hogy náluk is van telefon, de a vénember még képes és elpatkol, csak hogy bosszantson minket. Jöjjön, kávézzon meg velem, míg telefonálok, aztán felkeressük Miss Simmst.

Noha az ezredes elfogadta a meghívást, a frissen meglelt szabadságban lubickoló Agathának rá kellett döbennie, hogy őt bizony az se keserítette volna el, ha James visszautasítja.

Agatha feltelefonálta a falu új orvosát, egy nőt, bizonyos dr. Sturretet, és beszámolt Mr. Boggle „elalásáról”. Aztán kávé főzött magának és Jamesnek.

– Kezdem azt hinni, hogy nincs olyan ember ebben a faluban, akinél Mary ne húzta volna ki a gyufát – mondta Agatha.

– Én meg ettől az egésztől egyre ostobábbnak érzem magam – nézett rá James elanyátlanodva.

– Ne vádolja magát – mondta Agatha. – Gondoljon Maryre könnyű trófeaként.

– Nem szokásom trófeának tekinteni a nőket – morogta James. – Beszélhetnénk másról? Torkig vagyok a témával.

– Rendben – mondta Agatha kelleetlenül, ugyanis még mindig maradt benne annyi az ezredes iránti régi rajongásából, hogy élvezze, ha sarat dobálhat Mary Fortune-re. – Amint végzett a kávéval, meglátogatjuk Miss Simmst.

– Ne Mrs. Bloxbyhoz menjünk előbb?

– Miért pont hozzá?

– A lelkész nejeként Mrs. Bloxby biztosan sok pletykát hall. A falubeli asszonyok nyilván sokkal szabadabban beszélnek vele, mint bárki mással.

– Talán, majd Miss Simms után, ha lesz rá időnk – rimánkodott Agatha.

– Tudja mit, Agatha, az a sejtésem, hogy Mrs. Bloxby mondott magának valamit, amit nem akar nekem elárulni.

– Mrs. Bloxby bizalmasan közölt velem valamit, James. Semmi köze a gyilkossághoz. De nem mondhatom el.

– Világos. Akkor maradjunk Miss Simmsnél. Nem dolgozik ő ilyenkor?

– Már nem. Otthon van, és vigyáz a gyerekekre. Az új hódolója igen gáláns.

– Hihetetlen – mondta James –, hogy Carsely hölgyei nem csupán megtűrnek maguk között egy leányanyát, de kinevezik a hölgyegylet titkárnőjének.

– A falusi népek mindig megtűrtek egy-két leányanyát, már azelőtt is, hogy ez divatba jött volna – mondta Agatha. – Na, menjünk.

Miss Simms túsarkúban nyitott ajtót; télen-nyáron abban járt. – De örülök! – mondta, amikor megpillantotta őket. – Fáradjanak a társalgóba, és helyezték kényelembe magukat. Egy kis gint? Sok jéggel és tonikkal?

– Pazar lesz – mondta Agatha, aki Boggle-ék után igazi adománynak érezte a látogatásukat Miss Simmsnél. A húszas évei végén járó Miss Simms sápadt volt és vérszegény kinézetű. Az arca hosszúkás és fehér, a haja hosszú, szeszinű. Kurta, szűk dzsörzészoknyát viselt olcsó, fodros blúzzal, amely alól áttetszett a fekete melltartója. Mrs. Bloxby korábban azt mondta Agathának Miss Simmsről, hogy hozzáértő és hangyaszorgalmú titkárnő, aki az önkéntes

munkákból is jócskán kiveszi a részét. Agatha roppant kedves teremtésnek találta. Pillanatokra a legújabb udvarlóját is látta már – a tagbaszakadt, pirospozsgás úriember esténként jött Miss Simmsért az autóján.

– Csak nem a gyilkossági ügyben nyomoznak? – kérdezte Miss Simms, miután kitöltötte az italokat. Cseppet sem feszélyezte, hogy felcsúszott a szoknyája, ahogy leült, ami láttatni engedte francia bugyija fodros szegélyét.

– Mindössze felteszünk pár kérdést – mondta Agatha öntudatosan.

– Mit akarhatnak kérdezni tőlem?

– Úgy gondoltuk, ha többet tudnánk Maryről, talán ki tudnánk deríteni, miért ölték meg, és ha ki tudjuk deríteni a miértet, talán azt is ki tudjuk deríteni, ki tette.

– Ismerős ez a szöveg – mondta Miss Simms. – Nem a *Morse felügyelő*ből van? Lássuk csak. Mary... természetesen nem kedveltem őt. Sajnálom, Mr. Lacey.

– Nem érdekes – mondta borúsán az ezredes. – Kezdem azt hinni, hogy egyáltalán nem ismertem Maryt, bár ezt senki nem akarja elhinni nekem.

– Én elhiszem – mondta Miss Simms. – Volt egyszer egy udvarlóm még Pershore-ban. Eltöltöttünk együtt néhány kellemes estét, aztán a rendőrség keresett fel, és közölték, hogy a barátom a cég pénzével együtt eltűnt. A Padgetnek dolgozott, papírban utaztak. Sokkolt a dolog, de alig tudtam valamit arról az emberről. Elmondtam a rendőröknek, hogy öblös a nevetése, és zokniban alszik, de ők ezzel nem tudtak mit kezdeni.

– Na és Mary? – kérdezte Agatha. – Én azt hittem, maga mindenkit kedvel.

– Általában igen. De az a nő feldühített. Magának akarta a hölgyegylet elnöki székét. Kerek perccel megmondtam neki, hogy mindannyian elégedettek vagyunk Mrs. Masonnel, de ha ő kételkedik ebben, kérjen szavazást. Csúf dolgokat mondott Mrs. Masonról, én meg megmondtam neki a véleményem. Előtte senki ne kritizálja a barátaimat. – Miss Simms szünetet tartott, és madárkásan kortyolt az italából. – Erre nekem támadt.

– Mit mondott magának?

Miss Simms elvörösödött. – Erről inkább nem beszélnek.

– Szóval valami bántót. – Agatha együtt érzően nézett Miss Simmsre. – Nem maga az egyetlen.

Miss Simms meglepődve nézett rá. – Nem? De hisz a többiek mind agyondicsérték őt.

– Mert senki se akarta megvallani azokat a dolgokat, amiket Mary mondott nekik – mondta Agatha. – Nekünk bátran elmesélheti.

– 'gen. Mary azt mondta, hogy a hozzám hasonló férjezetlen anyák csak élösködnek az államon, és le kéne löni őket. Azt mondta, ha megszerzi a hölgyegylet elnöki székét, első dolga lesz, hogy keres egy tisztességes titkárnőt. Mondtam neki, hogy én semmit se kapok az államtól. „Az mindegy”, mondta. „A férfiak fizetnek maga helyett, és ez ugyanaz, mint ha prostituált lenne.” Mondtam neki, hogy nem mindenki dúskál a pénzben, ő meg ingyen csinálja... Elnézést, Mr. Lacey. Végül is elzavartam, hát így történt. És képzeljék csak, amikor legközelebb találkoztunk, Mary annyira kedves volt velem, már kezdtem azt hinni, hogy csak álmodtam az egészet.

– Ez borzasztó – háborodott fel James. – Fogalmam se volt, hogy Mary ennyire aljas.

– Ilyenek a nők – mondta Miss Simms jókedvűen. – Mindig a legszebb arcunkat mutatjuk a pasasoknak. Van valami ötletük, hogy ki áshatta azt a nagy lyukat a kertemben?

– Nincs – mondta Agatha. – És minél többet gondolkozom a kertek elleni támadásokon, annál kevésbé értem a dolgot. Nagy merészség kellett hozzá, nagy adag rosszindulattal vegyítve. Ugye, az előkertjében van a lyuk? Bárki megláthatta volna az elkövetőt.

– Fred Griggs kikérdezte a szomszédokat, még az út túloldalán lakókat is, és senki nem

vett észre semmit – mondta Miss Simms. – Na persze, néhanapján kora hajnalban jövök haza az udvarlómmal, és olyankor egy teremtett lelket se látni.

– És a gyerekei? – Miss Simmsnek egy négyéves fia meg egy kétéves kislánya volt.

– Mrs. Johns szokott vigyázni rájuk a szomszédból – magyarázta Miss Simms.

– És ő se látott semmit?

– Semmit a világon. Az udvarlóm eredetileg északról származik, és azt mondja, olyan nehéz erre mifelénk a levegő, hogy úgy alszik tőle az ember, akár a bunda.

Agathának be kellett látnia, hogy ebben van igazság. Valahányszor rövidebb-hosszabb távoliét után visszatért Carselybe, alig bírta nyitva tartani a szemét.

– Hiányoltam magát a hölgyegylet legutóbbi találkozásjáról – mondta Miss Simms.

– El voltam foglalva – motyogta Agatha. Igazság szerint azért maradt el a találkozóról, mert tudta, hogy Mrs. Bloxby fel fog kérni egy önkéntest Boggle-ék egész napos furikáztatására, és tartott tőle, hogy a lelkészné, az a jótét lélek, valamiképpen kikényszerítené belőle, hogy ajánlkozzon a rettenetes feladatra.

– Ma este újból összeülünk – mondta Miss Simms.

– Ott leszek. – Agatha felállt. – Azt hiszem, ideje indulnunk. Van még kérdése, James?

Az ezredes megrázta a fejét. – Azt hiszem, eleget hallottam.

Odakint James így szólt: – Akkor hát nem tart velem a Vörös Oroszlánba?

– Ott találkozunk a hölgyek gyűlése után. Mi lenne, ha Mr. Spott felkeresésével zárnánk a napot?

– Rendben. De az egy Maryról szóló dicshimnusz lesz.

Mr. Spott háza zsúpfedeles volt, akárcsak Agatháé. A külső farészeket – az ablakkereteket, a bejárati ajtót és a kerítést – élénk kék színűre festették. Túl harsány lett az összkép, mint egy gyermekkéz firkálta krétarajz. A házhoz kis kert tartozott az utcarészen.

– A tó biztosan hátul van – mondta Agatha, miközben James becsengetett.

Bernard Spott rögtön ajtót nyitott. Ingujjban és kertész nadrágban volt, csekélyke haja viszont olyan pedantériával fedte be kopasz feje búbját, mint még soha.

– Kerüljenek beljebb – invitálta őket.

Kövétek Mr. Spottot egy alacsony mennyezetű, kellemes, gerendás nappaliba, melyben antik bútorok álltak.

– Próbáljuk a magunk amatőr módján kideríteni, mi történt Mary Fortune-nel – mondta James kedélyesen. – Bármily különösen hangzik, Agatha meg én úgy érezzük, nem ismertük őt igazán, és felmerült bennünk, hogy ön talán nagyobb betekintéssel rendelkezik.

– Szörnyűséges gyilkosság – mondta Bernard –, igazán szörnyűséges. Ilyen barbár módját választani annyi szépség és életerő kioltásának! – Zsebkendőjét vett elő, és trombitálva kifújta méreteres orrát. – Rágondolni is iszonyú.

– Ön milyennek találta Maryt? – kérdezte Agatha. – Úgy értem, mint a kertbarátok társaságának elnöke, bizonyára igen jól ismerte őt.

– Így igaz, nagyon jó barátok voltunk – mondta Bernard. – Mary nem csupán elsőrangú kertész volt, de rendszeresen hozott nekem a süteményeiből.

– Mi úgy találtuk – mondta Agatha –, bár mindketten épp az ellenkezőjét hittük, hogy Mary nem is volt olyan népszerű.

– Ezt meglepve hallom.

– Könnyen fel tudta dühíteni az embereket. Ön is tapasztalta ezt?

– Én nem. – Mr. Spott zavartnak tűnt. – Velem mindig kedves volt.

– Térjünk át egy másik témára – mondta James. – Van valami elképzelése róla, hogy ki mérgezte meg az aranyhalait?

– Nincs, és rendőri erőink, hogy úgy mondjam, nem jeleskednek. Írtam is a rendőrfőnöknek, hogy panaszt tegyek Fred Griggs ellen.

– Ez nem volt szép magától – hördült fel James. – Fred jó ember.

– Bah! Frednek fikarcnyi tapasztalata sincs bűnügyekben. Az eddig történt gyilkosságokat is a nyomozóhivatal oldotta meg.

– Vagy még inkább a mi Agathánk – javította ki James. – Mellesleg a nyomozóhivatal már vizsgálja egy ideje a kert rombolásokat, és semmire se jutottak, úgyszólván igazságtalanság Fredet hibáztatni.

– Fred ismeri a falunkbelieket. Már fel kellett volna mutatnia valami eredményt – nyakaskodott Bernard.

– Akkor tehát – mondta Agatha gyámoltalanul – semmi ötlete, hogy ki mérgezhette meg a halait, vagy hogy ki akarhatta megölni Maryt?

– Semmi, és ha adhatok maguknak egy tanácsot, hagyják a dolgot a rendőrségre.

– Hiszen épp maga mondta az imént, hogy a rendőrség nem jól végzi a munkáját!

Mr. Spott felállt, jelezvén, hogy a távozásukat kívánja. – Nem bánom, ha a rendőrség kihallgat – mondta. – Azt a brit állampolgárság egyik kellemetlen velejárójának tekintem. Az önök esetében viszont ugyanez otromba kíváncsiságnak tűnik.

Erre nemigen lehetett mit felelni.

Ahogy elballagtak a háztól, Agatha azt mondta: – Kiderítem, amit lehet, aztán találkozunk a Vörös Oroszlánban.

Ahogy befordultak az Orgonás-dűlőre, Agatha felkiáltott: – Beth várakozik az ajtaja előtt, ezredes.

Odasiettek a lányhoz. Amikor megpillantotta őket, Beth felmutatott néhány könyvet. – Csak eszembe jutott, mintha anyám említette volna, hogy magát érdeklik a napóleoni háborúk, Mr. Lacey, és arra gondoltam, talán érdekelnék ezek a könyvek.

– Nagyon kedves. – James lepillantott a címekre. – Naplók! Hol szerezte ezeket?

– Az egyetemen kölcsönöztem ki őket. Történész-hallgató vagyok. – Beth váratlanul elmosolyodott, és az a mosoly majdhogynem széppé varázsolta az arcát.

– Jöjjön be – mondta James. – Iszunk egy kávé.

– Az jólesne – mondta Beth –, úgyis szeretnék önnel négy szemközt beszélni. – Agathára nézett.

– Viszlát később, James – mondta Agatha, és a kíváncsiságtól gyötörve lassan átsétált a saját házához.

Éppen megetette a macskákat, amikor csöngettek. Agatha arra számított, hogy James jött beszámolni Beth látogatásáról, de Bill Wong állt a küszöbön.

– Ó – mondta Agatha, árnyalatnyi csalódottsággal a hangjában. Emlékeztette magát, hogy már megszabadult a James iránti érzelmi kötődésektől, és beinvitálta Billt.

– Mrs. Bloxbyról szeretnék beszélni önnel – mondta Bill.

– Miért nem Mrs. Bloxbyval beszél Mrs. Bloxbyról?

– Ne terelje el a figyelmemet, Agatha! Látom, hogy mondott magának valamit.

Agatha egy hosszú pillanatig farkasszemet nézett a nyomozóval, miközben eszébe jutott valami, amit Mrs. Bloxby mondott, nem Mary becsmérlő megjegyzéseiről, és nem is a kertészeti kiállításról; valami, amit már el kellett volna mondania Billnek.

– Most jut eszembe – mondta Agatha.

– Nem hinném, de ki vele.

– Mary meggyónt Mr. Bloxbynak, a lelkésznek.

– Ez már döfi. Akkor komolyan aggaszthatta valami. Hiszen ha jól tudom, a lelkész nem

szokott gyóntatni.

– Nem, de mindig meghallgatja a bajba jutottakat.

– Megyek, és megkérdezem tőle. Vajon mit akarhatott meggyónni Mrs. Fortune?

Nem gyónni akart, hanem kikezdeni a lelkéssel, gondolta Agatha, de más is lehet még a háttérben.

Bill elment, és Agatha könnyű vacsorát készített magának. Azon tűnődött, vajon mi lehet most Beth-szel meg az ezredessel, és minél többet tűnődött, annál jobban aggódott. Mi ez a pálfordulás Bethnél, aki először rémesen undok volt, most meg könyvekkel kedveskedik az anyja volt szeretőjének?

NYOLC

BILL WONG ELHAJTOTT A PARÓKIÁRA. Nem érezte úgy, hogy egy római katolikus paphoz készül. Mary gyónása bizonyosan nem hivatalos gyónás volt, a lelkész pedig nem az anglikán egyháznak a katolikushoz legközelebb eső szárnyának a papja.

A nyomozót Mrs. Bloxby fogadta. – Azt hittem, Mrs. Raisin elválaszthatatlan öntől – mondta, miközben bekísérte. – Mit tehetek magáért?

Bill megállt a parókia árnyékos előszobájában. – Valójában a férjéhez jöttem.

– Alf a templomban van.

– Mit csinál?

Mrs. Bloxby meglepettnek tűnt. – Gondolom, imádkozik. Menjen át nyugodtan. Alf sose nyújtja hosszúra.

Bill kísértelt a lelkészlakból, és keresztülvágott a temetőn a szomszédban álló templomhoz. Hatalmas fehér felhők úsztak lassan a tág nyári égen. Nyaranta, ha szép volt az idő, az égbolt mintha tágasabbá vált volna a Cotswolds felett, amitől a horizont a végtelenbe nyúlt. Öreg sírkövek hajlottak a temetőkert simára nyírt füve fölé, a felvéselt nevek már réges-rég elkoptak.

A nyomozó az oldalsó kapuhoz ment, finoman belökte, és besétált az ódon templom melegébe. Az épület angolszász alapjai fölé erőteljes normann boltozat borult. Egyszerű templom volt dísztelen fapadokkal, az ablakokban közönséges üveggel, az ólomüveget még Cromwell seregei törték ki. A belépőt a jótékonyág és a nyugalom érzete szállta meg.

A lelkész az első padban térdepelt az oltár előtt. Vajon miért imádkozik?, töprengett Bill. Azért, hogy elfogják a gyilkost, vagy csupán azért, hogy a falu visszaszenderedjen megszokott nyugalomába?

Mintha érezné a másik jelenlétét a háta mögött, a lelkész felkelt és megfordult.

– Mr. Wong, ugyebár? – mondta, és megindult felé a padsorok között. – Segíthetek?

Tudós arca szelíd volt és megnyerő.

– Talán beszéljünk inkább odakint – javasolta Bill, mert az a homályos érzése támadt, hogy egy csúf gyilkosságot nem illik templomban megvitatni.

– Hogyne, rendben. – Kiballagtak, és leültek egy mohával borított sírkőre; talán úgy érezték, olyasvalakinek a nyughelye, aki századokkal korábban feltehetően tisztességes módon, az ágyában hunyt el, alkalmasabb színhely, hogy a lényegre térjenek. – Felteszem, a gyilkosságról óhajt kikérdezni – mondta a lelkész.

– Úgy értesültem, hogy Mrs. Fortune meggyónt önnek.

Bill idegesen várta a cáfolatot, vagy a felháborodást, hogy mégis miképpen jutott a fülébe ez a pletyka. Alf Bloxby azonban épp elég ideje élt már vidéki falvakban, hogy tudja: magánélet mint olyan nem nagyon létezik.

– Igen – mondta egyszerűen.
– A körülményekre való tekintettel muszáj megkérdeznem, mit mondott Mrs. Fortune.
– Világos. Ha valóban gyónásról lett volna szó, talán megtagadnám a választ, de a dolog roppant egyszerű. Mrs. Fortune-t az érdekelte, hogy képes-e elcsábítani egy papot.

– Úgy érti, hogy...
– Pontosan. Hogy is szokták mondani manapság? Rám nyomult.
– Biztos ebben?
– E szempontból nem hiszem, hogy hiú ember volnék. A dolgozómban voltunk. Mrs. Fortune az ölembe ült, átölelte a nyakam, és megpróbált megcsókolni.

– Ön hogy reagált? – kérdezte Bill felcsigázva.
– Ha jól emlékszem, azt mondtam: „Mrs. Fortune, az ön súlya rácáfol az alakjára. Maga igazából egy nehéz nő, görcsöt kap a lábam a terhe alatt.” Erre felállt, és leült velem szemben. Megmondtam neki, hogy igen sok a teendőm, ezért legyen szíves közölni látogatása célját. Azt mondta, bűnt követett el. Megkérdeztem, mifélett. Azt mondta, viszonyt folytatott Mr. Lacey-vel. Ezt most csak azért mondom el önnek, mert a viszony köztudott volt a faluban.

– Rám utaltam, hogy Mr. Lacey agglegény, ő pedig elvált asszony, így nem az én dolgom, hogy mit művelnek. Bátorkodtam oldani a hangulatot, és felvettem, hogy túl sok régi hollywoodi filmet látott. Azokban mondja mindig a hősnő: „Bűnös vagyok, atyám”.

– Mrs. Fortune ekkor egy kissé zűrzavarosan kezdett beszélni, annyit azonban sikerült kihámoznom, hogy azt szeretné, ha beszélne James Lacey-vel, és rábírnám, hogy vegye őt feleségül. Mrs. Fortune alighanem meglehetősen naiv és idejétmúlt nézeteket szedett magára az Államokban az angol vidéki életről. Megmondtam neki: egyedül Mr. Lacey-n múlik, hogy elveszi őt vagy sem.

– Mrs. Fortune rendkívül ellentmondásos személyiség volt. Kívülről szellemes, két lábbal a földön járó nő benyomását keltette. Miután beszéltem vele, arra a következtetésre jutottam, hogy nagyon is ostoba, kissé egyszerű, és alkalmasint mentálisan labilis. Azt hiszem, az „egyszerű” túl régimódi szó. Nem az alacsony származására célok, inkább arra, hogy volt benne valami közönséges.

– De el tudná képzelni róla – kérdezte Bill, miközben hátrabiccentett fejjel figyelte egy galambcsapat röptét a temető felett –, hogy belehajszol valakit, aki mindaddig teljesen normális emberként volt ismert, egy brutális és megdöbbentő gyilkosság elkövetésébe?

– Igen, azt hiszem, képes lehetett rá.
– Csak nem azt akarja mondani, atyám, hogy Mrs. Fortune gyilkos gondolatokat ébresztett önben?

– Nem, de nagyon zavarba tudott hozni. Amit az imént mondtam, pusztán spekuláció. A feleségem nem beszél Mrs. Fortune-ról, mégis tudom, hogy nem kedvelte őt, márpedig a nejemnél ez nagy ritkaság.

– Tehát leszámítva, hogy Mrs. Fortune kikezdett magával, majd pedig azt akarta, hogy érzelmi zsarolás útján vegye rá Lacey-t a házasságra, nem volt meggyónni valója? Nem őrizgetett sötétebb titkokat?

– Nem. Elmondanám, ha bármi lényegeset felfedett volna. Mindenki valami elmebetegre gyanakszik, aki Birminghamból jött át, hogy kirabolja Mrs. Fortune-t, de nekem szilárd meggyőződés, hogy a faluból tette valaki.

Bill elmosolyodott. – A jó Mrs. Raisin bizonyára mindent el fog követni, hogy leleplezze

a tettest.

– Az egyszer biztos – mondta szárazon a lelkész. – Hallatlanul bosszantó nőszemély, de nyilván vannak jó tulajdonságai, mert a feleségem rajongásig szereti.

– Ó, Agathának rengeteg jó tulajdonsága van. – Bill felállt, és kíváncsian lepillantott a lelkészre, azon tűnődve, vajon tényleg olyan jámbor és szelíd-e, mint amilyennek első látásra tűnik.

– Ha bármit hallana, amiről úgy gondolja, hogy kapcsolódhat az ügyhöz, kérem, tudassa velem, Mr. Bloxby. – A pap is felemelkedett.

– Hogyne – nézett rá az órájára. – Teaidó van. A nejem pompás teát készít. Esetleg volna kedve csatlakozni?

Ezt olyan kényszeredett udvariassággal mondta, hogy Bill nem élt a lehetőséggel.

A lelkész bólintott, és elbaktatott a parókia felé. Ez az ember vasból van, gondolta Bill, akárcsak a felesége, mindketten jósággal vétezik fel magukat a Mary Fortune félek ellen.

AGATHA ÚGY FOGLALT HELYET aznap este a parókián, hogy arra gondolt, bár ne is jött volna el. A társalgás a publikum számára nyitott kertekről folyt. A falubeliek némelyike természetesen teát is kínál, így több pénzt gyűjthet emberbaráti alapon. Agatha is eljátszozott a gondolattal, aztán mégis elvetette. A kertekbe fejenként húsz pennyért lehetett belépni. Agatha még nem is gondolta át, hogy mennyit kérjen, és elkedvetlenedett, hogy az általa végbevitt nagy átverés ily csekélyke jutalmat hoz majd. Teljesen kiment a fejéből a küldetése, hogy kipuhatojja, mit gondolnak az emberek Mary Fortune-ről; mélabúba süppedt. Egy buta, gyerekes trükk hat hónapnyi rabszolgamunkájába fog kerülni Pedmanéknél Londonban.

Mire átsétált a Vörös Oroszlánba, már csaknem meggyőzte magát, hogy jót fog tenni neki a londoni kényszermunka. Már nem örült annak, hogy láthatja Jamest. Minél többet tudott meg Maryról, James annál kisebb lett a szemében, mégpedig azért, mert az ezredes viszonyt kezdett a nővel. Ezen a csendes nyárestén a falu ismeretlennek, mi több, fenyegetőnek tűnt. Agathát megint hatalmába kerítette a régi érzés, hogy kívül rekedt a világon. Mit tud ő egyáltalán ezeknek a falusiaknak a gondolatairól, az életükről? Ha olyasvalaki a gyilkos, akit mindnyájan ismernek és becsülnek, még az is lehet, hogy összeszövetkeznek az illető védelmére.

Agatha meglepődött volna, ha tudja, hogy James gondolatai hasonló vágányon zakatolnak. Az ezredes elhagyatva ácsorgott a söntésnél, körülvéve, mint mindig, a helyiek nesze semmi, fogd meg jól szívélyességével, azzal a jellegzetes vidéki mázzal, ami mögött soha nincs semmi.

Fellélegezve pillantotta meg a belépő Agathát. Volt valami vigasztaló és őszinte a nő harciasságában. Amikor Agatha csatlakozott hozzá, James gin-tonikot rendelt neki, és azt javasolta, hogy a sarokasztalok egyikéhez telepedjenek az italukkal. Agatha azelőtt borzasztóan hálás lett volna Jamesnek, hogy a helyiekénél többre értékeli az ő társaságát, de most képtelen volt leküzdeni a nyomasztóan rátelepedő levertséget.

– Na, mi volt Bethszel? – kérdezte.

– Roppant intelligens, elbűvölő lány. És nagyon segítőkész, hogy elhozta nekem azokat a történelmi naplókat.

– A fiúja merre van?

– Átment pár napra Oxfordba a barátaihoz.

– Mondott valamit Beth az anyjáról?

– Csak annyit, hogy soha nem jöttek ki valami jól, és hogy Maryt hibáztatja a válásért. Meghívtam holnap ebédre, arra gondolva, hogy ha jobban megismerem Betht, talán többet is kideríthetek az anyjáról. Tartson velünk, ha van kedve.

Agatha, aki mindeddig abban a szent meggyőződésben élt, hogy egy fikarcnyit sem érdekli már az ezredes, egyszerre haragra gyúlt. – Ne legyen ilyen átkozottul naiv, James – pattant fel, sarkon fordult, és kísértelt a kocsmából. James ülve maradt, nézte, ahogy Agatha elmegy, s közben azon tűnődött, mégis mit mondott, amivel feldühítette.

AGATHA SZÁMÁRA ólomlábakon vánszorgott a másnap. Nem maradt senki, akit meglátogathatott volna, hogy kifaggassa Mary Fortune-ről. Előző nap egy pillanatra látta a faluban Bill Wongot; remélte, hogy a nyomozó felkeresi, és friss ötletekkel szolgál neki.

Hajdani főzési szokásaihoz visszatérve készített magának ebédre egy csomag mikrózott curryt, leöblítette egy pohár sörrel, a desszert két szál cigaretta meg egy csésze erős feketekávé volt. Lelki szemeivel látta Jamest és Betht, amint meghitten összebújnak valami kocsmában vagy étteremben, kora tizenkilencedik századi történelemtől diskurálnak, és jobban megismerik egymást. A lány kibírhatatlan, de hát Jamest már Mary Fortune is bepalizta, ezért aztán nagyon is lehetséges, hogy a lánya ugyanúgy elbolondítja.

Miután félórán át azzal szórakoztatta magát, hogy a kertben játszott a macskákkal, megszólalt a csengő. Agatha az órára pillantott. Még csak kettő. Mindazonáltal James, kis szerencséjével, talán rövidre zárta az ebédet.

De John Derry, Beth fiúja állt a lépcsőn.

– Ó, fáradjon be – mondta Agatha lekonyulva. – Mit tehetek magáért? – A fiú követte a nappaliba, ahol az egyik karosszékbe dobta magát. Szakadt farmert viselt Martens bakancssal. A megjelenésében volt valami nehéz és fenyegető.

– Azt hittem, elutazott néhány napra – mondta Agatha.

– Nyilván a barátja, Lacey is így hitte – mondta John.

– Mit akar ezzel?

– Összefutottam a postán egy rossz szagú öreglánnyal, aki valami olyasmit mondott, hogy mi, jövevények szégyentelenekek vagyunk, meg hogy Lacey az anyát már megkefélté, és most a lányát is meghúzza.

– Nem tudom elhinni – mondta Agatha, helyesen azonosítva a bűnöst –, hogy a vén Mrs. Boggle ilyen ronda szavakat használt.

– Ez volt a veleje. Mi folyik itt?

– Beth és James osztoznak a történelem szeretetében.

– Tényleg? – húzta gúnymosolyra száját a fiú. – Nem hinném, hogy a barátját, Lacey-t Beth történelmi ismeretei érdeklik. Szerintem ez a Lacey a falu spiclije, magával együtt. Bethnek épp elég baja van levitézlett Miss Marple utánzatok mesterkedései nélkül is. Hagyják őt békén!

– Mivé lesz így a modern nő? – kérdezte Agatha mézesmázosan. – Bethnek talán nincs joga hozzá, hogy maga döntse el, kivel találkozik?

– Beth semmiben se tud dönteni ebben az állapotban. Azonkívül most már gazdag, és nem akarom, hogy valami élemedett nőcsábász zaklassa, rátegye a kezét a pénzére, vagy éppenséggel a szoknyája alá.

– Na, húzza el a belét – mondta Agatha fáradtan.

A fiú meghökkent szemet meresztett rá.

– Jól hallotta – csattant fel Agatha. – Most, hogy belegondolok, alighanem maga gyilkolta meg Mary Fortune-t. – Felállt, mire John is felemelkedett, és fenyegetően fölébe tornyosult.

– Ez egy komisz falu, tele komisz népekkel – mondta John. – De a magafajta szipirtyók a legkomiszabbak. Üzenem Lacey-nek, hogy ne menjen még egyszer Beth közelébe.

– Mondja meg neki maga – mondta Agatha. – És most kifelé.

Megszólalt a csengő. Agatha indult volna ajtót nyitni, de John az útját állta.

– Még nem végeztem magával – mondta.

Ekkor nyílt a bejárati ajtó, amit Agatha korábban elfelejtett bezárni, és legnagyobb megkönnyebbülésére Bill Wong lépett a szobába. A nyomozó meglátta a villámokat szóró tekintetű Agathát ökölbe szorított kézzel, aztán a nőre gyilkosan lebámuló John Derryre esett a pillantása.

– Valami gond van, Agatha? – kérdezte.

– Igen – felelte Agatha. – Mr. Derry az imént megfenyegetett.

– Igazán? Akkor Mr. Derry most velem jön, hogy elbeszélgessünk egy kicsit. Mozogjon. John félretaszította Agathát. – Ezért még számolunk, vén satrafa – mondta.

Agatha erejét vesztetten leroskadt, amikor elmentek. Aztán a riasztórendszer miatt kezdett főni a feje. A riasztó bemondta az unalmast, mialatt ő vakációzni volt, és azóta se vette magának a fáradságot, hogy felhívja a szerelőket. Csakhogy a rendszernek az is a része volt, hogy akárki közeledett, lámpák kapcsolódtak fel a ház körül, és Agatha nem akarta, hogy fényárban ússzon a hátsó kertje, amikor Roy meg a hórukkemberek jönnek elültetni a növényeket. Majd utána megjavíttatja a riasztót.

Bekapcsolta a televíziót, és bambán bámult valami filmet abból a műfajból, amelyik felrobbanó kocsikkal és fegyverkelepeléssel igyekszik ellenpontoszni a dialógusok hiányát.

A zaj miatt először nem hallotta a csengőt, aztán a lövöldözés meg sikoltozás folyamába ékelődő váratlan cezúra elvitte hozzá a hangot, és Agatha feltápászkodott, hogy ajtót nyisson.

– Miért nem sétált csak úgy be, mint legutóbb? – kérdezte Bill Wongot, aki széles vigyorral állt a küszöbön.

– Akkor azért sétáltam csak úgy be, mert az egyik helybéli azt állította, hogy látta John Derryt bemenni az ön házába, és amikor nem nyitott rögtön ajtót, úgy döntöttem, jobb, ha nem várok. Maga mindig futva jön az ajtóhoz, Agatha, de amikor megpillant engem, az arca csalódottan megnyúlik, mintha valaki mást várna.

– Ne ábrándozzon – mondta Agatha kurtán. – Jöjjön be.

Kikapcsolta a tévét, és a nyomozóhoz fordult. – Mit hozott fel mentségére a gazember?

– Derry? Úgy véli, hogy maga egy minden lében kanál vén szatyor, Lacey pedig vagy le akarja csapni a barátnőjét a kezéről, vagy azt akarja bebizonyítani, hogy a lány ölte meg az anyját.

– Őrület. Csak egyszer jártunk náluk Jamesszel. Igaz ugyan, hogy James azóta gyakrabban találkozik a lánnyal, de...

– Minden bizonnyal értesültek az ön nyomozói hírnevéről. Figyelmeztettem Derryt, hogy többször ne háborgassa magát.

– Vádat kellett volna emelnie ellene!

– Mire föl? Igen, beismerte, hogy fenyegette magát. De szerintem ez a Derry csak egy kelekótya fiatalember a sok közül.

– Nem ezt fogja mondani, amikor egy sötét éjjel megtalál engem gyomirtóval telepumpálva, fejjel lefelé elültetve a saját kertemben. Derry elég erős hozzá, ő képes lehetett felhúzni Maryt a kampóra.

– Mi se ülünk ám a babérjainkon, Agatha.

– Tényleg? Mit tudnak, amit én nem?

– Hogy már kiadták a holttestet.

– Mikor lesz a temetés?

– Holnap, egy oxfordi krematóriumban. Ne is gondoljon olyan örülségre, hogy elmegy, hátha a gyilkos is ott lapul majd a bokrok között. Megígértük Beth Fortune-nek, hogy titokban tartjuk a dolgot. A lány nem akar se bámészkodó falusiakat, se újságírókat.

– Na és a férj? Odautazik?

– Nem, hallani se akar az egészről. Miss Fortune karácsonykor kilátogat hozzá az Államokba. Megint csengetnek. Alighanem Lacey érkezett meg az ebédről. Majd én kinyitom, hátha Derry volt olyan hülye, és megint idetolta a képét.

Amikor visszajött, James volt vele. – Nos? – üdvözölte az ezredest Agatha. – Milyen volt? Mialatt maga Bethszel romantikázott, itt járt a lány barátja, és megfenyegetett: azt akarja, hogy hagyja békén Betht.

– Mégis miért?

– Azt hiszi, hogy maga Beth pénzére utazik, többek között.

– Nem értem, mit lát Beth egy ilyen fajankóban.

– Én értem. Zsák a foltját – mondta Agatha, kerülve Bill metsző tekintetét.

– Beth rendkívül intelligens lány – mondta James mereven.

– Továbbra is egy helyben toporgunk – mondta Agatha engesztelő hangon. – Úgy értem, én már kezdem azt hinni, hogy nem falubeli a gyilkos, hanem valaki Mary múltjából. Ha nem a férj volt, akkor olyan ember tette, akivel Mary valamikor viszonyt folytatott. Ne haragudjon, James, nem magára gondoltam.

– Már dolgozunk az amerikai szalon – mondta Bill, felállva. – Magukra hagyom önöket, hogy megvitassák az ügyet, de csak a szokásos figyelmeztetéssel. Ne avatkozzanak bele, és ne szimatoljanak, feltűnést keltve, a falubeliek körül.

Csend lett, miután a nyomozó távozott. Aztán James így szólt: – Jegyzeteltem a kérdezősködéseink alatt. Volna kedve átjönni hozzám, hogy végigszaladjunk a feljegyzéseimen?

Agathát egyszerre szeszélyes vágy fogta el, hogy nemet mondjon. Nyomorult Beth, gondolta. Az a lány valamiképpen feltámasztotta benne a James iránti érzéseket, amelyekről már azt hitte, hogy kivesztek belőle. A vetélkedés sarkalatos részét képezte Agatha Raisin jellemének.

– Várjon, hozom a cigarettámat – mondta. – Ugye, nem bánja, ha dohányozom?

– Engem nem zavar. Valamikor magam is dohányoztam.

– Most meglepett. Azok, akik leszoknak, többnyire harcos antinikotinisták. Maga miért szokott le?

– Ráuntam – mondta James, aki igazság szerint évekkorábban azért hagyott fel a dohányzással, hogy örömet szerezzen élete éppen soros szerelmének.

– Bár én is rá tudnék unni! De még csak abba se akarom hagyni. Várjon, még behozom a kertből a cicákat. Nem, itt várjon! – tette hozzá Agatha ellentmondást nem tűrően, mert rettegett attól, hogy James esetleg meglátja a kopasz kertet.

– Nagy meglepetést tervezhet a Nyitott Napra – mondta az ezredest. – És mégis alig időzik a kertben.

– Egész reggel odakint ügyködtem – hazudta Agatha.

Percekkel később, James házában Agatha körbenézett, és sokadjára tűnődött el rajta, vajon milyen lenne ott élni. Ugyanakkor a nappali kényelmes volt, könyvekkel és elegáns öreg bútorokkal berendezett. Egy tálban az ablakpárkányon még virágok is voltak. Agatha nem tudta elképzelni, hogy betörjön ebbe az idillbe. Az ezredest az aggregények legbosszantóbb típusába tartozott, aki szemlátomást nem szorul rá mások gondoskodására.

James bekapcsolta a számítógépet. – Azon csodálkozom, hogy miért nem alakítja át valamelyik hálószobát irodává – mondta Agatha.

– A másik hálót vendégszobának tartom fenn – felelte az ezredest. – A húgom és a gyerekei meglátogattak, mialatt maga oda volt. Na, nézzük, mindjárt megnyitom a szöveget.

Agatha odahúzott mellé egy széket, és olvasni kezdett. James mindent precízen és pontosan jegyzett le. – Ha nyomozók lennénk egy regényben – mondta Agatha rosszkedvűen –,

most mereven bámulnám a képernyőt, és rejtélyesen megjegyezném: „áhá, amit iksz ipszilon mondott, abban nem egészen stimmel valami”. De ez itt csupa érdektelen szócséplés.

– Én meg azt mondanám – folytatta James a gondolatot –, hogy biztosan Bernard Spott tette, mert ő az egyetlen, aki kedvezően nyilatkozott Maryról. Aztán szépen letartóztatnám, és minden újság címlapján hozná a fényképem.

– Sikerült valamit megtudnia Beth-től az anyjáról? – kérdezte Agatha.

– Annyit mondott, kissé ridegen, hogy nem kíván beszélni az anyjáról, meg hogy Mary pokollá tette az életét, mármint Bethét, a dührohamaival meg a folytonos jelenetekkel. Az apjához viszont erős szálakkal kötődik.

– Ha tényleg olyan intelligens és bűbájos, ahogy ön mondja, bár *nekem* nem ez volt a benyomásom, akkor hogy állhat szóba egy ilyen Derry-félével?

– Szerintem a fiú rajong érte, és Beth igényli ezt. Biztonságérzetet ad neki.

– Baromság! Túl sok magazint olvasott.

– Ne legyen utálatos, Agatha.

– Bocsánat, de nekem pszichológiai halandzsának tűnt, amit mondott. Közben azon töprengök, vajon volt-e még valaki, akit Mary fonák módon említ abban a fura végrendeletben. Kérdezzük meg Bill Wongot!

– Én már megkérdeztem Beth-t. Csak mi részesültünk ebben a kegyben.

– Ez különös! Azt értem, hogy Mary el akarta kapni magát a síron túlról, mert maga ejtette. De miért pont én? Mindig kedves voltam hozzá.

– Rendkívül féltékeny volt magára.

– Miért? Ön meg én... a barátságunk miatt?

– Részben, de főként a faluban élvezett népszerűsége miatt.

– Hogy miért?

– Maga nagyon népszerű, Agatha.

– Ó! – nyögte ki Agatha rekedtesen. Kábán meredt a képernyőre; nézett, de nem látott.

Hogy Agatha Raisin népszerű! Az öröm és a hála egészen megszedítette. Aztán a hirtelen támadt eufória elenyészett, hogy az ideges félsz vegye át a helyét. Azzal, hogy csalni készül a Nyitott Napon, ezt az édes népszerűséget teszi kockára.

Felpattant ültéből. – Telefonálnom kell.

Az ezredes meglepődve nézett rá. – Nem marad egy csésze kávéra? Most akartam feltenni.

– Tegye csak. Azonnal jövök, csak elintézem a hívást.

– Használja nyugodtan az én készülékemet, ha annyira sürgős.

– Személyes jellegű a dolog.

– Kimegyek a konyhába, és magamra csukom az ajtót. Egy szót se fogok hallani.

Agatha azonban magából indult ki. Fordított helyzetben ő kétségtelenül a konyhaajtóra tapasztott füllel hallgatózott volna.

Ezért inkább átment a saját házába, és onnan hívta Roy Silvert.

– Aggie – kurjantotta Roy. – Felkészült az ültetésre?

– Nem, Roy, nem készültem fel, és meggondoltam magam Pedmanékkal kapcsolatban.

Mondja meg Wilsonnak, hogy tépje össze a szerződést. Nem kellenek a növények, úgyhogy nincs üzlet.

Roy rövid szünet után azt mondta: – Megzápult az agya ott a parasztok között. Semmi sincs az ön által aláírt legális és kötelező érvényű szerződésben növényekről vagy üzletről. Nem bújhat ki alóla, Aggie, úgyhogy fogadja csak el, amit kínálok. Ugyan már, ennél szebbet sehol nem talál. Kiütéssel fog győzni.

Agatha azon kapta magát, hogy kezd megpuhulni.

– Csodás virágok – unszolta tovább Roy.

– Na, és ha meglátják magát?

– Hajnali kettőkor érkezünk, és olyan csendben leszünk, mint egy kisegér. Ha valaki mégis észreveszi a mozgást, maga majd azt mondja, hogy munkásokat hívott a kerítés megkurtítására a nagy nap előtt.

– Ha már muszáj Pedmanéknak dolgoznom, legalább profitáljak belőle – duzzogott Agatha.

– Jó kislány. Biztonságos leruccanni oda magukhoz, a rémségek kicsiny falvába? Nem volt újabb gyilkosság?

– A rendőrség már vizsgálódik.

– Ha maga oldja meg az ügyet, amíg ott vagyok, talán rám is vetül majd valami a dicsőségből, hogy csaphassak egy kis hírverést.

– Magának mindent – mondta Agatha szarkasztikusan, és bontotta a vonalat. Visszament James házába.

– Minden rendben? – kérdezte az ezredes.

– Igen – mondta Agatha tétován. Újból leült James mellé, és próbált a lejegyzett szavakra koncentrálni, de a kertje miatti szorongás csak nem hagyta el.

AGATHA MEG AKARTA AKADÁLYOZNI, hogy Roy idejőjön. Napokon keresztül meg akarta akadályozni. De ahogy egyre többen mondogatták neki, mennyire kíváncsian várják, hogy megpillanthassák végre a „titkos kertet”, Agatha mindinkább azt érezte, hogy nem maradhat az adósuk.

Ha azt mondja, hogy időközben katasztrófa történt, és minden kipusztult, azért tartja zárva a kertet, valamelyik buzgómócsing rögtön arra következtetne, hogy másokéhoz hasonlóan Agatha kertjét is vandálok dúlták fel, rögtön szólna a rendőrségnek, azok meg felvilágosítanák, hogy az a kert már akkor is üres volt, mint egy csokinyuszi, amikor először átkutatták.

Így hát Roy és munkásokból-kertészekből verbuvált csapata mégis megérkezett egy meleg nyári éjszaka közepén. Hajnalban végeztek, aztán eltűntek.

– Jöjjön már – mondta Roy. – Nem bujkálhat egész nap az ágyban. Nézze meg!

Agatha kiment.

Csodás színörvény kápráztatta el a szemét. A nemrég még oly kopár kertben virágok, fák és bokrok burjánzottak. A macskák kisiklottak a lába mellett, és hancúroztak a fűben, mintha ők is élveznék a bemutatót.

– Káprázatos – mondta Agatha lehangolva.

– Most mehetünk hunyni egyet – mondta Roy. – Mikor kezdenek jönni az emberek?

– Tíz előtt semmiképp. Hogyan magyarázom el nekik, melyik virág micsoda? Nem szeretnék lelepleződni.

– Nyissa ki a szemét! Mindegyiken rajta van a címke, szépen lekopva, de azért így is kivehető. Csak lehajol, és felolvassa.

Bevonultak a házba. Roy ruhástul zuhant az ágyra a vendégszobában, és nyomban elaludt. Agatha a hálószobája ablakából még vetett a kertre egy utolsó álmélkodó pillantást, majd beállította az ébresztőt kilencre, és maga is aludni tért.

ELŐSZÖR EGYESÉVEL vagy kettesével jöttek az emberek, aztán Agatha kertje egyszerűen csordultig telt álmélkodó felkiáltásokkal. Roy az oldalsó kiskapu melletti asztalnál szedte a belépőt.

Hallotta Agathát, amint egy vérbeli kertész szakértelmével a hangjában a növényekről magyaráz. – Ó, igen, az egy *Fremontodendron californicum*, ott odébb meg egy *Wattakaka sinensis* láthatnak. Csodás az illata.

Ekkor Bernard Spott, akit Roynak megelőzőleg már bemutattak, értetlen hangon megjegyezte: – Nem, nem, ez így nem stimmel – mondta panaszosan. – Mrs. Raisin, az nem *Fremontodendron californicum*. Hanem *Phygelius capensis*!

Agatha vígan felkacagott, és a következő látogatóhoz fordult, de Bernard még nem fejezte be: – Továbbá ön azt mondta, Agatha, hogy az ott egy *Hydrangea paniculata Grandiflora*. Először is, nem is hasonlít hortenziára. Valójában *Robinia pseudoacacia* más néven Frisia. Ez pedig itt...

– Fogalma sincs, hogy miről beszél – csattant fel Agatha.

– Az öregnek igaza van – érkezett egy nő hangja, aki csak látogató volt a faluban; márványarcú nő szalmakalapban, nyomott mintás ruhában. – Szerintem az összes növény rosszul van felcímkézve. – Szigorú tekintete Agathára szegeződött. – Hallgatom már egy ideje, amiket mond; magának halvány gőze sincs a kertjében látható növényekről. Szerintem cakompakk így vette az egészszet, csak a kertészetben rosszul ragasztották fel a címkéket.

Csend lett. Agatha jól tudta, hogy Mrs. Bloxby éberem fülel, és Bill Wong is éppen jókor érkezett, hogy mindent halljon.

– Kér valaki teát? – kérdezte Agatha elkeseredetten.

A nézelődők kezdtek kisorjázni a kertből, míg végül már csak Agatha, Roy, Mrs. Bloxby és Bill Wong maradt. – Zárja be a kiskaput – dirigálta Agatha Royt. – Micsoda botrány!

– Mi ez az egész? – kérdezte Mrs. Bloxby.

– Majd én megmondom – válaszolta Bill. – A mi Agathánk újabb csalása. Tényleg kertészetben vásárolta a növényeket, ugye? Pontosan, ahogy tervezte.

Agatha megsemmisülten bólintott.

– Ez még nem bűn – mondta Mrs. Bloxby. – Sok falubeli vásárol virágokat, miegyebet a Nyitott Nap előtt, hogy pompázatosabbá tegyék a kertjüket. Errefelé hatalmas forgalmat bonyolítanak a kertészetek. Sajnálatos, hogy pont az, amelyiket választottad, ilyen komoly hozzá nem értésről tett bizonyosságot.

– Hisz ők a legjobbak! – Roy menteni igyekezett a menthetőt. – Még soha nem fordult elő, hogy tévedtek volna a címkékkal.

Bill lehajolt, és megvizsgált egy virágágyást. – Jöjjen csak ide, Agatha – mondta, és lefelé mutatott. – Nem hinném, hogy egy lelkes kertművelő rátaposna a virágaira. – A puha földben jókora cipőtalp lenyomata látszott.

– Talán az én embereim egyikétől származik, akikkel berendeztük a kertet – mondta Roy.

Bill a lelkész nejéhez fordult. – Kicserélhette valaki a címkéket?

Mrs. Bloxby feltette a szemüvegét, és virágról virágra járva tanulmányozta a feliratokat. Majd felegyenesedett. – Milyen okos gondolat! Ez lehet a megoldás.

– Biztos vagy benne? – akarta tudni Agatha. Odabentről az ajtócsengő hangja harsant.

– Kinyitom – mondta Roy, és eltűnt a házban.

– Én is azt hiszem, hogy így történt – mondta Bill. – Valaki tréfát űzött magával, Agatha. Mikor lehetett rá módja?

– Úgy körülbelül reggel öt és kilenc között.

– Fényes nappal. Valaki talán észrevett valamit.

Roy James Lacey társaságában tért vissza a kertbe. Agatha felmordult.

– Káprázatos, amit végbevitt, Agatha – mondta James.

– Jobb, ha ön is megtudja az igazat. – Agatha nyomorultul érezte magát, és úgy is festett.

James meghallgatta a nagy átverés történetét, és nevetőránccok gyűltek a szeme köré.

Amikor a nő befejezte, az ezredes így szólt: – Maga aztán nem végez félmunkát. Hónapokig bujkál az égis erő kerítése mögött – egyébként örömmel látom, hogy megkurtította –, közben mindvégig hazudozik és titkolózik, és mindezt egy nyavalyás Nyitott Nap kedvéért valami angol faluban! – Csak állt ott, és nevetett; Agatha megszégyenülten bámulta a cipőjét.

James kacagását végül Mrs. Bloxby szelíd hangja vágta el. – Azt hiszem, mindenkinek jólesne egy csésze tea ebben a kellemes környezetben, a virágok között. Látom, van ott egy kerti asztalkád meg néhány szék. Segítek a teával.

Agatha, boldogan, hogy elmenekülhet James öröme elől, besietett a házba Mrs. Bloxbyval.

Bill James felé fordult. – Ön a legközelebbi szomszéd. Nem látott valakit ma reggel Mrs. Raisin háza körül?

– Többeket is láttam. Hadd gondolkozzam. Nagyon korán keltem. Mrs. Mason nemrégiben vett magának egy kutyát. Elhaladt a házam előtt, és odaköszönt nekem. Épp az előkertet tettem rendbe. Aztán ott volt még Mrs. Bloxby.

– Mit keresne ő az Orgonás-dűlőn? – kérdezte Bill. – Ennek semmi értelme.

– Mrs. Bloxby gyakorta tesz sétát a faluban kora reggel. Aztán, ugyancsak az Orgonás-dűlőn, de feljebb az utcán, hallottam egy férfit meg egy lányt. Hallottam a lány nevetését. – Ekkor egy pillanatra megtorpant, és zavart kifejezés jelent meg az arcán. – Ez furcsa!

– Micsoda?

– Csak most jutott eszembe. Azzal az éjjel, amikor felfedeztük Agathával Mary holttestét, mialatt Mary háza előtt várakoztunk, hogy ajtót nyisson, egy férfi meg egy lány ment el mögöttünk az utcán. Hallottam a lány nevetését.

– Ezt miért nem mondta el eddig? – ripakodott rá Bill.

– Kiment a fejemből. Nem látszott fontosnak. Csak egy szokványos hang volt. Mármint, nem a házból jöttek ki, hogy gyanút keltettek volna.

Agatha és Mrs. Bloxby meghozták a teázáshoz szükséges kellékeket.

James hátraperdült. – Agatha, emlékszik arra a párra az utcán, akkor éjjel, amikor holtan találtuk Maryt?

– Igen – mondta Agatha. – Most már emlékszem. Róluk teljesen megfeledkeztem.

– James azt állítja, hogy ma kora reggel hallott egy férfit meg egy lányt ebben az utcában.

– Járókelők is lehetek – mondta Mrs. Bloxby. – Rengetegen jönnek a Cotswoldsba. Bár az Orgonás-dűlő zsákutca. Vagyis hát, a betonút ott véget ér, csupán egy gyalogösvény vezet át a földeken.

– Ön már korán kint járt, Mrs. Bloxby – mondta Bill. – Látott valakit?

– Csak Mr. Lacey hátsó felét. Egy virágágy fölé görnyedt az előkertjében. Azt hiszem, gyomlált.

– Gondolja, hogy Beth Fortune volt az a fickójával? – kérdezte buzgólkodva Roy, aki az éjjel Agathától a gyilkosság legapróbb részletét is megtudta.

– Azt hiszem, ideje meglátogatnom őket – mondta Bill.

– Egyáltalán hol tartózkodott Beth és John a gyilkosság éjjelén? – kérdezte Agatha.

– Beth kollégiumi szobájában, tanultak.

– Tudja ezt valaki igazolni?

– Nem, de általában csak a bűnösök biztosítanak maguknak sziklaszilárd alibit.

– Jöjjön vissza, ha már beszélt velük, és mondja el, mit tudott meg – sürgette a nyomozót Agatha.

Wong távozása után, amikor James, Agatha, Roy és Mrs. Bloxby valamennyien az asztal

körül ültek, az ezredes így szólt: – Még ha kiderül is, hogy John Derry és Beth tréfálta meg magát, Agatha, ez még messze van a gyilkosságtól.

– Az nem is olyan biztos – mondta Agatha. – Mármint a kertrombolások valahogy biztosan összefüggnek Mary halálával. Bár soha ne jutott volna eszembe ez a buta cselfogás! Most aztán ösztől robotolhatok Pedmanéknek, a PR-cégnek, ráadásul fél éven át.

– Nem értem – mondta Mrs. Bloxby. – Hogyhogy?

Roy megrúgta Agathát az asztal alatt. Ő felnyikkant, a bokáját dörzsölgette, és dühödt pillantást vetett a férjira. – Akkor is elmondom – közölte. És beszámolt az alkujukról.

– Nyilván remekül végzed a munkádat – mondta Mrs. Bloxby. Megpróbálta alattomban megetetni Hodge cicát egy darabka muffinnal. Agatha vadonatúj terméket vásárolt, amely „hamisítatlan amerikai fekete áfonyás muffint” ígért „egyenesen az ön mikrohullámú sütőjéből”. Olyan volt az íze, mint a nedves kartoné. Hodge elfogadta a muffindarabkát, de rögtön kiköpte a fűre. James szétforgácsolta az övét, csupa morzsa volt a tányérja. Remélte, hogy Agatha majd azt hiszi, evett is belőle.

– De még mennyire – mondta Roy. Mrs. Bloxby szavak nélkül is büntudatot ébresztett benne, amiért rávette Agathát, hogy írja alá a szerződést. A reklámügynökségek világától távol, Londontól távol, a városban mindennapos üzleti tevékenységnek számító dolgok itt, a vidék lágy ölén valahogy mindig kétes színben tűntek fel.

Morcosan megrázta magát, akár egy vizes kutya. Londonban az embereknek nem szokásuk *elültetni* egymást; kirabolni, megerőszakolni, megkéselni és lelőni, azt igen, de *elültetni* nem.

– Azt hiszem – mondta Mrs. Bloxby a maga csendes modorában –, most kezdem csak igazán felfogni Mary Fortune halálának borzalmát. Valakinek ebben a faluban olyannyira megbomlott az elméje, hogy képes volt megölni őt, aztán meg elhelyezi a testet abban az iszonyatos pozitúrában. Mit tett szerencsétlen Mary, amivel ilyen képtelen gyűlöletet fakasztott?

– Ezek szerint úgy véli, hogy Mary maga váltotta ki a gyilkosságot? – kérdezte James. – Valami jellemhibájával?

Hogy vagy képes ilyen akadémikus szenvtelenséggel beszélni Maryról, gondolta Agatha, miközben valamikor szeretők voltak? Hangosan csak annyit mondott: – Bárcsak kiderülne, hogy idegen tette!

– Minden nappal egyre inkább a falusi ember beszél belőled – mondta Mrs. Bloxby. – Szeretnék megtekinteni még néhány kertet. Mi a helyzet az önével, James?

– Nyitva áll – mondta könnyeden az ezredes. – A többiek példáján felbuzdulva becsületkasszát tettem ki a kapuba.

– Megyek, és megnézem. Agatha? – fordult feléje Mrs. Bloxby. – Van kedved sétálni egyet?

Agatha megrázta a fejét. – Nem bírnám elviselni, hogy bámulnak, és összesúgnak a hátam mögött.

– Én nem aggódnék emiatt. Bár a legtöbben mulatnak rajtad, én azt hiszem, szeretetből teszik. Igazi egyéniségnek tartanak.

– Na persze – mondta Agatha. – Én vagyok a falu bolondja. Innen már nincs lejjebb.

Bill visszatért a kertbe. – Amíg meg nem oldjuk ezt a gyilkossági ügyet – mondta –, tartsa mindig zárva a bejárati ajtót, Agatha. Aprópó, hisz magának van egy méregdrága biztonsági rendszere; a kertnek fényárban kellett úsznia a munkások ügködése alatt. Vagy kikapcsolta a riasztót?

– Réges-rég tönkrement – mondta Agatha. – Majd felhívom a céget, és megjavíttatom. Beth és John felhoztak valamit a mentségükre?

– John tette – mondta Bill, miközben leült. – És szemernyi megbánást se mutat.
– Hogy mi? – sivított fel Agatha. – Vádat emelt ellene?
– Csak ha feljelenti. De egy iskolás csínyért? Vállalva, hogy a bíróságon az ön családja is napvilágra kerül?
– Ha velem megtette, talán a többi kertben is ő garázdálkodott. Mi oka volt rá, hogy kicserélje a címkéket?
– Azt mondta, hosszú sétára indult, mert nem bírt elaludni. Az Orgonás-dűlőt is útba ejtette. Épp a maga háza előtt haladt el, amikor meglátta elhajtani a furgont. Rögtön arra gondolt, hogy betörők lehettek, elvégre hajnal volt, sehol egy lélek, ezért megindult a bejárati ajtó felé. Ekkor hangokat hallott a hátsó kertből, és az oldalsó ösvényen odalopózott hallgatózni. Hallotta, hogy valaki azt mondja: „Most mehetünk hunyni egyet. Mikor kezdenek jönni az emberek?”
– Roy – sóhajtotta Agatha lemondóan.
– Aztán az ön hangja: „Tíz előtt semmiképp. Hogyan magyarázom el nekik, melyik virág micsoda? Nem szeretnék lelepleződni.” Mire Roy: „Mindegyiken rajta van a címke, szépen lekopva, de azért kivehető. Csak lehajol, és felolvassa.” Ekkor támadt Derrynek az az ötlete, hogy kicseréli a címkéket, és ily módon megfizet magának, amiért, az ő szavait idézem: „belemászott az életébe”. Megbújt a sövénynél, és várt egy kicsit, míg elcsendesedik a ház. Aztán besurrant a kertbe, és átcseréberélte a címkéket. Én továbbra se hiszem, hogy más bűnt is elkövetett volna. Derry csak egy tipikus oxfordi diák, az a fajta, amelyik zsigerből pimasz és zárkózott.
– Legyen átkozott – dünnyögte Agatha. – Hülyét csinálnék magamból, ha bíróságra vinném a dolgot.
– Gondoltam, azért elmondom – mondta Bill.
– Hogy zajlott a temetés? – kérdezte James. – Maga biztosan elment rá.
– Igen, ott voltam a krematóriumban. Nagyon szomorú volt. Csak jómagam, két másik nyomozó, meg Beth és John.
– A faluból is igazán elmehettünk volna páran – mondta Agatha hirtelen támadt lelki-furdalással, mert most egyszerre nehéz volt arra a Maryre gondolnia, amilyenek a nőt a halála után megismerték. Agatha most csak a melegszívű, bájos Maryre emlékezett. És hajthatatlan elszánás ébredt benne, hogy megfejtse a gyilkosságot. Akármilyen ember volt is Mary, nem érdemelt ilyen csúf halált.

KILENC

AGATHÁNAK AZONNAL Bill Wong intelme jutott eszébe, amikor másnap épp a hálósobájában sminkelte magát, és meghallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó, majd valaki besétál a házba. Tekintete rémülten cikázott az öltözőasztalon, valami fegyvernek való tárgyat keresve, de csak egy körömollót talált, amikor odalentről James hangja szólította: – Itthon van, Agatha?

– Máris jövök – kiáltotta vissza az ezredesnek. Véletlenül a járomcsontjára mázolt a „Rózsapír” ajakrúzsából, szentséggelvetve letörölte, és sebtében kifestette a száját.

Aztán lerobogott a lépcsőn. – Mi a baj?

– Azon tűnődtem, lenne-e kedve átruccanni Oxfordba – mondta James. – Eszembe jutott egy ismerős professzor, és felhívtam. Ő egy másik intézményben van, de ajánlott valakit a St. Crispinből. Felcsörögtem az illetőt, és meghívtam ebédre. Így többet is megtudhatunk John Derryről.

– Na meg Bethről! – tette hozzá Agatha lelkesen. – Várjon egy percet. Csak átöltözöm.

Az ezredes végigmustrálta Agatha virágos blúzáját, egyszerű szoknyáját. – Így is jó lesz. A Browns, ahová enni megyünk, nem az a kiöltözős hely. Én vezetek.

Agatha úszott az örömben, ahogy elindultak. Próbálta meggyőzni magát, hogy a napsütés teszi boldoggá, meg az, hogy kimozdul a faluból, és előbbre jut a nyomozással. A viláért sem ismerte volna be, hogy James társasága kezd újra bűvöletbe ejteni.

A Chipping Nortonon és Woodstockon átvezető úton hajtottak. – Mit gondol, lesz valami foganatja ennek az ebédnek? – kérdezte Agatha.

– Lehet. Nem hinném, hogy akár Bethnek, akár John Derrynek köze volna a gyilkossághoz, de ne zárjunk ki semmit.

– Kíváncsi vagyok, milyen ez a tanárember, akivel találkozunk. Hogy is hívják?

– Timothy Barnstaple.

Még az is lehet, hogy vonzónak bizonyul, gondolta Agatha.

James a Gloucester Green téren parkolt a mélygarázsban, onnét lesétáltak a St. Giles Streeten, míg elértek a Browns étteremhez a Woodstock Roadon.

– Ez kínos – mondta James. – Elfelejtettem megkérdezni, hogy néz ki a pasas.

– Van asztalfoglalásunk?

– Nincs. Azért egyeztünk meg déli tizenkettőben, mert ilyenkor még nincs nagy zsúfoltság, és az egyetemen most van a nyári vakáció.

Beléptek az étterembe, körülnéztek. Cingár, középkorú férfi állt fel a jöttükre. Botra támaszkodott. Fekete zakót és fekete nadrágot viselt. Sötét haja hátranyalva megfáradt, árkolt arcából. Valami szállodaportás, gondolta Agatha, és elfordította róla a tekintetét.

De a férfi megszólította őket: – Mr. Lacey-hez van szerencsém?

Szóval ő volna Timothy Barnstaple.

– Bátorkodtam rendelni magamnak egy italt, míg megérkeznek – mondta. A hangja gyönyörű volt. Mai modern korunkban, amikor a beszéd elsatnyulása dívik, élvezet volt egy szépen artikulált, szépen modulált hangot hallani.

– Nem tudtam, hogy Mrs. Lacey is önnel tart – mondta Timothy Agathára sandítva. – De igazán örvendek.

– Mrs. Raisin a szomszédom és barátom – mondta James.

– És hol van Mr. Raisin?

– Nem tudom – mondta Agatha az igazsághoz híven. – Jó pár éve elhagytam. Az is lehet, hogy halott.

– Üljön ide mellém, Mrs. Raisin. De miért vagyunk ilyen előírásosak? Mi is a keresztnéve?

– Agatha.

– Szép, régi név, Agatha. Elszomorító, milyen neveket adnak manapság a lányoknak. Van egy Tootsy nevű hallgatóm. Tényleg így hívják. Ezt a nevet kapta a keresztségben. Jó fejű kislány. De mi lesz vele a nagybetűs életben? A teljes neve Tootsy McWhirter, és Thatcher-hívő. Kegyelmes Tootsy McWhirter kisasszony, hát nem nevetséges? De eltértünk a tárgytól. Farkaséhes vagyok. Rendelek még egy italt, míg megtekintjük az étlapot.

Barnstaple rendelt magának még egy dupla whiskyt vízzel, és az étlapba mélyedt. Amikor leadták az ételrendelésüket, Timothy rendelt egy üveg claret-t.

– Egy üveg elég lesz kezdetnek, aztán majd meglátjuk – azután rákönyökölt az asztalra, a térdét Agatháéhoz passzírozta, és megkérdezte: – Miben tudok segíteni?

James dióhéjban beszámolt neki a gyilkosságról.

– Ááá – így Timothy –, erről olvastam.

– Csak tapogatózunk – mondta James. – Szeretnénk kideríteni mindent, amit csak lehet a Mary Fortune-höz közelálló személyekről. Mi a véleménye John Derryről?

– Az egyetem – kezdte Timothy – újabban elhatárolódik az olyan elitintézményektől, mint Eton, Marlborough vagy Westminster. Tudják, „segítsük a hátrányos helyzetűeket”, „le az elitizmussal”; a szokásos duma. Sajnálatos módon elárasztottak bennünket a John Derry-félék, ezek a sörissza szájaskodók, akiknek semmi keresnivalójuk az egyetemen, mert akármilyen szorgalmasan magoltak is a középiskolában, egyszerűen nem ide valók. Ez a típus mindig kutyaütő eredménnyel végez, ha egyáltalán eljut odáig, aztán meg a kapitalista rendszert kárhóztatja érte. Következésképpen nem talál munkát, és nem hajlandó elhinni, hogy ha szakadt farmerban, faragatlan modorát fitogtatva jelenik meg az interjúkon, eleve kudarcra ítéli magát. John Derry első évben csimpaszkodott rá Bethre.

– Beth ezzel szemben rendkívül intelligens lány.

– Akkor miért állt le John Derryvel? – kérdezte Agatha.

– Minél eszesebb egy lány, annál naivabb szexuális téren. Feministának meg liberális szelleműnek hiszik magukat attól, hogy nemi kapcsolatot létesítenek valamelyik egyetemista sráccal, és elfelejtik, hogy ha pénzelik a fiút, mossák a zokniját meg főznek rá, ezzel nagyobb rabságban sínylődnek, mint anyáik. Minden a szexről szól.

Timothy térde ekkor még jobban Agatha térdéhez préselődött. Kicsi volt az asztal. Agatha elhúzódott, ám ekkor meg James lábához ért hozzá, mire elnézést kért, és visszasiklatta a lábát oda, ahol Timothy térde az asztal alatt követelődzve várta vissza.

Megérkezett az étel, laktató angol koszt. – Gondolja, hogy kettőjük közül valamelyik képes lehetett gyilkolni? – kérdezte Agatha.

Barnstaple csendet kérve feltartotta gyászkeretes körmű kezét, és nekiesett az ételnek. Kapkodva evett, és jókora kortyokban nyakalta mellé a bort. – Még egy üveggel? – törte meg végre a némaságot.

James rendelt még egy üveg bort, de először Agathának és magának töltött, csak azután szolgálta ki Timothyt. – Nos – mondta James –, feltételezem, hogy a pudinghoz nem kíván bort fogyasztani, így talán folytathatnánk a beszélgetést.

Csakhogy, mint kiderült, Timothy még a fagylaltos-tejszínhabos almás pitéjét is claret-val öblítette le.

Agatha szótlánul várakozott, majd epésen megjegyezte: – Most már térjünk a lényegre. Azért hívtuk meg magát ebédre, hogy tényeket tudjunk meg.

Timothy ábrándos mosollyal nyugtázta Agatha házsártos ábrázatát. – Drága hölgyem – bűgta. – Milyen erélyes maga. Az erélyes asszonyoktól kezes báránnyá szelídülök.

Megragadta Agatha kezét, és csókot nyomott rá. Agatha elkapta a kezét. – Mi lesz már? – csattant fel. – John Derryről beszéljen!

Barnstaple a bor utolsó cseppjét is felhajtotta, és jelzett a pincérnőnek. – Egy brandyt, a kávé mellé... – kezdte, Agatha azonban elhessentette a pincérnőt. – Majd szólunk, ha szükségünk lesz magára. Addig nincs brandy, Timothy, amíg nem beszél. Többet akarunk tudni John Derryről. Például hogy került-e valami zűrbe az egyetemen? Ő és Beth végzősök lesznek a következő szemeszterben, ugye?

Barnstaple nagy sóhajjal hátradőlt, és cigarettára gyújtott. – Volt éppen egy incidens, még John elsőéves korában. Részeg fejfel összeverte egy diáktársát. Soha nem lett belőle ügy. De az egyetem figyelmeztetésben részesítette Johnt.

– Mi váltotta ki a verekedést?

– Ő azt állította, hogy a diák, akinek nekiment, kikezdett Bethszel. Egyes szemtanúk szerint Beth bátorította a másik fiút, és elégedettnek tűnt, amikor azok ketten ölre mentek, sőt

még buzdította is Johnt. Ám én ezt nemigen tudom elhinni. Olyan kedves lány ez a Beth. Kiváló eredménnyel fog végezni.

Barnstaple ekkor az egyetemi életről kezdett fecsegni. Agatha makacsul vissza-visszakormányozta a John-Beth témára, de nem járt túl sok sikerrel. James kénytelen-kelletlen megrendelte Timothy brandyjét – Egy duplát, szívem –, kiáltotta Timothy a pincérnő után –, majd azt mondta: – Egyvalamit azért megtudtunk: hogy a beszámolók szerint Beth bujtotta fel Johnt a kakaskodásra.

– Beth Fortune nem egy Lady Macbeth – hóbörgött Timothy, és lendületesen meglobogtatta a kezét, cigarettahamut hullajtva Agatha kávécsészéjébe. Pityókás tekintetét Jamesre szegezte, és Agathára bökött a fejével. – Milyen a nő az ágyban? Lefogadom, hogy tüzes.

– Nem volt szerencsém megtapasztalni – sóhajtott fel James.

– Hogyhogy? – kérdezte Timothy.

– Maradjunk a tárgynál. – Agatha hangjának kezdett éle lenni. – John és Beth azt állítják, hogy a gyilkosság estéjén Beth szobájában tartózkodtak. De a rendőrség szerint nincsenek tanúk, akik alibit szolgáltatnának nekik.

– De van egy tanú. – Timothy megveregette az orrát, és a pudingja romjaiban nyomta el a cigarettáját.

Mindketten előredőltek. – Kicsoda?

– Jómagam – mondta Timothy diadalmasan. – Persze egyszerűbb volna azt mondani: „én”, de pedánsabbnak érzem, hogyha...

– Miről zagyvái itt? – hurrogta le Agatha. – Látott valamit?

– A gyilkosság estéjén, épp az udvaron vágtam keresztül Beth szobája alatt, felpillantottam, és világosan láttam John Derryt Beth Fortune-nel. Az ablaknál állva beszélgettek.

– Ez hány órákor volt?

– Úgy fél kilenc tájt.

– Elmondta ezt a rendőrségnek?

– Nem kérdezték.

– Pedig tudnia kellett, hogy szemtanúkat keresnek – mondta Agatha ingerlékenyen.

– Nem láttam értelmét, hogy beszámoljak nekik a megfigyelésemről, drága hölgy. Beth Fortune ugyanis nem ölné meg a saját anyját, főképp nem ilyen hajmeresztő módon. És ami azt illeti, John Derry se tenne ilyesmit. A módszer, ahogyan végeztek a nővel, régen érlelt gyűlöletet sejtet. Ez egy hamisítatlan falusi gyilkosság.

– Hogy érti?

– Mi itt a városban nem öldöklünk ennyire fantáziadúsan. Ezek a régi cotswoldi falvak mind a mai napig erősen belterjesek, arrafelé még él a boszorkányság meg a többi babona. Ez egy falusi gyilkosság, nekem elhihetik.

Tekintete körülcirkált az étteremben, a pincérnőt kereste, de James, aki helyesen következtetett, hogy Timothy újabb brandyt készül rendelni, elébe vágott és hamar kikérte a számlát.

Agatha boldogan pattant fel, s odakint mélyet szippantott a friss levegőből. – Én valami tudós öregúrra számítottam – mondta harapósan. – Mit gondol, igazat beszélt a szemtanúságáról?

– Szerintem igen. Miért hazudna?

– Egy ingyenebédért? Vagy hogy még több piát fizettessen magával? Pontosan mikor is állt be a halál? Megkérdeztük Bill Wongot? Mi nyolckor fedeztük fel a holttestet.

– Én megkérdeztem. Becsléseik szerint Maryt nagyjából egy órával az érkezésünk előtt ölték meg.

– Nekem miért nem jutott eszembe, hogy megkérdezzem Billt? – mérgelődött Agatha.
– Mert nem alibit kerestünk az embereknek, hanem indítékokat Mary megölésére.
Istenem, gondoljon csak bele, mennyi időbe telhetett megölni őt, aztán fellógatni a tetemet. A gyilkos alighanem percekkal azelőtt távozott, hogy mi odaértünk. Ha Johnt és Betht fél kilenckor látták, akkor volt idejük visszaérni Oxfordba, úgyhogy ha jobban belegondolok, ez nem igazi alibi.

– Köszönöm az ebédet, James. Kifizetem a részemet.
– Hagyja csak. Hívjon meg vacsorázni valamikor a jövő héten, és azzal kvittek vagyunk.
Lemond a pénzről, amit Mary hagyott önre, Agatha?

– Nem, azt hiszem, elfogadom.
– Akkor belefér, hogy meghívjon vacsorázni. Most hová?
– Gondolom, vissza Carselybe – mondta Agatha. – Esetleg útközben rájövünk valamire.
De egyikük se jutott semmire, noha számos teóriát megvitattak.
– Mrs. Bloxbynak igaza volt – mondta Agatha megborzongva, ahogy közeledtek a faluhoz. – Minél távolabbról nézi az ember, annál szörnyűbb ez a gyilkosság. Azt hiszem, eddig csak a sok akadályozott meg, hogy teljes valójában felfogjam.

– Nézze csak, a cserkészfiúk vására – mondta James, és lelassította a kocsit a mezőszélen, még Carsely előtt. – Nem nézzük meg? Árulnak ezt-azt, és szívesen vennék egy kis házi lekvárt. Azelőtt Mary látott el vele. Az ördögbe! Miért kellett eszembe jutnia?

– Éppenséggel megnézhetjük – egyezett bele Agatha.
Az ezredes az országút szélén parkolta le a kocsit, és fejenként húsz pennyért a vásár területére léphettek. Érdekes, Carselyben mindenüvé húsz penny volt a belépő díj. Végigsétálták a standokat. Mrs. Bloxby, aki szokásához híven jótékony célra gyűjtött, házi készítésű lekvárt árusított. Agatha és James is vett egy-egy üveggel. Míg James eldiskurált, Agatha félresomfordálva várakozott. Még mindig restellte magát, hogy csalásra vetemedett a kertje miatt.

Kiscserkészek ugrándoztak trambulínon, kiscserkészek szökdécseltek fapapirán. Még egy hamisan játszó kiscserkész-zenekar is volt.

Oldalvást valami akasztófaszerű építmény állt, amin a „hegyi mentést” mutatták be. Épp három fiú húzott fel kötélen egy dundi kiscserkészt, aki elvétette a fogást, és fejfelé fordulva himbált a levegőben.

– Pont, mint Mary Fortune – mondta Agatha, összerándulva. – Menjünk innen.
Elfordultak a látványtól. Időközben feltámadt a szél, nehéz, szürke felhők terpeszkedtek. Nem esett már egy ideje, és kis portölcsérek cikáztak az ég felé a csenevész fű kopárabb foltjairól. A hűvös, nyirkos levegő esőt ígért. Agatha megdörzsölte meztelen karját, és megborzongott.

Aztán a hátuk mögül, ismerős kiáltást hallottak: – Keményebben, srácok, keményebben! Nem húzzátok elég erősen. Majd én megmutatom.

Agatha és James megtorpant, és hátrafordulva odanéztek.
Bernard Spott levetette a kabátját, s most az ingujját tűrögetve villogtatta izmos karjait. Félretolta a „hegyi mentős” fiúkat, fogta a kötelet, és könnyedén felhúzta a függeszkedő kiscserkészt. – Figyeltetek? – kérdezte Bernard. – Az alkaromat használtam. Nem kell az egész testnek belefeszülnie, az alkar elég hozzá.

– Most szépen elsétálunk. – James hangja sürgető volt. – Ne látszódjon túlzott érdeklődés az arcán.

– Miért?
– Mert pontosan így történhetett a gyilkosság. – Átkarolta Agathát, és elcipelte onnét.
Jóságos ég, gondolta Mrs. Bloxby, azt hiszem, Agathának végül mégiscsak sikerült

behálózni Jameset.

– *Bernard?* Nem hiheti, hogy ő tette! Egy öregember!

– Öreg, de fitt. Mi azon az alapon zártuk ki az embereket, hogy nincs meg hozzá az erejük. Pedig nem kellett mást tenni, csak összekötni Mary bokáját úgy, hogy maradjon egy hosszú kötélvég, amit aztán átvett az ember a horgon, és felhúzza a testet. Utána már csak felkötözi, és levágja a kötél végét.

– Elfogadom. De miért épp Bernard?

– Nem hiszem, hogy Bernard volt – mondta James, hirtelen megállva. – Oly régóta vitatkozunk, törjük a fejünket, és spekulálunk, hogy kezdek elhamarkodottan következtetni.

Elérték a mező végét. Agatha visszanézett. Bernard Spott szobormereven állt egy helyben, és a mezőn keresztül őket figyelte.

– Azt mondom, menjünk el az öreg házához, és ott várjunk rá – mondta Agatha. – Megkérdezhetjük, ismer-e még olyan embert a faluból, aki ügyesen bánik a kötéllel. Ne nézzen oda, de Bernard le se veszi rólunk a szemét.

– Egy próbát megér – mondta James. – De ezt most is megkérdezhetnénk.

– Inkább ne. Szeretném látni az öreg hátsó kertjét. Lehet, hogy észreveszünk valamit, ami a rendőrség figyelmét elkerülte. Egy olyan megbecsült agg portáján, mint Bernard, nyilván nem vitték túlzásba a szaglászást.

– Bár ne is említettem volna Bernardot – mondta James panaszosan. – Elegem volt mára.

– Akkor csak tegyen ki az öregnél – mondta Agatha. – Egyedül megyek.

– Ez esetben inkább önnel tartok, mert a végén még bolondot csinál magából – mondta ridegen James. – Muszáj dohányoznia? – szegezte Agathának a kérdést, mert mihelyt beültek a kocsiba, a nő máris rágyújtott.

– Azt hittem, nem bánja.

– Hazudtam.

Agatha kipöccintette az égő cigarettát a kocsikablakán.

James közben már elindította a kocsit, de most azonnal a fékre taposott. – Elképesztő, hogy miket művel maga, Agatha! Csontszáraz minden. Egy égő csikk az egész vidéket felperzselheti.

Agatha, csökönyös kifejezéssel az arcán, a kocsiban maradt, mialatt az ezredes átfésülte az árkot az elhajított cigaretta után. Jamesnek nem volt joga hozzá, hogy ilyen hangot üssön meg vele szemben.

– Maga egy hímsovinisza disznó – mondta Agatha, amikor a másik visszaült a kocsiba.

– Ön pedig, drága Agatha, a leghatalmasabb nősovinisza koca, akivel összehozott a balszerencse.

– Menjen a fenébe, James! Le van szarva a vidék meg az összes itt lakó! Most megyünk Bernardhoz vagy sem?

– Az eszem azt súgja, ne menjünk. Tudja, mit? A pusztá feltételezés is gyerekség volt a részünkről, hogy egy idős ember képes lehet ilyesmire.

– Nekem nem tetszett, ahogy Bernard bámult minket – mondta Agatha.

– Női megézés?

– Olyasmi, drága James.

– És mégis mit óhajt tenni, ha Bernard hazaállít, miközben mi az isten tudja, mi után kutakodunk? Vádlón rámutat, és közli vele, hogy: „Maga tette!” mire Bernard összeroppan, és azt mondja: „Mea culpa, ó, hatalmas nyomozóhölgy?”

– Mitől lett egyszerre ilyen ingerült? – akarta tudni Agatha.

James némán kanyarodott a kocsival, és ráhajtott a Bernard házához vezető dombra. –

Nem tudom – mondta megszelídülve. – Tényleg nem tudom.

– Akkor találja ki a következő dühkitörése előtt – mondta Agatha, tovább duzzogva.

AMIKOR A KOCSI MEGÁLLT, Agatha kipattant, és a kerti ösvényen Bernard háza mögé került.

James a kormányon dobolt, és nézte, ahogy a nő eltűnik. Aztán megrántotta a vállát, ő is kiszállt, és követte.

Egyre inkább beborult az ég. Odahallatszottak a cserkész-zenekar hangfoszlányai. James megkerülte a házat. Jó nagy volt a hátsó kert, rózsailat ülte meg. Egy erősebb szellőkés virágszirmokat hintett a gyepre. A kert kellős közepén, a kerek tavacska zöldes vizében aranyhalak úszkáltak.

Agatha észrevette Jamest, és halk hangon így szólt: – Jöjjön ide, és nézze meg ezt.

James odament hozzá. Egy gondosan elgereblyezett, négyszögletű területen mutatós kis fakeresztekét ültettek a kopár földbe. Egy-egy nevet faragtak mindre: Jimmy, William, Harry, George, Fred, Alice, Emma, Olíva, és így tovább.

– Kisállattemető? – kérdezte James.

– Tudja, szerintem mik ezek? – kérdezte Agatha. – Szerintem ezek a megmérgezett aranyhalak sírhantjai.

– Ne bomoljon, Agatha. Aranyhalaknak senki nem ad nevet.

– Kivéve Bernardot. Egy módon deríthetjük ki. – Lehajolt, és pusztá kézzel ásni kezdett.

– Hagyja abba, Agatha – mondta James. – Biztos csak valami macska.

– Ha ez itt mind állatsír, akkor se egészen komplett az öreg. Áhá! – Felegyenesedett, és lefelé mutatott. Oszlófélben lévő aranyhal bukkant elő a földből. – Hát nem érti? – mondta Agatha csillogó szemmel. – Ha Bernard ennyit vacakolt egy rakás aranyhal miatt, és Mary mérgezte meg őket, és az öreg rájött, ettől elborulhatott az elméje.

Megdermedtek, ahogy nyikordulni hallották az elülső kiskaput. – Temesse vissza, gyorsan – mondta James.

– Nem – mondta Agatha, és arccal a hátsó kert bejárata felé fordult. Bernard befordult a ház sarkánál, kabátja a karján lógott. Rögtön megtorpant, amikor megpillantotta őket, aztán odasietett hozzájuk. Letekintett a nyitott sírra Agatha lábánál, és csendesen azt mondta: – Miért gyalázta meg Jimmy sírját?

– Maga ölte meg Maryt – közölte Agatha fakó hangon. – Tudta, hogy Mary mérgezte meg a halait, ezért megölte őt.

– Csakugyan? És hol a rendőrség, Agatha?

– Bármelyik percben itt lehetnek – mondta Agatha, és James mögé bújt oltalomért. Vad improvizációra hagyatkozott: – A törvényszékiek a maga nyomait találták meg a kötélben.

– Az lehetetlen – mondta Bernard. Majd, mint aki most ébred rá, hogy ezzel a megjegyzéssel elszólta magát, leroskad a föbbe.

– Miért tette? – kérdezte James.

– Mary megalázott engem – mondta Bernard lehorgasztott fejjel. – Flörtölt velem, de amikor udvarolni próbáltam, a képembe nevetett, és buta vénembernek nevezett. Elöntött az epe. Megmondtam neki, hogy szándékosan az orromnál fogva vezetett, csak hogy hülyét csináljon belőlem, és megfenyegettem, hogy mindenkinek elmondom. De persze nem tettem. Nevetséges színben tűntem volna fel, az én koromban.

Valami neszt hallottam a kertben. Az idősek nem alszanak mélyen. Kikukkantottam. Sütött a hold, és láttam, hogy Mary a tó fölé hajol. Nem mentem ki, mert már tartottam tőle, féltem, hogy kikacag és csúffá tesz. De reggel holtan találtam az aranyhalaimat, az én kis

barátaimat, kedveseimet, az én családomat. Szokásom volt, hogy elüldögélek a tónál, és beszélek hozzájuk. Csak arra tudtam gondolni, hogy megbüntettem Maryt.

Meglepően egyszerű volt. Amikor a következő hetek során találkoztam vele, Mary fesztelen és barátságos volt, mintha mi se történt volna. Még át is jött, tortát hozott nekem. Én pedig megtettem az előkészületeket. Átruccantam hozzá, és kértem tőle egy italt. Tudva, hogy Mary gyakorta iszogat brandyt, azt mondtam, legyen brandy. Miután töltött két pohárral, azt mondtam, valami mozgást hallottam odakintről. Míg Mary az ablakhoz ment, hogy kinézzen, mérget tettem a poharába.

Elég idegtépő volt, hogy megissza-e vagy sem. Végül azt mondtam, hogy amikor a haditengerészetnél szolgáltam, mindig egy hajtásra ittuk ki a brandynket, ám egy hölgytől ezt nem várhatom el. Nevetett, azt felelte: „Ugyan miért?”, és felhőrpintette a pohár tartalmát.

Végignéztam a halálát. Nem éreztem semmit. Egyáltalán semmit. A saját italomhoz hozzá se nyúltam. Miután kesztyűt húztam, óvatosan visszaöntöttem az üvegbe, és rácsavartam a kupakot. A poharamat zsebre vágtam, hogy magammal vigyem, meg a másikat is, amelyikből Mary ivott. Letakarítottam a szőnyegről az okádékát. Tudtam, hogy a rendőrség így is felfedezi majd a nyomokat, de nem kívántam megkönnyíteni a dolgukat.

Felnyaláboltam őt... nos, a többit már tudják. Azt akartam, hogy úgy találjanak rá, meggyalázva, ahogy ő is meggyalázta a kerteket, és megtorlásként a halaimért. Tudtam, hogy Mary pusztított a többiek kertjében. Örült volt.

– Megnézem, itt vannak-e már a rendőrök – mondta Agatha vékony hangon.

Kiszaladt a kertből, és a szomszéd házhoz futott, ahol rikácsolva követelte az ott lakó rémült hölgytől, bizonyos Mrs. Baintől, hogy használhassa a telefonját. Felhívta Fred Griggst, azután kelleetlenül visszaballagott Jameshez és Bernhardhoz.

De egyedül találta az ezredest a hátsó kertben.

– Szerencsétlen bolond öregúr – mondta James. – Odabent van, hogy bezárja, amit kell, mielőtt a rendőrök elviszik.

Ebben a pillanatban megjelent Bernard. – Csak megettem új családomat, mielőtt elmegyek – mondta, és az aranyhalas tóhoz lépdelt. Agatha fellélegzett, ahogy a távolban már sívítani hallotta a rendőrségi szirénát.

James egyszer csak átkarolta, és Agatha hálásan hajtotta arcát az ezredes mellkasára. – Végeztem – hallatszott Bernard immáron remegő hangja. – Még visszalépek a konyhába.

Agatha felkapta a fejét. – Kísérje el. Nehogy meglógnon.

– Amúgy is jobb, ha bemegyünk. A rendőrség a bejárati ajtón fog dörömbölni.

A konyhaajtón át a házba léptek. Csakugyan, valaki már verte is az ajtót. Agatha kinyitotta, és beengedte Bill Wongot meg két nyomozót. – A rádió hallottuk az üzenetét. Ő merre van?

Agatha rémülten pislogott körbe. – Nem tudom. Valahol.

Ekkor dobpergésszerű hang visszhangzott végig a mennyezeten.

Bill és kollégái megrohanták a lépcsőt. James visszatartotta Agathát. – Ne menjen oda – mondta. – Nem lehet szép látvány.

– Mármint micsoda?

– Azt hiszem, Bernard előbb megmérgezte az új halait, azután megmérgezte saját magát is. Talán még időben ki tudják mosni a gyomrát, de nem hiszem.

Odafentről rádiórecsegés hallatszott, ahogy a rendőrök mentőt hívtak. – Menjünk ki a kertbe, Agatha – mondta James. – Itt már semmit sem tehetünk.

EPILÓGUS

KÉT NAP TELT EL Bernard Spott halála óta. Már elállt az eső, ami szünetet ékelt a lankadatlanul kitartó szép időbe, és újból kisütött a nap.

Agatha és James a nő kertjében üldögéltek. Jamest annyira elbűvölték a virágok-bokrok, hogy Agatha szinte már meg is feledkezett a csalásáról. Külön-külön hallgatták ki őket, és ez volt az első alkalom, hogy összejöttek, mióta felfedezték, hogy Bernard volt a gyilkos.

– Miért engedte be az öreget egyedül a házba? – kérdezte Agatha. – Sejtette, hogy öngyilkosságra készül?

– Felmerült bennem. Bernard bátor ember volt a háború alatt. Amint meghallottam azt a rémes doboló hangot, tudtam, hogy a cipője sarka veri a padlót, ahogy vonaglik. Az új halait is megmérgezte. Rajta kellett volna tartanom a szemem, hogy bíróság elé állítsák. Egyedüli mentségem, hogy a sokktól és a döbbenettől nem voltam egészen magamnál.

– Lehet, hogy bátor ember volt – mondta Agatha élesen –, de szörnyű büntényt követett el, amiért felelnie kellett volna.

Ekkor Bill Wong tűnt fel a ház sarkánál; Agathának már nem volt rá oka, hogy zárva tartsa a kiskaput.

A nyomozó letelepedett, és egy darabig csak fürkészte őket, majd azt mondta: – Tudják, mi is Bernardra gyanakodtunk.

– Ezt most csak úgy mondja – felelte Agatha.

– Nem, közel s távol az összes kertészetet átfésültük, hátha valaki éppen a gyilkosság idején vásárolt gyomirtót ebből a márkából.

– Melyik márkából?

– „Tiszta Kert”. Ártalmatlan elnevezés egy halálos szernek.

– De hát nyilván rengetegen vásárolják.

– Vannak fotóink a falu lakóiról, még önökről is, amiket akkor készítettünk, amikor nem vehették észre. Megmutattuk a fotókat a kertészetekben, és Oxfordshire legsötétebb bugyrában valaki felismerte Bernard Spott-tot. Ez a tény, Mr. Spott haditengerészeti múltjával és a hajózás iránti szeretetével kiegészítve, arra utalt, hogy ő a mi emberünk. A csomózás a kötélén „profi munka” volt. – Felháborodott ábrázatuk láttán Bill elnevelte magát. – Csak nyugalom. Nem akarom elvitatni maguktól a dicsőséget. Nem volt bizonyítékunk. Önök hogy jöttek rá, hogy Bernard tette? Tudom, látták őt, ahogy besegít a kiscserkészeknek, de ez még édeskevés.

– A kertjében lévő sírhantok vezettek rá – mondta Agatha.

– Sírhantok? Miféle sírhantok?

– A megmérgezett halak kicsiny sírjai, keresztekkel, nevekkal.

– Azokat mi is láttuk – mondta Bill. – De amikor rákérdeztünk, Bernard megmagyarázta, hogy kertjének azt a részét kisállattemetőként használja; ha a faluból valakinek kimúlik a macskája vagy a kutyája, ott elhantolhatja. Már csak az nem fér a fejembe, hogy önök ketten miért hagytak időt Bernardnak, hogy megmérgezhesse magát.

James intő pillantást vetett Agathára. – Sokkos állapotban voltunk – közölte aztán, semmitmondó hangon. – Nem hittük, hogy véget vet az életének.

Bill rövid sóhajt hallatott, és összefonta hurkás kezét a mellén. – Örület. Kész örület. Hogy pontosan mi baja lehetett Mary Fortune-nek, azt hiszem, soha nem fogjuk megtudni. Amerikában depressziót diagnosztizáltak nála, ami a jelek szerint számos mentális betegséget

takar. – Jamesre nézett. – Hogyhogy még maga se gyanította, hogy valami nem stimmel Mrs. Fortune-nel? Ez meghaladja a felfogóképességem.

– Még Agatha se tudta, hogy Mary elmebajos – mondta James. – Nézze, Mary egy kacér, lezser nő benyomását keltette, aki feltételek nélkül, csak kellemes időöltésre vágyik. Amikor szakítottam vele, és ő kiállhatatlanul viselkedett, rémesen kínozott a bűntudat, hogy félreismertem őt – ezalatt azt értem, hogy én egy pillanatig sem gondoltam, hogy Mary házasságot tervez velem. Ezenkívül, mint azt feltehetően másoktól is hallotta, még Bernard is erről számolt be, Mary szörnyen undok tudott lenni, aztán a következő találkozásnál megint szívélyes volt és elbűvölő, hogy az ember már azt hitte, őbenne magában van a hiba.

– Beth és John tehát nem csinált semmi rosszat. – Agatha ezt úgy mondta, mint aki sajnálja. – Ez borzasztó. Gondolom, most letelepednek a faluban.

– Nem, eladják a házat – mondta Bill. – Azt hittem, minden újságban benne lesz a fotója, Agatha: „A falusi kopó újra lecsap”.

– Én meg azt hittem, szól nekik, hogy én oldottam meg a nyavalyás gyilkosságát – mondta Agatha durcásan.

– Nem én döntöttem így. A feletteseim nagyvonalúan kihagyták ezt a tényt, amikor nyilatkoztak a sajtónak.

Agatha sértődöttnek látszott. – Az ember azt gondolná, már csak a hírnevem miatt is fel kellett volna keresniük.

Bill elmosolyodott. – Még mindig tudathatja velük, hogy a magáé az érdem.

– Túl késő – mondta Agatha, úgy is mint az újságok világának bennfentese. – Ezt a sztorit már kicsontozták. Minden lap a két lefejezett rendőrrel harsog, akiket Birminghamben találtak. Ha most állok elő, felvágós vén szatyornak néznének, aki csak közel akar kerülni a húsos fazékhoz.

– Elfelejté – vetette közbe James –, hogy nélkülem el se jutott volna Bernardig.

Agatha maciszeme az ezredesre szegeződött. – Miről beszél? Valóban mondta, hogy maga szerint Bernard tette, csak hogy utána rögtön visszakozott, és ha nem erősködöm, hogy menjünk oda, ha én, ismétlem, én nem fedezem fel azokat a sírhantokat és nem ásom ki az egyiket, akkor Bernard még most is szabadon mászkálna.

– Aligha – mondta Bill. – Találtunk Mr. Spott íróasztalán egy legépelte, aláírt vallomást, amelyben beismeri a gyilkosságot. A mircesteri rendőrkapitányságnak címezte. Feltehetően a közeljövőben postára akarta adni.

– Hát, szerintem igenis brillíroztam – mondta Agatha –, és ha én nem mondom ki, más úgyse fogja. Á, itt jön Mrs. Bloxby. Mrs. Bloxby...

– Margaret.

– Persze, Margaret. Én oldom meg ezt a gyilkosságot, erre James meg Bill elvitatnák tőlem az érdemet.

Mrs. Bloxby helyet foglalt. – Olyan szomorú ez az egész. Bernard nagyon hosszú ideje élt a falunkban. Ki gondolta volna róla? Az ember soha nem tudhatja, mi zajlik mások fejében. Átlátogattam Bernardhoz, miután megmérgezték a halait, hogy biztosítsam az együttérzésemről, de ő megvonta a vállát, és azt mondta: „Csak halak. Majd veszek újakat.” Bernard Spott a falu régi bútordarabjai közé tartozott, akikről nem feltételezünk túl sokat. Van egy húga, Beryl Spott, hetvenöt éves vénkisasszony, ő öröklé a házat. Jobb, ha figyelmeztetek, Agatha: a hölgy már járt a parókián, és az a szándéka, hogy ideköltözik.

– Miért kell engem erre figyelmeztetni?

– A hölgy meg van győződve róla, hogy a fivére ártatlan volt, s hogy te hajszoltad a halálba.

– A legjobbkor utazom Londonba.
– Muszáj elmenned? – nézett rá részvétellel Mrs. Bloxby. – Nincs másolatod a szerződésből? Talán van benne egy záradék, hogy valahogy megúszhasd a dolgot, például betegség esetén.

– Máris idehozom – élénkült fel Agatha. – Roy küldött nekem egy példányt.

Bement a házba, és hamarosan a szerződéssel együtt tért vissza. A papíros fölé görnyedve minden sort áttanulmányozott, azután felsóhajtott. – Egy fia kiskapu sincs. Kénytelen leszek odautazni, és végigcsinálni. Még az is lehet, hogy jó lesz újra munkába állni.

– Járassa le magát – mondta Bill –, és ők lesznek a legboldogabbak, hogy hazaküldhetik.

– Arra képtelen lennék! – kiáltott fel Agatha. – A büszkeségem erősebb. De mi lesz szegény cicáimmal, Hodge-dzsal és Boswell-lel, hat hónapra bezárva egy londoni lakásba?

– Majd én a gondjaimba veszem őket – mondta hirtelen James. – Kedvelem a macskákat. Vigyázok rájuk, amíg visszajön.

– Köszönöm – mondta Agatha. – Megnyugtató lenne számomra a tudat, hogy magával vannak. – Egészen felvillanyozódott. Ha Jamesnél vannak a cicái, számos alkalma lesz felhívni az ezredet, hogy érdeklődjön a hogylétükről.

– Hétvégként azért, ugye, el tudsz majd szabadulni? – kérdezte Mrs. Bloxby.

Agatha megrázta a fejét. – Agyon leszek hajszolva. Többnyire hétvégén is robotolnom kell majd.

– Gondozom a kertet – ajánlkozott Mrs. Bloxby. – Oly szép, és mire visszajössz, újra tavasz lesz.

Agathának ekkor hirtelen eszébe villant valami. – Arról a párról kiderített valamit, Bill? Tudja, akiket az utcán hallottunk Mary meggyilkolásának éjjelén.

– Nem fogja elhinni. Először felkérést tettünk közre a televízióban, hogy jelentkezzenek, de hiába. Aztán, miután a tegnapi lapok lehozták, hogy megoldottuk az ügyet, pofátlanul besétáltak a rendőrkapitányságra.

– Kik ők? – kérdezte James. – És miért rejtőzködtek idáig?

– Egy fiatal tag, Harry Trump, aki a tanácsi lakótelepen lakik, meg a barátnője, Kylie Taylor Eveshamből. Amikor rákérdeztünk, hogy miért nem álltak elő már korábban, azt mondták, sose bízz a rendőrökben, meg hogy simán a nyakukba varrtuk volna a gyilkosságot. Most mennem kell. Ugorjon majd be hozzám, Agatha, mielőtt elutazik.

– Addig még van egy kis idő – mondta Mrs. Bloxby, úgyszintén felállva.

Miután elmentek, James így szólt: – Indulok én is. Viszlát később a Vörös Oroszlánban, Agatha, és ne feledje, hogy tartozik nekem egy vacsorával.

Lehajolt, hogy arcon csókolja Agathát, de ő éppen elfordította a fejét, így a csók a száján landolt, Agatha meleg, bizsergő ajkain. Ahogy James kihúzta magát, Agatha kábultan pillantott fel rá.

– Minden jót – nyögte az ezredes, és kicsörtetett a kertből.

AGATHA NEM NAGYON ÉRTETTE a Londonba utazását megelőző heteket. Megint rossz volt minden, akár a régi időkben. James udvariasan viselkedett vele, ha összefutottak a kocsmában, de távolságtartó maradt. Agatha több ízben is hívta vacsorázni, de az ezredesnek mindig volt valami kifogása talonban. Agatha szinte már várta, hogy elutazhasson végre, pedig nem is oly rég még a gondolat is riasztotta.

Végül felvirradt a nagy nap, és Agatha átvitte a macskákat Jameshez. A többi baráttól már korábban elbúcsúzott. Ott állt James előszobájában, sután, lábánál a cicák kosarával, és azt mondta: – Akkor én megyek.

- Érezze jól magát – felelte a férfi.
- Majd hívom.
- Hogyne, természetesen.
- Hát akkor... minden jót.
- Minden jót, Agatha. – James tartotta neki az ajtót

Agatha kardot nyelten a kocsijához sétált, és beszállt. Úgy hajtott el, hogy még csak ki se pillantott az ablakon. James nézte, ahogy eltűnik. Nem lett volna szabad ilyen hűvösen viselkednie Agathával, de az a csók megrémítette. Azon tűnődött, képes lesz-e valaha úrrá lenni a szegényén, ami a Mary Fortune-nel folytatott viszonya miatt gyötri. Gondolni se akart most érzelmi kötődésre. Talán majd egyszer, ha valamennyire már megbékélt magával, felutazik Londonba, és elviszi Agathát ebédelni. Visszament a házba, és üres tekintettel bámulta a képernyőt. Hűvös, szeles nap volt, odakint levelek pörögtek alá a fákról.

A borzalmak elültével Carsely békés háborítatlanságban készülődött téli álmára. Vagyis az unalomra, gondolta borúsan James, miközben képtelen volt kiverni a fejéből a szomorú látványt, ahogy Agatha beszáll a kocsijába.

AGATHA HÉTFŐN ÉRKEZETT MEG Pedmanékhez a Cheapside-ra. A recepció a neve hallatán mindjárt feltelefonált az emeletre. Azután Agathára mosolygott. – Peta, a titkárnője egy perc múlva itt lesz.

De Agatha teljes tíz percig várakozott, mire a nádszálkarcsú lány, Armani nadrágkosztümben, végre kegyeskedett lelibegni a lépcsőn.

– Hát itt van, édesem? – mondta Peta üdvözlésképpen. – Kövessen, és bevezetem a szentélyébe.

Agatha mogorván követte. Körülnézett a sötét lyukban, amit az irodájának szántak, és összehicskordultak a fogai. – Tisztázzunk valamit, Peta – mondta. – Most szépen tájékoztatja Mr. Wilson, hogy ezt az irodát én sértésnek veszem, keres egy számomra alkalmasabbat, és soha többé ne merészeljen édesemnek nevezni. Én magának Mrs. Raisin vagyok. És ha végzett, hoz nekem egy kávé.

Peta felvette a kesztyűt. – A mi cégünkben mindenki maga főzi a kávéját. Tudja, a titkárnő nem egyenlő a pincéernővel.

– Tegye, amit mondtam – förmedt rá Agatha –, vagy kereshet magának másik főnököt! Szedje a lábát!

És Peta szedte is.

Agathát hamarosan átkísérték egy levegősebb irodába, ahol Peta hang nélkül letett elé egy tálcát, rajta kávé és sütemény.

Egyetlen kurta pillanatig Agatha Jamesre, Mrs. Bloxbyra, a macskáira, az otthonára, a kertjére gondolt, és fájdalmasan lehunyta a szemét.

Aztán újból kinyitotta, és maga elé húzta a telefont.

Agatha visszatért a tettek mezejére, és várt rá a munka.

Carselyvel később is ráér foglalkozni.

